

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Cherryh_Carolyn_Janice-1-Chanurina_pycha.pdb

PDB Name: C. J. CHERRYH - CHANUŘINA PÝCHA

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

C. J. CHERRYH - CHANUŘINA PÝCHA

"Tully," ozvala se Pyanfaré.

"Rozumím tomu, proč jsi tak opatrný a nechceš mi říct, odkud pocházíš. Asi je vesmír, odkud pocházíš, blízko kifům. Ale jen poslouchej. Poslouchej mě. Myslíš si, že se tvoje loď dostala mezi kify. A oni teď vědí, že někde poblíž jejich teritoria žijí stvoření schopná cestovat vesmírem. Ať už z vás měli strach, nebo vás unesli proto, aby z vás něco dostali, nevím. Ale kifové vás každopádně chtějí unést. Vsadila bych se, že o tobě vím víc, než si myslíš. A ty to víš. A pořád s námi ne-chceš mluvit."

Tully chvíli seděl bez hnutí. "Mým druhem jsou lidé." Odposlechla to slovo z jeho řeči.

"Lidé."

- 1 -

Už od rána se v docích dělo něco zvláštního; něco podivného se schovávalo za barely, které se měly každou chvíli nalodit, podivná bytost využívala každého stínu a skulinky k tomu, aby se tam aspoň na chvíli schovala v bezpečném šeru, jež sahalo až k startovacím dráhám stanice Meetpoint. Stvoření bylo bledé, vypadalo vyhladověle; na první pohled z paluby Chanuřiny Pýchy to tak aspoň vypadalo. Bylo jasné, že veliteli stanice to zatím nikdo nehlásil a ani nikdo z Pýchy se k tomu neměl. Zaplést se do něčeho na stanici Meetpoint nebylo bůhvíjak chytré; pravi-delně se zde scházelo několik živočišných druhů a ras, aby spolu nerušeně obcho-dovaly a šmelily a potřebovaly k tomu klid. Něco jiného by samozřejmě bylo, kdyby se vás celá aféra dotýkala nějak osobně. Ať už to bylo cokoliv, mělo to dvě protilehle uspořádané končetiny a umělo se to velmi rychle schovat. Asi to někomu uteklo. Nejspíš to patřilo kifům, měli totiž svoje zlodějské prsty ve všem a únosy patřily do jejich běžné praxe. Nebo by to taky mohlo být nějaké velké zvláštní zvíře. Mahendosatovské [lodě] často obchodují s domácími zvířaty a na této stanici k tomu měly tu nejlepší příležitost. Zatím to nic nedělalo. Nic to neukradlo. Nikdo se nechtěl zaplést do oplétaček mezi původním majitelem a velitelstvím stanice; velitelství také zatím nevydalo žádné oficiální prohlášení, nikde se nic neztratilo, žádná loď zatím nic nehlásila. Velitelé lodí se totiž řídili heslem, že kdo je chytrý, raději se na nic neptá. Posádka to nahlásila kapitánce a dvakrát to vyhnala z ná-kladního prostoru vymezeného pro Pýchu. Posádka, naplněna uspokojením z dobře vyřešeného problému, se dala do práce.

Celá záležitost se jí pořád honila v hlavě; distingovaná kapitánka z bohaté rodi-ny Pyanfaré Chanurová šla dolů k dokům a pořád se nemohla zbavit toho, co se právě stalo. Kapitánka patřila k rase haniů; měla zlatočervenou hřívu a vousy, které se jí kudrnatily až na širokou hrud'. Měla na sobě kapitánské prýmky haniů a šarla-tovou halenku s vyhrnutými rukávy. V pase byla stažena mohutným zlatým pás-kem, ozdobeným mnohobarevnými šňůrami, které se omotávaly kolem opasku a na každém pečlivě uvázaném uzlíku visely přívěsky vykládané drahokamy. Zlaté přívěsky končily nad krátkými jezdeckými šortkami, které Pyanfaré sahaly sotva po kolena. Na ruce měla náramek z pevného zlatého pásku a v uchu řadu malých zlatých prstýnků a jednu velkou náušnici s perlou. Kvůli bezpečnostním předpisům si to rázovala pouze po dráze vyhrazené pro ni. Krev v ní ale stále vřela; před chví-lí se totiž pohádala se svojí neteří - z ničeho nic se objevil neinvitovaný host a ona ho trochu podrápala, chtěl se na ni vrhnout. Nakonec z toho byla spousta křiku.

Pořádně to stiskla, zařvala - mělo jí to dodat odvahy - ale jeho holá kůže se na-trhla, celé se to zapotácelo a proběhlo to kolem ní. Vběhlo to rovnou do lodi, ne-chávalo to za sebou krvavé stopy a na plastickém krytu startovací rampy byla dokonce otištěna jeho dlaň.

Pyanfaré rozzuřeně vběhla do lodi, vzteky zatínajíc drápy mezi škvíry v kovo-vých roštech podlahy. "Hilfyl!" zařvala. Její neteř byla totiž někde na spodní palu-bě. Vběhla do řídicího centra, rychle zapnula interkom a na ovládacím panelu stiskla tlačítko celá loď. "První výstraha! Hilfyl Zavolej celou posádku na palubu. Něco se dostalo na loď. Sama se zamkni v nejbližší kabině a zavolej posádku." Vběhla do vedlejší kabiny, popadla pistoli a rozběhla se hledat vetfelce. Nebylo těžké ho vystopovat, na stěnách a na podlaze nechával krvavé šmouhy. Na první křižovatce vedla stopa doleva, vetfelec ale musel odbočit doleva ještě jednou, na celé chodbě nebylo vidět ani živáčka. Musel být někde u výtahových šachet. Pyan-faré se tam rozběhla, ale najednou se z prostoru hlavní křižovatky ozval výstřel. Šíleným tempem se tam rozběhla a cestou jenom stihla zařvat: "H ilfyl!" Na první křižovatce prudce odbočila a běžela dál dlouhou chodbou. Na konci je uviděla: vetfelec stál zády k ní a silně krvácel, ale proti němu stála mladá Hilfyl Chanurová a bránila chodbu jen svými holými drápy a pubertálním nadšením a hněvem. "Idio-te!" řekla Pyanfaré a

otočila se rovnou k ní. Najednou se ale ocitla téměř v těsné blízkosti vetřelce. Uviděl, jak na něho míří pistolí, kterou držela oběma rukama a pomalu se schoulil a snažil se být čím dál menší. Fungoval u něho asi nějaký in-stinkt, který mu říkal, že nemá cenu utíkat před pistolí...; možná by mohl něco udělat, mohl by se rozběhnout na druhou stranu chodby - ocitl by se tak proti neozbrojené Hilfy. Pyanfaré se soustředila a při sebemenším pohybu byla připravena vystřelit. Stále se to nehnuté krčilo, bylo to udýchané a silně to krvácelo. "Vypadni," řekla Pyanfaré Hilfy. "Běž zpátky." Vetřelec už poznal, co jsou to drápy haniů, znal asi i zbraně. Asi by to nic neudělalo, ale přece jenom... Hilfy se upřeně dívala na vetřelce a tvrdohlavě stála na jednom místě. "Hní sebou!" zařvala ještě jednou Pyanfaré.

Ale najednou zařval i vetřelec, vydal ze sebe výkřik a málem ho to stálo život. Znovu se postavil na nohy a úplně bezmocně si dvakrát ukázal doprostřed hrudi. Jako by jířikal zastřel mě, no tak dělej, střílej.

Pyanfaré to úplně zmátlo. Vetřelec nebyl vůbec hezký. Měl řídkou blondatou hřívu a vousy, kožesina na hrudi byla však řídká a ztrácela se v něčem, co by se dalo asi nazvat oblečením. Byl to podivný kostečkovaný kousek látky, který mu zakrýval slabiny. Smrděl jak žluklé máslo. Ale jeho nepochybná odvaha, divoká výzva, která vyzařovala z jeho očí, stála za trochu rozvahy a přemýšlení. Znal zbraně, věděl aspoň trochu, co to je oblékání, běžel stále jedním směrem a uměl se postavit tak, aby ubránil svoje postavení. Pravděpodobně je to samec. Měl v očích zvláštní vyzývavá světlýlka.

"Kdo jsi?" zeptala se Pyanfaré v několika jazycích. Střídala je jeden po druhém a nezapomněla ani na kifštinu. Vetřelec na sobě nedal znát, zda porozuměl nebo ne. "Kdo?" zopakovala Pyanfaré. Pomalu se sehnul dolů k palubě, natáhl prst bez drápu, namočil ho do kaluže vlastní krve, ve které stál, a začal psát. Nakreslil jas-nou řadu symbolů, bylo jich celkem deset, a pod ní dopsal ještě řadu znaků; první znak předcházela druhému, pak nakreslil třetí,... Byl trpělivý, pečlivě kreslil znaky a ruka se mu třásla vysílením, měl úplně odřený prst, ale přesto psal dál, jak šílenec, který se třeba sám zničí, jen aby splnil úkol.

"Co dělá?" zeptala se Hilfy, která na něho ze své strany chodby neviděla.

"Píše, je to asi nějaká numerická řada. Milá neteři, tohle nebude asi zvíře..."

Vetřelec se podíval, jestli jeho znaky vyvolaly nějakou reakci nebo změnu v je-jich chování. Vzhledl a úplně se zakymácel, ztratil příliš mnoho krve. V očích se mu objevilo zoufalství zalité do skleněného pohledu, zakymácel se a spadl do ka-luže vlastní krve a svých znaků. Hned se ale pokoušel vstát.

"Zavolej posádku," řekla pomalu Pyanfaré a tentokrát se Hilfy rozběhla a ne-zvykle rychle spěchala vyřídit rozkaz.

Pyanfaré stála na jednom místě a v ruce držela pistolí. Počkala, až Hilfy zmizí za rohem, potom se ještě jednou přesvědčila, že nikdo neuvidí ztrátu její důstojnosti a sesunula se na palubu a pistolí si položila volně na klín. Vetřelec stále ještě bojoval; krvavá záda si opřel o stěnu, lokty se zapřel v kaluži krve a pokoušel se vstát. V jeho bleděmodrých očích se dal i přes skleněný povlak tušit rozum. Rozpačitě se na ni podíval a v očích se mu zablskl zoufalý cynismus.

"Mluvíš kifsky?" zeptala se Pyanfaré. Zamrkal, ale nemuselo to vůbec nic zna-menat. Nevýdal ze sebe ani hlásku. Celý se rozechvěl; dostával se asi pomalu do šoku. Na holé kůži mu vyskákaly velké krůpěje potu. Pořád se ale na ni díval. V chodbě se ozval dusot nohou. Pyanfaré se rychle postavila na nohy. Nechtěla, aby ji nikdo viděl, jak tráví čas vsedě naproti tady tomu stvoření. Hilfy přiběhla ze stejné strany, kterou před chvílí odběhla, zatímco posádka přibíhala ze strany dru-hé. Pyanfaré ustoupila, aby se posádka mohla podívat na stvoření a vetřelec, jakmi-le uviděl celou posádku, se pokusil odplazit někam do ústraní. Posádka se ho cho-pila a vlekla ho přes kaluž krve pryč. Výkřiklo to, ale posádka to už poválila na břicho a vlekla stvoření nešetrně pryč. Jediné slovo však jejich nešetrné zacházení přerušilo. "Jemné!" zařvala Pyanfaré, ale to už mělo stvoření svázané ruce za zády jedním z jejich opasků. Svázali mu nohy a rychle od něho odstoupili. Jejich zběsi-lost byla stejně krvavá jako vetřelcova snaha jejich vzteku utéct pomalými přísuný, kterými se pohyboval kalužemi vlastní krve.

"Ne, abyste tomu něco udělali," řekla Pyanfaré. "Umyjte to, nakrmte to, nechte to vykoupat, dejte mu nějaké léky, ale mějte se na pozoru. Připravte mi nějaké vysvětlení, jak se to dostalo ke mně, a jestli o tom někdo z vás jen kecne, prodám ho kifům."

"Kapitánko," začaly mumlat s pokorně svěšenými ušima. Byly to její sestřeni-ce ze dvou stran. Měla sestry na dvou stranách, jedna měla potomků mň a druhá víc, ale jinak byly obě dvě strany stejně jenom pro zlost.

"Vypadněte," řekla. Chytily vetřelce za opasek a chystaly se, že ho odtáhnou. "Opatrně!" zlostným zasyčením jim Pyanfaré připomněla, jak se mají chovat, a posádka se jala strkat před sebou nezvaného hosta přece jenom trochu šetrněji.

"Ty," ukázala na Hilfy, dceru svého bratra, která právě svésila uši a čekala, co se bude dít. Měla krátkou hřívu a krátké vousy, které se začínají objevovat v pu-bertě. Hilfy Chanurová se na ni podívala s výrazem mučedníka. "Jestli ještě jednou neposlechněš rozkaz, pošlu tě domů. Rozumělas mně?"

Hilfy se mímě uklonila a podívala se kapitánce rovnou do očí. "Teto," řekla a v hlase jí zazněla vděčnost a mírná bojovnost. Dívala se jí rovnou do očí. Bylo jasné, že se nemíní vzdát tak rychle.

"No?" řekla Pyanfaré. Hilfy se poklonila podruhé a snažila se tvářit co nejvlíd-něji. Měla na sobě modré jezdecké kalhoty, stejně jako celá posádka, ale ve své uražené ješitnosti a pýše se podobala spíše rodu Chanurů. Nutno dodat, že takové mladé dívce většinou vztek docela sluší. Pyanfaré si odkašlala, prstem si přejela po sametových vousech a ještě jednou, tentokrát mnohem střízlivěji, se zahleděla na místo, kde před chvílí ležel vetřelec. Znaky, které kreslil, byly rozmazané a špatně čitelné. Aspoň je neuvidí posádka.

Taky dobře. Uvidíme.

Pyanfaré odložila návštěvu na velitelství stanice a šla raději na dolní palubu do řídicího centra, kde si sedla k terminálu hlavního počítače. Na obrazovce pozoro-vala křivky a grafy spojené s ukládáním zboží, před očima se jí míhaly výpočty ideálního zatížení a spousta dalších operací, které Pýcha vykonávala automaticky. Zadála počítači aktuální data a prošla všechny údaje, které by se jí mohly týkat, ale nic nenašla. Potom přešla do souboru záznamů, které přišly od

chvíle, kdy Pýcha přistála a které musely jít přes velitelství stanice. Hledala všechny zprávy, které vysílali kifové. Na obrazovce kmitaly řádky z běžných provozních přenosů - byla toho spousta. Potom hledala v souborech, které zaznamenávaly zprávy o tom, jaký je stav ztrát k dnešnímu datu a nakonec prošla i databází týkající se všech uprchlíků.

Možná mahendosatové, pomyslela si v duchu. Procházela jenom data, která by-la k dispozici na její lodi, vše, co přišlo po komunikačních linkách. Na stanici, jako byla tato, toho nebylo zrovna málo. Nebylo by asi příliš vhodné přepojit se do centrální databanky velitelství stanice a hledat něco tam. Nechala si všechny zá-znamy projet ještě jednou, písmena se jí v modrém přísvisu míhala před očima, a snažila se zachytit jakékoliv klíčové slovo, které by ji přivedlo na útěk nebo ztrátu, nebo alespoň varování, že na stanici Meetpoint se pohybuje vetřelec.

Opravdu to tak bylo. Nikdo o celé záležitosti neřekl ani slovo. Majitelé se zatím nechtěli chlubit tím, že něco ztratili. A Chanurové zase nebyli tak hloupí, aby hned všem vytroubili, že oni to našli. Koneckonců, kifové už možná převracejí stanici vzhůru nohama a hledají to, co ztratili.

Pyanfaré vypnula počítač, zastříhala ušima, až jí zazvonily náušnice a prstýnky. Vstala a odcházela na velitelství, ruce si zastrčila za opasek a přemýšlela o všech alternativách, o tom, co to přinese a co by je to mohlo stát. Byl by to opravdu smolný den, kdyby se musela Pyanfaré odebrat ke kifům a odevzdat jim nový přírůstek. Docela klidně si na to může dělat nárok, vždyť se to vloupalo na její loď. Nazývalo se to veřejné ohrožení. Ale neexistovali nestranní svědci, kteří by potvrdili, že to bylo zrovna tak. A kifové by se samozřejmě nevzdali jenom tak; každého by obviňovali a bránili by se. Ať už by to dopadlo jakkoliv, znamenalo by to soud a další zdržení, které bylo ku prospěchu kifům, ale ne haniům. Hnusily se jí jejich vrásčité postavy, nenáviděla jejich od přírody zamračené obličejy, nesnášela je už jenom kvůli tomu, že pořád někoho ohrožovali a výčet utrpení, které kdy komu přinesli, byl nekonečný. Chanurové u soudu s hrstkou nesnášenlivých kifů... A celé by se to dostalo ještě dál, protože kifové by žádali vrácení vetřelce. Celý případ by byl nechutný a nestavitelný.

Ale ať už to bylo cokoli a pocházelo od kohokoliv, bylo to vzdělané stvoření. To by odpovídalo tomu, že kifové nechtějí kolem celého vyšetřování plno rozruchu a že je ztráta takové bytosti dokázala pořádně naštvat.

Stiskla knoflík interkomu. "Hilfy!"

"Ano, teto?" za chvíli odpověděla Hilfy.

"Zjistí, jak je na tom vetřelec."

"Právě se na něj dívám. Ošetřuji to. Myslím si, že je to on. Jsou tady jisté analogie mezi formou a-"

"Nech být zoologii zoologii. Má nějaká těžká zranění?"

"J e t o v šoku. Ale řekla bych, že je na tom líp než před

chvilkou. Trochu se to utišilo. Na zranění jsme mu dali anestetika. Mám dojem, že pochopil, že mu chceme pomoci a přestal se bránit. Teď je už asi pod vlivem prášků. Ale dýchá už lépe."

"Asi to jenom čeká na příležitost. Až to bezpečně zamknete, budete se střídat při nakládání. Nemohla ses dočkat, až se podíváš ven, tak teď máš možnost. Ostatní ti ukážou, co máš dělat. Řekni Haral, ať jde okamžitě na spodní palubu do řídicího centra. Hned."

"Ano, teto." Hilfy z toho neměla žádnou radost. Zbytky poslední hádky s tetou se ještě docela nezahojily. Pyanfaré vypnula spojení s lodí a odposlouchávala pro-vozní pokyny ze stanice. Pořád doufala, že zachytí něco, co jí pomůže celou záleži-tost objasnit.

Na chodbě se objevila Haral; byla mokrá, postříkaná od krve a těžko popadala dech. Ve dveřích se maličko uklonila a rychle se zase narovнала. Haral byla nej-starší z celé posádky, byla vysoká a přes nos se jí táhla dlouhá jizva. Druhou jizvu měla na břichu; obě dvě zranění pocházela z dob jejího bouřlivého mládí.

"Běž se umýt," řekla Pyanfaré a pokračovala. "Vezmi si peníze a běž nakupo-vat. Nakupuj ve všech vetešnictvích a bazarech. To, co chceš, se možná těžko hledá, ale rozhodně to na Meetpointu nebude zase až tak těžké. Sežeň, prosím, nějaké knihy. Lexikon mahendosatů, mahendosatovskou verzi jejich svatého písma, sežeň nějakého filozofa, třeba Kohboranua nebo někoho jiného, je mi to úplně jedno. A ještě mahendosatovský překladač symbolů se všemi přídatnými moduly a návody, od začátečníků až po pokročilé. To je to nejdůležitější. Všechno ostatní je jenom naoko. A kdyby se někdo ptal, řekni, že máme klienta, který se zajímá o nábožen-ství."

Haral překvapením zamrkala, ale na nic se neptala, jenom se uklonila. Pyanfaré zalovila hluboko v kapse a vytáhla velké mince.

"A čtyři zlaté prsteny," dodala Pyanfaré. "Kapitánko?"

"A ještě ti chci připomenout, že se jedná o záležitost Pýchy. Tohle opakuj, kdy-koliv se tě někdo bude nějak moc vyptávat. To by snad mohlo pomoci, aspoň dou-fám. Jsme svobodné a můžeme si dělat, co nás napadne. Ale mohly bychom o svobodu taky docela lehce přijít. Takže zkus o tom někde jenom ceknout nebo vyvolat zbytečné podezření a nezbude ti jedno jediné ucho, na které by sis někdy mohla připnout náušnici."

Haral se zašklebila a poklonila se potřetí.

"Běž," řekla Pyanfaré a Haral odběhla vyřídit zvláštní rozkaz.

A bylo to. Bylo to riskantní, ale dokázala si představit horší situaci. Pyanfaré zvažovala všechno, co by se mohlo stát, a konečně se rozhodla. Vyšla z řídicího centra a odjela výtahem na střední palubu, kde měla svoji kabinu. Chtěla uniknout ze spodní paluby, která byla cítit dezinfekcí a doktorinou.

S prásknutím za sebou zavřela dveře, odešla do koupelny a umývala si ruce. Zkontrolovala, jestli jí pod drápy neuvízl kousek masa, podívala sena svoje hed-vábné kalhoty, hledala na nich sebemenší kapku krve. Trochu se natřela kolínskou, aby ze svých nosních dírek zahнала jakoukoliv vzpomínku na vetřelce.

Blbost. Stávala se z ní hloupá nána jako stshové; jak jí v první řadě mohl vetře-lec vyklouznout. Stáří - to nebylo slovo, které by si s touto událostí dávala do spo-jitosti. Pomalé rozhodování, nevrázila mu jednu jako nějaký puberták při

první rvačce. Líná. To bylo asi nejpravděpodobnější vysvětlení. Poklepala si na svoje ploché břicho a rozhodla se, že sebevědomá díрка na opasku, kterou si udělala teprve před rokem, se zase musí o kousek posunout. Pomalu ztrácela kondici. Její bratr Kohan byl ještě docela fit. Nebyl vystaven všem časovým posunům při přeletech pomocí skoků, žil pořád jen na planetě a docela se mu dařilo.

Uspěšně se hádal se všemi svými vrstevníky, vyrazil z domu dva syny, uměl krutě trestat všechny nepořádnosti svých příbuzných a všechny jeho starosti ho neustále udržovaly celkem ve formě. Čas od času sama uvažovala o tom, že odve-de Pýchu do domácího doku na Anuurnu a nechá ji důkladně zkontrolovat. Sama by odjela se svým druhem Khymem do Kahinských hor na panství Mahn. Na chvíli úplně ucítila ve svých nozdřích závan domovského větru. Nějakou dobu by lovila a třeba by i vyběhala jednu dířku navíc na svém opasku. Šla by se podívat za svojí dcerou Tahy a zkontrolovala by, zda se její syn pořád ještě poflakuje jen tak kolem, nebo jestli se už kvůli němu někdo dostal do úzkých. Kdyby se byl usadil, jistě by pocítil aspoň náznak běžné slušnosti a vzkázal by jí po Khymovi nebo po Kohanovi. Syn Kara by si měl najít ženu a měl by se usadit. Pomohlo by to jeho sestře a třeba by i zbohatl. A navíc - usadil by se a nežil by tak, jako jeho strýc a táta. Kara byl nesmírně ambiciózní. Kdyby se tak tento hejsek pokusil nastěhovat ke strýčko-vi Kohanovi, byl by to opravdu jeho konec. Pyanfaré se zamyslela, chytila se ru-kama za hlavu a snažila se uvědomit si, proč vlastně všechny její dovolené byly tak krátké.

Ale to, co se stalo teď, celá záležitost s živým kontrabandem na palubě, který asi patřil kifům... K tomu se bude jistě vyjadřovat i její ctihodný bratr, na Kohan Chanur. Asi se mu nebude líbit, že se díky nedbalosti posádky dostalo cosi takové-ho až na palubu lodi. A kdyby se Hilfy něco stalo, jistě by to znamenalo velké majetkové úpravy. Pro Hilfy byl pobyt na Pýše dlouho vysněným a dlouho očeká-vaným zážitkem. Bylo jasné, že se Kohan rozloučil s tím nejmilejším, co měl. Bylo to patrné z dopisu, který si Hilfy přinesla jako doporučení na palubu Pýchy.

Pyanfaré starostlivě pokývala hlavou. Aby mohla vzít Hilfy na palubu, musela připravit čtyři členky své posádky o dovolenou, to byla jedna věc. Ale jak ji má přivést zpět a hádat se přitom s kify, to je už věc druhá a v tom jí nikdo neporadil. Kromě toho, Hilfy byla pyšná a nikdy by nedovolila změnit trasu jenom proto, aby se nemusela po svém návratu domů dívat na všechny své sestry a sestřenice, které by se jí smály. Pyanfaré si musela přiznat, že jí tento malýrarášek docela impono-val. Líbilo se jí, že v jejích letech užví, co chce jednou dělat a už teď bylo jasné, že se jednoho dne stane velitelkou nějaké lodi rodu Chanurů - možná to dokonce bude, bohové ať oddalují tu hodinu, Pýcha. Pyanfaré přemýšlela o takovém dědic-tví... Jednoho dne předá Kohan celý dům někomu a bude to. Všichni ostatní v domě na Hilfy žárili a čekali jenom na příležitost, jak dát svoji averzi najevo. Ale Hilfy byla určitě nejlepší. Byla nejchytřejší a nejlepší, byla jako ona a její bratr Kohan a nikomu se zatím nepodařilo dokázat, že to tak není. Ať už si ji vezme kdokoliv, Kohan si ho jistě pohlídá. Nebo si někoho přivede sama Hilfy, určitě to nebude nikdo špatný. Hilfy byla už taková, měla ráda svého otce a svůj dům.

A všechno by se mohlo pokazit tím, že vzala na palubu Outsidera; to by za to opravdu nestálo. Možná by měla - Pyanfaré polkla žlučovitě sliny - jít a předat ho nejbližší lodi kifů. Vážně o tom uvažovala. Kdyby si vybrala tu nesprávnou, mohlo by to způsobit pěkný zmatek. Na paluběby propukla vzpoura a na celé stanici by to vyvolalo velké pozdvižení. Ale i tak by to bylo nechutné.

Panebože, tak takhle jsem začala učit Hilfy, jak řešit problémy. Ukáže jí ale, jak na to... Vyhodí ho ven, protože by mohlo být nebezpečné nechat si ho na palubě.

Pomalů se uklidňovala. Ještě jednou si poklepala na břicho a rozhodla se, že si na konci cesty žádnou dovolenou nevezme, že se loď kontrolovat nebude a že potomka Mahnů zaučovat nebude. Rozhodla se, že to nevzdá. Zhluboka se nadech-la a krivě se usmála. Roky rychle ubíhají, mladí zestárlí, ale ještě nejsou tak staří, díky bohům. Na této cestě se Hilfy Chanurová naučí, že umět se vychloubat není až tak těžké, ale že je to někdy nutné.

Nikdo nesměl opustit loď, dokud nebude všechno řádně naloženo. Pyanfaré šla na malou okružní chodbu, potom zahrnula na kapitánský můstek na horní palubě, otočila se, aby si ze zásobníku vzala šálek gfi, posadila se na pult vedle plotny a užívala si sladké nicnedělání. Čekala, až bude mít posádka chvíli volna na to, aby se mohla postarat o Outsidera. Nechala jim trochu víc času, nakonec vstala, zaho-dila šálek do sterilizátoru a odešla na spodní palubu. Spodní paluba byla stále cítit po dezinfekci. Na jedné z chodeb našla Tirun, jak lenoší a opírá se zády o dveře koupelny na spodní palubě.

"No?" řekla Pyanfaré.

"Kapitánko, daly jsme ho tam dovnitř. Dobře se to tam dá uklidit. Haral odešla. Chur a Geran a ker Hilfy skládají náklad. Takže tady musel někdo zůstat, dávat pozor a poslouchat, jestli je všechno s tou stvůrou v pořádku."

Pyanfaré položila ruku na vypínač. Podívala se na Tirun - byla to Haralina sest-ra, byla i stejně srdečná a obětavá, měla na sobě spoustu dobře zhojených jizev a na levém uchu zlaté náušnice za úspěšné kosmické cesty. Ve dvou by Outsidera musely zvládnout, ať se stane cokoli, říkala si v duchu Pyanfaré. "Má to nějaké známky, že by se to probralo z šoku?"

"Je potichu, pravidelně dýchá a upřeně se dívá do stropu. Ale myslím si, že všechno docela registruje. Na chvíli nás to úplně vyděsilo. Myslely jsme si, že se to uklidnilo pod vlivem prášků a že to už usne, ale asi se to zklidnilo jenom proto, že ho rány přestaly bolet. Zacházely jsme s tím tak, aby to pochopilo, že tomu ne-chceme ublížit. Přinesly jsme to sem, položily jsme to na zem a hýbaly jsme s tím, jen když jsme musely. Nechal se posunout, kdykoliv bylo potřeba. Myslím, že přestal myslet, nedělá ostatně nic, co by dělat nemusel. Je utahaný, mám pocit."

"Aha," řekla Pyanfaré a vstoupila do dveří. V koupelně byla tma a všude byl cí-tit smrad po dezinfekci. Byla to ta nejsilnější koncentrace, kterou s sebou vezly. Vzduch byl úplně nehybný a pod zápachem dezinfekce smrdělo něco mnohem horšího. Nemohla ho najít, rychle se rozhlédla na všechny strany, až ho uviděla v samém koutku koupelny vedle sprchy a pračky. Leželo tam něco zachumlaného v dekách. Nedalo se poznat, jestli to spí nebo ne, protože mělo hlavu složenou pod rukama. Vedle něho ležela nádoba s vodou a několik plátků masa a brambor. Taky dobře, je to

nejspíš masožravé. "Připoutaly jste to?"

"Je na dost dlouhém řetězu. Může se pohybovat až k misce s jídlem, jestli po-chopí, na co to vůbec je."

Pyanfaré ustoupila kousek stranou a zavřela za sebou dveře. "Samozřejmě, že to pochopí. Tirun, je to z rodu sapiens, jestli se nepletu. Nepochybuji o tom, že by to neumělo manipulovat s vypínači. Ať k tomu nikdo nechodí sám a nenechávejte v jeho blízkosti zbraně. Jeto rozkaz, - předej ho každému osobně, i Hilfy, - vlastně, v první řadě Hilfy."

"Ano, kapitánko," Tirunin široký obličej vypadal naprosto nevině a nezkuše-ně. Jen bohové vědí, co s tímto tvorem vlastně udělají. Ale Tirun se na nic neptala. Pyanfaré odešla a přemýšlela o tom, co právě viděla v koupelně; hromada pokrý-vek, jídlo, jehož způsob konzumace svědčil o jisté kultuристosti, náhlé vysazení vůle,... Má to rozum, vždyť si to dvakrát vyzkoušelo bezpečnostní systém celé lodi a teprve potom, na třetí pokus, se to dostalo dovnitř. Proč si vybral zrovna Pýchu? Proč vlezl zrovna na její loď a ne na některou ze spousty dalších lodí v doku. Pro-tože její loď stála až na úplně posledním stanovišti nebo proto, že je trochu bokem od všech ostatních, protože už mu nic jiného nezbyvalo, nebo, sakra, proč? Nebo je to kvůli něčemu úplně jinému?

Prošla chodbou až k vzduchovému uzávěru a sestoupila dolů na rampu, do mra-zivého vzduchu doků. Podívala se doleva a uviděla Hilfy; právě zápasila s obrov-ským barelem, které společně s Chur a Geran nakládaly na běžící pás, jenž potom vyvezl náklad do skladovacích prostor Pýchy. Vezly s sebou něco ze stshovského zboží; textil, léky a další běžné věci. Něco vykládaly na Urturu, Kure a Touinu a něco měly dopravit až na samotný Anuurn. Hilfy se vedle ní na chvíli zastavila, nakládání ji jistě stálo spoustu sil a v této chvíli vypadala, jako by měla každou chvíli padnout vyčerpáním. Nedala to na sobě ale znát a rychle se postavila, narov-nala, ruce spustila volně podél těla a uši si rychle přesunula dozadu. Sťahování kontejnerů byla těžká práce i pro zkušeného člena posádky, a co teprve pro mladou začínající učnici? Chur a Geran se ani nezastavily, věděly, kde mají který kontejner chytit, kde má který těžiště a uměly si práci co nejvíce usnadnit. Pyanfaré se muse-la trochu překonávat, aby dala najevo, že si své neteře nevšímá, a pokračovala dál a sama pro sebe se usmívala. Hilfy to stejně táhlo dolů na hlavní bazar Meetpointu; chtěla se nestřeženě procházet po docích a prohlédnout si všechny druhy a rasy, které se tady scházely a které nemohla nikdy uvidět doma, ani na Urturu nebo na Kure. Malá d'áblice v sobě měla více energie, než byla schopná spotřebovat jen sama pro sebe. Ona se přece musí podívat na nejslavnější doky na Meetpointu, hádala se a přesvědčovala Pyanfaré, že ona, právě v tento pro ni slavný den, musí vidět doky na vlastní oči, ne jen ve svých představách.

Až při dalším shromáždění stanice, pomyslela si Pyanfaré, při dalším shromáždění by se mohla trochu přiučit; naučili by ji snad aspoň to, že to tady může být nebezpečné. Třeba by potom mohla někam jít něco vyřídít bez dozoru, možná se dneska ráno už něčemu naučila.

Ona sama se vydala do stanice nejkratší cestou, ale celou dobu se pozorně díva-la kolem sebe.

- 2 -

Shromáždění s úředníky a veliteli stanice Meetpoint byla většinou docela při-jemná a lenivá záležitost. Všechny úřady a staniční kanceláře této poloviny stanice měly na starosti stshové, klidní a srdeční tvorové. Zastavovaly zde všechny lodě, jejichž posádky potřebovaly ke svému životu kyslík. Stshové byli ve své podstatě nezáživní a nudní. Používali nekonečné věty plné jemných významových rozdílů a ozdobené perlami metafor a nepřímého vyjadřování. Patřili k dalšímu druhu bez ochlupení. Byli hubení jako stéblo, měli tři pohlaví a haniům se podobali jenom svojí divokou fantazií. Jinak by se daly označit za podobné při zachování nejběž-nějších biologických konvencí jen nos, ústa a oči. Sami k sobě se chovali velmi podivně. Ale stshové se snažili přiblížit svoje mravy, zvyky a ceremoniály co nej-více haniům. Znamenalo to, že vždycky bylo přichystáno měkké křeslo, šálek by-linkového čaje, nějaké exotické sušenky, příjemné a pokud možno individuální jednání o statistikách. Byla to vlastně příjemná společenská událost. Přítomný člen stshů byl ale nepřístupný. Stshové měnili svoje zaměstnance čas-těji než ozdoby, které nosili na krku. Buď do stanice Meetpoint přijel nějaký nový zaměstnanec, dohadovala se Pyanfaré, nebo ten, kterého kdysi znala, vstoupil do Nové fáze - nového dění. Pyanfaré byla zvědavá. Souvisí nějak útěk Outsidera se změnou v obsazení mocenských funkcí u stshů? Kdykoliv se něco ztratí, je jakákoliv změna u moci podezřelá. Kdyby tady teď seděl bývalý velitel stanice, jistě by ji nechal jinak vyplnit záznam o nákladu. To by muselo být v jiné kolonce než tamto, tohle mělo být někde úplně jinde... Nebylo slušné podezřívát nového úřed-níka, ale zdálo se být jisté, že se zase mladík od starého velitele nebude zase až tak lišit.

Stshové rádi nabízeli sladkosti a čaj, neustále se ukláněli, lámali svoje gtstové končetiny a sedávali v křesle s polštářkem nebo rovnou na podlaze kanceláře. Ne-zbytný stůl stál na malém podstavci. Pyanfaré se pokusila zahnat deprese, které na ni doléhaly při jednání, a rychle se natáhla pro kousek uzené ryby, jež přinesl nižší podřízený stshů a položil ji na malý stolek po její levici. Sluha si sedl na zem, kolena měl výš než gtstovou hlavu, opřel se o zeď a lhostejně se díval, co se bude dít. Úředníci stshů si vzali kousek ryby, rozlili do šálků čaj; byl to způsob, jakým dávali najevo svoji eleganci a pohostinství. Nad očima, jakoby z měsíčního kame-ne, měli namalované obočí; původně bílé obočí postupně přecházelo v azurové a temně modré stíny, které se na holé lebce postupně ztrácely. Kdyby tady byl jiný úředník, třeba by záznam statistiky uznal jako vhodný, záviselo to vždycky na okamžité náladě a jestli je právě dobře naladě pro fázi své současné gtstové exis-tence. Stshové v důchodové náladě většinou podobná místa nezastávali.

Pyanfaré se pokusila nenápadně zavést hovor na téma Outsider.

"Máte klidnou službu, že ano? Nic se tady už dlouho nestalo."

"Ano, jistě." Stshové zazářili, usmáli se svými malými ústy. Byl to takový in-stinkt všech masožravců, ale pravda je, že stshové nebyli agresivní. "Ano, jistě."

"U nás doma je to stejné," řekla Pyanfaré a upila čaje, jehož vůně jí příjemně rozdráždila nozdry. "Bylinkový. Ale co je to za bylinky?"

Stshové se usmáli o něco upřímněji. "Ale. Dovezli jsme je z našeho světa. Představujeme to zde, v našich kancelářích. Bez cla. Máme nové způsoby kultivo-vání a bylinky se staly novým artiklem vývozu. Poprvé, je to poprvé, abyste tomu rozuměla. Nabízíme vám byliny z první dodávky. Jsou velmi vzácné, nabízíme vám chuť našeho domova."

"Kolik stojí?"

Chvíli se o tom dohadovali. Stshové šli nakonec s cenou dolů. Lákala je vidina jedné krabice haniiovských sladkostí, kterou jim Pyanfaré pošle z doku do kanceláře. Pyanfaré odešla z kanceláře ve velmi dobré náladě. Barterový obchod byl pro ni stejně důležitý jako vzduch.

Sjela výtahem rovnou na úroveň startovacích drah. Mohla projít několika boč-ními chodbami, ale nechtělo se jí. Pomalu se procházela kolem obchodních zastou-pení a kanceláří na jedné straně a obrovskými portálovými jeřáby na straně druhé. Na velkých displejích se objevovaly informace o tom, které loď právě přiletěla, co veze za náklad a kdy jaká loď opustí doky.

Projelo kolem ní malé vozidlo; byl to malý, pečlivě uzavřený kopulovitý stroj, který se však hnál mezi kontejnery a barely mnohem rychleji, než obvykle jezdí podobná automatická vozítka. Uvnitř seděl zřejmě někdo z bytostí, které dýchají metan. Přejel přes dělicí čáru, která rozdělovala dva neslučitelné světy Meetpointu. Druhé straně stanice veleli tcaové; byly to jednoduché bytosti, které byly nepřátelské vůči všem ostatním. Obchodovali s knnny nebo chiy; žili jen pro sebe a s haniy nebo dokonce se stshy neměli nikdy nic společného. Tcaové na tuto stranu stanice nepatřili, koneckonců neměli ani ambice zasahovat do jejího dění. Knnnové a chiové byli pořád ještě cizinci, nebyli dokonce ani členy Jednoty světů, vlád a teritorií. Pyanfaré sledovala vozítko, proplétalo se s neobvyklou rychlostí a jezdilo zběsile z jedné strany na druhou. Už od pohledu bylo jasné, že se jedná o hlídku tcaů. Ale z jejich strany by problémy být neměly... S Outsiderem nemohou mít nic společného. Jejich myšlení a dýchací ústrojí se lišilo. Na chvíli se zastavila u tabule s registrací všech členů stanice. Chvíli se snažila rozluštit jména osadníků meta-nové poloviny stanice, pokoušela si vymyslet nejnepravděpodobnější důvod, jak by se sem dostali - připravovala se na nejhorší a nikdy nikdo neví, k čemu mu může být dobrá jakákoliv informace.

V doku byla ještě jedna loď haniů, byla to Handuřina Cesta. Vzdáleně se znala s několika členy rodiny Handuřů. Pocházeli z jiné hemisféry Anuurnu. V docích byla i spousta stshovských lodí, což v tomto koutě vesmíru nebylo nic tak neob-vyklého. Parkovalo zde i několik lodí mahendosatů, přes jejichž teritorium Pýcha před nedávnem letěla. Problémy by mohly způsobit čtyři lodě kifů. Znala jednoho z kapitánů; Kuta, kapitánem ho jmenoval Ikkkukkt. Byl to jeden z nejhorších kapitánů, rád postával se svojí lodí vedle vaší, potom při nakládání smíchval svoje zboží s vaším a naložil i vaše kontejnery a když se náhodou chtěl někdo ozvat, složil ho jednou ranou k zemi. On sám by ale žádné větší problémy nezpůsobil. Ale jakmile se kifové dají dohromady, mohlo by to být horší.

"Ahoj," zavolala na posádku mahendosatovské lodi Mahijiru. Několik bytostí s dlouhou černou srstí právě něco dělalo, nadávali u toho, jak to jen šlo, a skláněli se nad nějakou závadou na propojovacím tunelu, který měl odmontovaný poklop. Mahendosatové ho pohodili přímo mezi řadu čekajících kontejnerů. "Jakou jste měli cestu?"

"Kapitánka!" Prostřední člen posádky vstal a popošel jí vstříc. Našlapoval vel-mi opatrně, aby nešlápl na nějaké součástky propojovacího tunelu. Každý, kdo měl na sobě trochu pěkné šaty a byl to hani, byl pro mahendosaty kapitán. Ale tentokrát asi mluvila s opravdovým kapitánem mahendosatů. Dalo se to poznat podle jeho zlatého zubu.

"Obchodujete?"

"S čím?"

"S tím, co máte."

"Hele, mahe, co potřebujete?"

Mahendosat se zašklebil. Nikdo samozřejmě nezačíná obchodovat tak, že pro-zradí, že mu vlastně nic jiného nezbyvá.

"Potřebovala bych, aby bylo na stanici méně kitů." Pyanfaré si odpověděla na vlastní otázku a mahendosatové se rozesmáli a souhlasně u toho hýkali.

"To je fakt," řekl Zlatozub a znělo to, jako by se na jedné straně smál povede-nému vtipu a na straně druhé se vztekal, protože ho to zdržuje od jeho vlastního vyprávění. "Přejeme dobré dokování, kapitán, dobrý a hodný kapitán. Kut ne dobrý kapitán. Hukan taky ne dobrý kapitán a Lukkurje to stejné. Ale Hinukku chtěl uza-vřít nový obchod, ale ne dobrý. Na stanici, kapitán, dávala pozor, aby nestalo taky stejné."

"Co, byl ozbrojen?"

"Jako haniové, možná úplně stejně." Zlatozub se u toho příšerně šklebil a Pyan-faré se zasmála, chtěla mu ukázat, že to považuje za výborný vtíp.

"A kdy měli haniové naposled zbraně?" zeptala se.

Mahendosatové to rovněž považovali za výborný vtíp.

"Prodám vám dvě stě jednotek hedvábí," nabídla Pyanfaré.

"Staniční clo vezme zisk."

"Hmm, to je zlé. Bude to těžká práce." Kopla špičkou nohy do rozbitého spojo-vacího tunelu. "Mohla bych vám prodat kvalitní nářadí, ocel, dvě dobré svářečky."

"Prodám vám kvalitní umělecké dílo."

"Umělecké dílo!"

"Kapitáne, možná bude jednou nadějný umělec mahendosatů!"

"Hmm, tak to si ale nechám svoje hedvábí."

"Ale ne, kapitán. Chtěl jsem jenom udělat radost s uměleckým dílem. Mám pro vás několik velmi pěkných, nádherných perel."

"Aha."

"Dám vám je jako záloha na nářadí. Moji lidé přijdou k vy pro nástroje a vy vidět perla."

"Pět perel."

"My podívat na náradí, vy vidět dvě perla."

"Přineste čtyři."

"Dobře, vyberete si tři nejkrásnější."

"Ale když nebudou nejkrásnější, vezmu si všechny čtyři, můj milý kapitáne."

"Uvidíte," přísahal. "Tři absolutně nejlepší." "Dobře," zašklebila se spokojeně a dotkla se mahendosatovy ruky bez nehtů na důkaz uzavřeného obchodu. Odcházela a pořad se ještě radostně šklebila; chtěla, aby na ní všichni viděli, že udělala dobrý obchod. Ale úšklebek se jí vytrácel z tváře, když přicházela k místu s kontejnery, které měly naložit.

Už je to tady. Problémy s kify už jsou tady. Byli totiž kifové a kifové; v této hi-erarchii zlodějů bylo i několik kapitánů, kteří byli vůdci ostatních vůdců - této pocty se jim dostalo za lumpárny, které vykonali. Vždycky byl problém přeložit něco z mahendosatštiny, ale tentokrát se zdálo, že měli pravdu. Zůstaňte v doku, radili mahendosatové, počkejte, až zmizí. To bylo mahendosatovské krédo. Ne vždy to ale fungovalo. Mohla by klidně zůstat v doku kdovíjak dlouho, zaplatit potom obrovskou sumu za pobyt, a stejně nebylo jisté, jestli nebude mít při odletu pro-blémy s kify. Nebo mohla odstartovat rovnou a doufat, že ji kifové nebudou pode-zírat a nebudou chtít vědět, co má na palubě. Doufala, že kifové si raději pochutna-jí na někom chutnějším, než je skupinka haniů.

Hilfy. To byla jediná starost, která jí probleskla hlavou. Deset klidných, nud-ných cest,... a teď tady to.

Doky před ní vypadaly naprosto klidně; vpředu, v místech, kde stála Pýcha, by-lo vidět její posádku, jak nakládána běžící pás poštu a náklad, dělaly přesně to, co dělat měly. Haral už byla zpět a spolu s ostatními nakládala kontejnery; docela se jí ulevilo, když ji tam uviděla. Tirun byla nyní venku a Hilfyvešla dovnitř. Dále vidě-la Geran a Chur, dvě hubené postavy vedle Haral a Tirun. Hilfy už toho měla asi dost a šla na hlídku před Outsiderovy dveře. "Doufám, že ji bohové ochrání před tím, aby se do toho začala plést."

Posádka si jí všimla hned, jak se jen trochu přiblížila. Jako by z nich najednou spadlo velké břemeno - ihned se jim taky vztýčily schlipé uši. Podle toho taky poznala, že se něco stalo. "Hilfy," byla první věc, na kterou se zeptala Haral, jež ji šla naproti, ostatní pokračovaly v nakládání. Měly příliš mnoho práce na to, aby si mohly dovolit zvědavé pohledy a vyzvídání, co se vlastně děje.

"Ker Hilfy je v pořádku, je někde uvnitř," rychle odpověděla Haral. "Kapitán-ko, donesla jsem vám všechny věci, co jste chtěla, jsou v řídicím centru na spodní palu- . bě. Všude byli ale kifové. Byli i v bazaru. Procházeli se uličkami, pořád jenom nakukovali, co kdo nakupuje, sami nic nekupovali, jenom kontrolovali ostatní. Nakoupila jsem, co jste chtěla a šla jsem zpět, ale oni pořád ještě hlídali. Poslala jsem ker Hilfy dovnitř a zavolala jsem Tirun. Přišla sem totiž skupina kifů a začala to tady prohledávat."

"Co dělali?"

"Podívejte se mi přes rameno, dozadu."

Pyanfaré se rychle podívala. "Nic," řekla. Byla tam hromada barelů, každý byl asi tak velký jako haniové a byl dost široký na to, aby se za ním mohl někdo schovat. Chytila Haral kolem ramen a odešly společně za ostatními. "Od stshů nám dojde za chvíli balíček a mahendosatové nám přijdou nabídnout obchod za tři perly... oba dva obchody jsou vážné... ale přesto na to dávejte pozor. Vedle metanových doků je ještě jedna haniovská loď." Nemluvila jsem s nimi, ale je to Handuřina Cesta."

"Je to malá loď."

"A taky snadno zranitelná. S Pýchou odstartujeme co nejdříve, dokončete vše co nejrychleji, ale nenápadně."

Mám dojem, že to tady povede jenom k horšímu. Tirun, mám pro tebe jeden speci-ální úkol. Doběhni k Cestě. Nechce se mi to vysvětlovat vysílačkou. Varuj je, že v doku je loď, která se jmenuje Hinukku. Řekni jim, že mezi mahendosaty se šíří zprávy, že tahle loď přináší všem jenom problémy. A potom se vrať zpět, jak jen to půjde nejrychleji. Moment, počkej ještě. Vezmi s sebou tašku s náradím a dvě svařovací soupravy. Dej to posádce lodi Mahijiru a vem od nich tři perly, jestli to půjde. Stojí směrem dolů v sedmém doku. Zaslouží si to, přivolala jsem k nim kify, pořád jsem se jich totiž vyptávala, kam pojedou a co a jak. Běž."

"Ano, kapitánko." Tirun se nadechla, sklopila uši a rozběhla se podél služební rampy vedle dopravníkového pásu.

Pyanfaré se ještě jednou podívala na hromadu barelů. V dohledu nebyl ani je-den kif. Rychleji, pobízela v duchu Tirun, pospěš si. Zašla rychle dovnitř a nechala si automaticky vypsát všechny položky nákladu. Tirun vyšla ven a pod paží měla dvě černé krabice. Spěchala, ale pohybovala se jen tak rychle, aby nevzbudila velkou pozornost.

"Ale!" Pyanfaré se otočila a podívala se směrem ke stínům z barelů.

Tam. Byl hned vedle barelů. Stál tam kif, byl celý v černém a z pláště mu vy-kukoval jenom velký nos. Pyanfaré se zadívala přímo na něj. Zamávala na něj a pak se sarkastickým a ironicky přátelským gestem mu vykročila naproti.

Okamžitě se schoval do stínu barelů, odkud před chvílí vylezl. Pyanfaré se zhluboka nadechla, nachystala si drápy a šla dál. Zahнула kolem hromady kanystrů a měkce se podívala na kifa, který se tyčil za hromadou barelů. Kif se podíval dolů, směrem k ní. Měl červeně podbarvené oči, dlouhý obličej s mohutným nosem a na sobě černý plášť, který nosili všichni kifové. V obličejí byl šedivý... Šedivý, jako když obživne kousek stínu. "Vypadni," řekla mu. "Já jsem si s vámi žádné barely nevyměnila. Vaše finty už znám."

"Někdo nám něco ukradl."

Zasmála se, šlo jí to docela od srdce, protože ji to překvapilo. "Něco se vám ztratilo, mistři zloději? To se budou doma divit, až jim to budu vyprávět."

"Nejlepší by bylo, kdyby to zase našlo cestu zpátky. Bylo by to nejlepší, kapi-tánko."

Sklopila uši a zašklebila se, rozhodně to nebyl projev vřelého přátelství.

"Kam šla členka vaší posádky s těmi krabicemi?" zeptal se kif.

Nic neřekla, jenom si nachystala drápy.

"Já jen tak, kapitánko, kdybyste náhodou našla tu ztracenou věc."

"Jak to, že je teď ztracená?"

"Ztracená a znovu nalezená, bych měl říct." "Z jaké jsi lodi, kife?"

"Kdybys byla tak chytrá, jaksi myslíš, že seš, věděla bys to."

"Chci jenom vědět, s kým vlastně mluvím. I když seš jenom kif. Řekla bych, že moje jméno už znáš. Vyšňupals ho, když jsem tady nebyla. Ale jak se jmenuješ ty?"

"Akukkakk je jméno mé, kapitánko Chanurová. Pyanfaré Chanurová. Ano, my tě už známe. Známe tě dobře, kapitánko. Začali jsme se o tebe zajímat... Zlodějko."

"Jo. Akukkakk, ale z jaké lodi?" Plně se soustředila na kifu, který se přece je-nom mírně lišil od ostatních svého druhu. Měl na sobě o trochu lepší plášť, uměl se přece jenom lépe ovládat a neměl typicky kifské manýry.

"Kife, chci tě taky poznat"

"Však mě poznáš. Ale ne! Máš poslední možnost. Jinak si za tohle poznání necháme draze zaplatit. To je vše, co ti mohu nabídnout."

Knír jí trochu zvlhl, jako by se obalil do nějakého obranného aróma. "To je zajímavé. Kdybych náhodou váš ztracený předmět... Je kulatý nebo plochý, je rovný? A neokradl tě někdo z tvé posádky, kifský kapitáne?"

"Ale ty přece víš, jak vypadá, máš ho. Vzdej to a já ti zaplatím. Nebo to ne-vzdávej a já ti stejně zaplatím."

"Popiš mi ten předmět!"

"Dám ti deset tyčinek zlata, když mi to vrátíš. Vymysli si vlastní popis."

"Budu si to pamatovat, kife. Jestli najdu něco zvláštního a bude to smrdět po ki-fech, vrátím ti to. Ale zatím nemám nic."

"Hani, je to nebezpečné."

"Z jaké seš lodi, kife?"

"Hinukku."

"Zapamatuji si tvoji nabídku. Opravdu na to budu pamatovat, mistře zloději."

Kif už nic víc neřekl. Jenom se vztyčil v celé své výšce a zůstal stát, nehybný, klidný a mohutný. Plivla mu k nohám, otočila se k němu zády a pomalu odcházela.

Hinukku, byl to opravdu on. To jsou zase jenom další problémy, aspoň to říkají mahendosatové, a možná to opravdu viděl nebo mluvil s někým, kdo to viděl. Zlato, nabízí zlato. Kif - a nabízí zlato, to se něco opravdu děje. Tady ten ale nebyl obyčejný kif. Pomalu se vracela a velká starost se jí usadila někde mezi lopatkami; nebála se o sebe, ale o Tirun, ze které byla jenom malá, pomalu postupující posta-vička na horizontu doků. Staniční úřady neudělají nic, aby překazily vraždu, aspoň ne, když budou kifové vraždit hanie. Neutralita stshů znamenala, že se od všeho distancovali a jejich zákonem bylo vyjednávání.

Lodě stshů byly nejčastějšími oběťmi kifů, a přesto mohly jejich lodě přistávat na Meetpointu a nikdo je ani nezkontroloval. Šilenství. Úplně se jí naježily štětiny na zádech; zastříhala nervózně ušima a rozezněla všechny prstýnky a náušnice, které měla v uchu. Haniové by mohli obchodovat s kify, mohli by je leccemus naučit, ale po takovém setkání to prostě nepřicházelo v úvahu. Bylo by lepší odvo-lat všechny obchodní lodě haniů a pořádat jenom hony na kify? To je taky šílen-ství....

"R ychle to tady zabalte," řekla zbytku posádky, hned jak se dostala až k nim. "Naložte rychle poslední kontejnery a zavřete celý nákladní prostor. Nachystejte se na start. Zavolám zpátky Tirun. Je to horší, než jsem si myslela."

"Zajdu pro ni," nabídla se Haral.

"U dělej to, co jsem ti řekla - a Hilfy k ničemu nepouštějte."

Haral vešla do lodě. Pyanfaré vyrazila dolů, směrem k dalším stanovištím; je-nom zvyk jí zabránil v tom, aby se rozběhla, byla v tom trocha pýchy, všudypři-tomná ostražitost a léty vypěstované instinkty na to, co je dobré a špatné. Nikdy neběhala před někým, kdo by ji mohl vidět. Prodloužila krok, všiml si toho do-konce nějaký čumilové, byli to stshové. Dohonila skoro Tirun. Mohla na ni klidně zavolat, určitě by ji už slyšela, ale v této chvíli to byla pořád ještě nepřekonatelná vzdálenost. Musela zabočit kolem hromady kontejnerů a teprve potom bude přímo u Handuřiny Cesty. Akukkakk se posadil tak, aby kolem něho musela Tirun projít, až se bude vracet zpět na loď haniů. Ale mahendosatovská loď byla zaparkována ještě před lodí haniů, bylo by jistě logické nejprve složit těžký náklad a teprve potom jít vyřídit naléhavý vzkaz. I kdyby Tirun uvažovala o naléhavosti vzkazu, snad by to provedla právě v tomto pořadí.

Oh! Tirun se přece jenom zastavila u mahendosatovského stanoviště. Pyanfaré se nadechla, porušila všechny svoje zásady a rozběhla se kolem kanystrů. Vpadla přímo doprostřed hloučku, který se kolem Tirun pomalu uzavíral. Pleskla zvědavě-ho mahendosatovského diváka přes ruku a rychle se protáhla až k Tirun a bez ja-kýchkoliv okolků ji chytila za ruku.

"Problémy, musíme jít."

"Kapitánka," ozval se Zlatozub odněkud po její pravé ruce. "Přišla zpátky udě-lat větší obchod?"

"To je jedno. Nářadí máte od nás jako dárek. Pojd'me, Tirun."

"Kapitánko," ozvala se Tirun, kterou zpět strhával hlouček mahendosatů. Ma-hendosatové jim konečně uvolnili cestu; jejich kapitán se za nimi ještě chvíli hnál a pořád něCO mumlalo svářecích strojích a perlách.

Kifové! Najednou se objevil hlouček kifů stahujících se v pomalu se uzavírají-cím kruhu k mahendosatům. Pyanfaré držela Tirun za zápěstí a prudce s ní smýkla. "Běž!" zařvala Pyanfaré a obě dvě se prudce rozběhli směrem k barelům, kde se pomalu stahoval kruh kifů. Najednou po nich někdo vystřelil. Pyanfaré se ohnula a vrazila do kifa, který se jí postavil do cesty, prudce ho odhodila na stranu. Tirun utíkala vedle ní. Obě dvě sprintovaly v obláčcích kouře z výstřelů, které se rozbíje-ly o kovové pláty doků.

Najednou na ně někdo vystřelil z boku. Tirun vykřikla bolestí, zapotácela se a začala těžce napadat na jednu nohu. Zezadu, směrem od kanceláří, přicházela další skupina kifů. Byl mezi nimi jeden obzvláště vysoký. Akukkakk a přátelé. "Bastardi bez uší," zařvala na ně Pyanfaré, chytila Tirun kolem ramen a rychle se ji mezi laserovými paprsky a smradlavým kouřem ze spálených kanystrů snažila odtáhnout za řadu barelů, která se nakupila kolem jiné mahendosatovské lodi. Tirun omdlela; bolest v rameni, kde ji Pyanfaré stiskla, ji nakonec přiměla k dalším zoufalým pokusům zmizet kifům z dohledu. Rána jí prudce krvácela a zdálo se, že se dokonce s každým krokem zvětšuje. Musely přeběhnout otevřeným prostorem; neměly na vybranou. Zezadu na ně páčila hrstka kifů a druhou bandu měly na pár kroků od sebe.

Kousek před nimi se zableskl další, tentokrát mnohobarevný výstřel. Posádka Pý-chy se začala bránit. Jejich zbraně nenadělaly skoro žádnou škodu, ale přesto to byl v této chvíli životně důležitý čin. Rozezvučely se staniční poplachové sirény a svým basovým bručením podkreslovaly celou událost. Ve všech chodbách a na všech spojovacích můstcích se rozsvítila červená světla, která mizela spolu s tím, jak ubíhaly nekonečné staniční chodby směřující ke krytům. Kdyby byli někde před nimi kifové, jistě by se nyní setkali. Určitě by spěchali do krytů a ty byly, bohužel, právě ve stejném směru, kterým spěchala Pyanfaré a Tirun.

Hilfy tvořila čtvrtou palebnou jednotku v řadě ostatních členů posádky. Pyanfa-ré dovedla Tirun až za linii čtyř obránců. Tirun uklouzla na kovových plátech do-ku; Pyanfaré ji zvedla a opatrně se ohlédla dozadu, do míst, odkud se dal očekávat další nápor kifů. "Na palubu!" zařvala z posledních sil Pyanfaré a sama vysílením upadla hned u vstupu na můstek vedoucí k lodi. Haral ustoupila a opatrně chytila zraněnou a bezvládnou ruku Tirun. Hned za ní přispěchala Hilfy a pomáhala na nohy Pyanfaré. Pyanfaré se otočila a v očích se jí zableskla chuť bojovat a oplatit nepřítelům vše, co jim zatím způsobili. Geran a Chur pomalu organizovaně ustupovaly, ale pořád ještě střílely směrem k nepřítelům a udržovaly je tak v uctivé vzdálenosti. Kifové se v této chvíli stáhli a hledali si nové, výhodnější palebné postavení. Masivní ocelové dveře zaklaply a obě dvě poslední bojovnice byly na palubě. Hilfy jen rychle přiskočila a velkou otočnou pákou zajistila dveře.

Pyanfaré se rozhlédla kolem sebe; potom se podívala na Tirun. Držela se na nohou a byla při vědomí. Haral ji podpirala a ona sama si musela držet zraněnou nohu. Původně modré kalhoty se nyní zbarvily krví, která jí stékala po srsti a dole tvořila pomalu rostoucí kalužinku. Pramínek krve doprovázela řada klení a nadávek.

"Rozhod," řekla Pyanfaré. Haral vzala Tirun do náruče a odnášela ji, rozhodně to nebyl lehký náklad. Odešly až k vlastnímu vstupu do lodi, zajistily poslední dveře před spojovacím tunelem a konečně se mohly cítit aspoň trochu bezpečněji.

"Kapitánko," ozvala se Chur a hlas jí zněl víceméně úředně. "Všechny dráhy jsou volné a nákladní rampa je připravena ke startu. Jen tak, kdyby náhodou."

"Dobrá práce," řekla Pyanfaré a bylo jasné, že jí tato informace ulevila. Prošly přes přetlakovou komoru, zahnuły kolem výtahu a byly rovnou na hlavní spodní chodbě. "Zabezpečte Outsidera, dejte tomu nějaká sedativa, ale na celou cestu. Ty," otočila se k Tirun, která se právě pokoušela o několik kroků a držela se své sestry kolem krku. "Nohu ti dáme do dlahy. Na víc teď nemáme čas. Startujeme. Mám pocit, že Hinukku tohle nesnese a nechci, aby nám kifové kroužili kolem ocasu; dokud budeme ještě ve stanici. Připravte se na start. Všichni na místa."

"Nohu si dám do dlahy sama," ozvala se Tirun. "Venďte mě jenom na marod-ku."

"Hilfy," řekla Pyanfaré. Vstoupily do výtahu a dveře se za nimi zavřely. "Ne-poslušnost," zamumlala Pyanfaré hned, jak byly spolu o samotě. Pyanfaré chytila neposlušnou neteř za ucho, přitiskla ji ke stěně výtahu a stiskla knoflík hlavní pa-luby. Hilfy se cítila v právu a ve své hrdosti se ani nechýtila za ucho; oči jí ale zvlhly, měla svěšené uši a do široka otevřený nos a tvářila se, jako by stála proti prudkému větru. "Odpuštěno," řekla Pyanfaré. Výtah zastavil a Hilfy vyběhla na chodbu k můstku. Pyanfaré kráčela mnohem vznešeněji a rozvážněji, a tak na ni Hilfy raději počkala, srovnala s ní krok a obě směřovaly do řídicího centra.

Pyanfaré se posadila na svoje vypočítávané místo před nekonečnou řadou nejrůznějších obrazovek a začala zapínat startovací systémy. Staniční vysílání bylo plné námitek, stížností a znepokojení. "Přepni se na jejich frekvenci," řekla Pyan-faré své neteři, aniž by vynechala jeden jediný úkon z předletové přípravy. "Řekni jim, že startujeme a že se s tím musí nějak smířit."

Drobné zpoždění. Hilfy odvysílala trochu zajímavou zprávu, spěchala totiž a mechanický překladač do jazyka stshů vůbec nebyl schopen akceptovat její spěch. "Stěžují si, žeš někoho zabila."

"V pořádku." Kotvicí ramena se s cvaknutím odklopila a na obrazovce se obje-vil výpočet ideální startovací dráhy.

"Řekni jim, že odmítáme odpovědnost za smrt kifů, kteří nás bezdůvodně napadli a začali po nás stílet." Zapnula startovací moto-ry a loď opustila dok. Ztráta přitažlivosti byla patrná... Nastartovala pohonné moto-ry a loď se začala pomalu s rostoucím g vzdalovat od stanice.

"Staniční úřady jsou rozhorleny," hlásila Hilfy. "Chtějí s tebou mluvit, teto. Vyhrožují, že nás nenechají přistát na stsho- "

"Stshové nám mohou být zrovna teď ukradení." Pyanfaré přepnula obrazovku z normálního režimu do režimu skanování. V místech, kde stála Hinukku, zahlédla start nějaké loď. Skan najednou vypsál všechny informace, vypadalo, že se chystá-jí ke střelbě. "Kdyby si je čert vzal!" Rychle se natáhla po ovládacím kniplu a změnila kurs. Celou operaci se snažila provést tak, aby nepolámala kosti těch, co ještě nebyly na manévry připraveny, ale zároveň tak, aby ty, co se dole ještě jen tak poflakují, rychle došly na svá místa. "Panebože, jestli po nás začnou stílet, zničí polovinu celé stanice." Rychle zapnula interkom. "Pozor, pronásledují nás."

Všechny věci začaly v beztlížném stavu poletovat. V kabině se volně vznášel poznámkový blok, přeplul přes celou sekci a bezvládně přistál někde vpředu. Pý-cha nebyla stavěná na takový druh manévrování. Nelíbil se jí ani ten následující; všechny zůstaly jako přibité (jen blok se pomalu vznášel, aby nakonec s rachotem zapadl na své původní místo a ztratil

několik stránek).

"Bastardi, bastardi bez špetky úcty," řekla Pyanfaré. Přepnula skan tak, aby za-chytil jakoukoliv větší hmotu v blízkosti lodě. "Ať se teď pokusí přiblížit se k nám!" Námahou jí naběhly klouby na rukou. Rozezvučely se poplachové sirény a kontrolky na řídicím pultu povážlivě poblikávaly, uvolnil se náklad. Skousla si jazyk řadami řezáků, nervózně nakrčila nos a nevěděla, kterou část obrazovky skanu by měla sledovat dřív. Zastavila Pýchu a nechala ji pomalu otáčet kolem své osy. Sázela na to, že kifové se nebudou obtěžovat a zjišťovat drobné odchylky od poslední zjištěné polohy.

"Dávej pozor na skan," varovala jen Hilfy a sama se ponořila mezi ostatní budíky a se zatajeným dechem kontrolovala, zda ukazují opravdu jen to, co by ukazovat měly. "Haral, pojď sem nahoru."

"Teto," ozvala se Hilfy. Pyanfaré se prudce otočila. Na obrazovce skanu se objevil mráček prachu. Skan automatického zaměřování na cíl v režimu sebeobrany byl nastaven s větší tolerancí, takže zatím nebyly aktivovány palubní zbraně.

Vzadu v chodbě se ozval výtah. Haral se nemusela nijak hlásit, bylo jasné, že je to ona. "Budeme automaticky střílet na cokoliv, co bude aspoň trochu držet pohromadě," řekla Pyanfaré. "Dávej pozor na támhle ten mrak. Možná je to jenom trik. Nevěřím už ničemu a nikomu."

"Ano," řekla klidně Hilfy. A za chvíli dodala. "Podívejte se támhle."

"Úlomky," určila mrak Pyanfaré; jakmile uslyšela výkřik, úplně se jí zastavilo srdce. "Urči přesně polohu, stačí v číslech."

V chodbě se ozvalo pleskání běžících nohou. Haral vklouzla do třetího křesla a natáhla si nohy.

"Neměla jsem v plánu dělat tolik manévru," řekla Pyanfaré, aniž by spustila oči z obrazovek skanu. "Stalo se někomu něco?"

"Ne," řekla Haral. "Všechno je v pořádku."

"Právě si to pokoušejí rozmyslet," řekla Pyanfaré. "Teto, 4/2."

Skan se snažil najít další úlomky. Najednou si jejich pohledy přitáhla obrazovka číslo čtyři. Přes okraj stanice se přehnala vlna energie a přinesla s sebou spoustu dalších úlomků, tentokrát mezi nimi byly i větší kusy.

"Kapitánko, vraží do stanice." Haral měla v hlase nervozitu a napětí.

"Handuřina Cesta." Pyanfaré se rychle zorientovala: "Panebože." Zapnula motory a vedla loď do stínu stanice.

Pyanfaré se natáhla pro červený kryt jednoho ovladače a rychle ho stiskla. Pýcha se otřásla mohutným výbuchem.

"Co to bylo?" ozvala se Hilfy. "Zasáhli nás?"

"Jenom jsem odhodila náklad." Pyanfaré se zhluboka nadechla rozšířenými nozdrami. Pevně chytla knipl. Přetížení na ně poměrně těžce doléhalo a ztěžovalo jim pohyb. Chanuřina Pýcha právě dokončila zatáčku poměrně malého poloměru a chystala se k útěku. "Haral, vypočítej kurs."

"Pracuji na tom," řekla Haral. Na obrazovce po levici kapitánky Pyanfaré se objevila řada čísel.

"Musíš pro nás najít nějaké klidné místo."

"Urtur je ve vzdálenosti jednoho skoku," řekla Haral.

"Můžeme začít přímo tam. Snad."

"Určitě."

Za Meetpointem byl prostor patřící stshům. Byl tady dostatečný počet bodů, ke kterým bylo možno dostat se pomocí skoků. Na druhou stranu se táhl vesmír ovládaný kifý nebo knnny. Patřily k nim i obrovské, dosud neprozkoumané prostory, ve kterých se nedalo cestovat pomocí skoků a neexistovaly tam ani podobné opěrné body. Mohli jste se skokem dostat poměrně daleko, ale nebylo jisté, zda se ještě někdy vrátíte zpět.

Zapnula ještě jednu obrazovku. Objevily se na ní grafy skoků. Urtur. Uviděla cestu, kterou se dostaly sem, jenom dva skoky - a hned by byly v systému, který kontrolovali mahendosatové, těžili tam, ale do prostor platila i licence pro ostatní národy. Mohly by se tam přemístit jedním skokem, kifové je nepronásledovali... Zatím. Nesměli je pronásledovat. Mohli by odhadnout, kam zmizely. Dalo se to částečně poznat podle místa skoku a taky to samozřejmě vyplývalo z logiky situa-ce. Můj milý bratře, pomyslela si Pyanfaré a snažila si představit, jestli se bude moci podívat bratrovi do očí. Celé se ho to velmi dotkne, ztráta nákladu, sestřelení lodě haniů v blízkosti stanice. Kohan Chanur - bude mu z toho velmi smutno, možná ho to úplně zlomí. Mladá generace se ho možná pokusí sesadit. A jestli se o to budou snažit s dost velkou intenzitou a dost často...

Ne, takto Chanur nesmí skončit. S takovými zprávami se domů vracet nebude. Aspoň ne do chvíle, než kifové zaplatí a než Pýcha napraví to, co se právě stalo.

"Patnáct dílků na místo skoku," ozvala se Haral. "Kapitánko, bezpochyby nás budou sledovat."

"Bezpochyby," odpověděla. Hned za vystrašeným obličejem Haral uviděla, jak se tváří Hilfy. Ve tváři se jí odrážely obrazovky skanu. Měla strach a bála se, že to na ní bude vidět. Pyanfaré ohlásila pro celou loď: "Připravte se ke skoku." Ozvalo se výstražné zvonění. Pýcha se trochu zvedla, zachvěla se a poskočila do meziprostoru. Pyanfaré zaryla drápy do řízení. Už několik desítek let si na to zvykala, znala už pocit, který skok vyvolává, znala nalhávání centřům udržujícím rovnováhu. Přesto se vždy pokoušela rovnováhu udržet. No tak, pojď, vnucovala svoji vůli lodi, jako kdyby ona sama mohla přenést loď o zadaný kus vpřed.

- 3 -

Pýcha připlouvala, byl to podivný příjezd, bylo to jako probuzení ze zlého snu. Pomalu se vzpamatovávaly ze skoku a pozorovaly vše, co bylo viditelné z okruhu Urturu. Bylo to sice blízko, ale vesmírná masa a vesmírné vzdálenosti jsou mnohdy klamně.

Málem to přeletěly. Natáhly skok, jak jen to šlo nejdál. Pyanfaré se pohodlně usadila ve svých polštářích a se zřetelnou námahou začala vypínat všechny skany, svítící světla a přenos identifikačního signálu. Vypnula zkrátka všechno, co vydá-valo jakoukoli energii nebo záření. Snažila se, aby na nic nezapomněla, při podobném vypětí ze všech možných

nebezpečí, kterými musely projít, by to nebylo nic divného. A potom teprve zahájila celou operaci, která měla zbrzdít loď a zastavit ji na jejím divokém útěku ze špatného snu. Soustředila se, jak jen to šlo, snažila se myslet na to, co dělá a ne na to, co zůstalo za nimi a z čeho, zdá se, zatím unikaly docela dobře.

Hilfy zvracela, nebylo to nic neobvyklého na podobné lodi. Ale žaludku sa-motné Pyanfaré to rozhodně nepomohlo. "Brzdíme a přecházíme na normální driftovací režim," oznámila Pyanfaré do celé lodi. „Kifové možná zkoumají zbytky naší letové dráhy, možná, že jsou už tady... Přiletěli spolu s hordou dalších kifů, které si vzali na pomoc. Jinak bych se velmi divila... Vypnuly jsme jakékoli vysílání, vypnuly jsme i skany a nebudeme používat hlavní motory. Jste tam dole všichni v pořádku?"

Odpověď se dostavila až za chvíli. "Zdá se, že jo," ozvala se Tirun ze spodní pa-luby. Spodní paluba ztratila spolu s nákladem téměř všechny funkce, kvůli kterým byla původně navržena. "Chur a Geran začaly kontrolovat celou sekci, ale zdá se, že to bude v pořádku. Odstřelily jsme to celkem čistě. Všechny pracovní systémy jsou nepoškozené." Snižování rychlosti pokračovalo. Hilfy se zvedla a stydlivě se začala čistit. Pyanfa-ré měla spoustu práce s kalkulacemi a tříděním údajů. Počítala s tím, že vypnula všechn radiový šum ještě za plné rychlosti. Potom ještě pokračovaly v plném letu. Mírně upravila kurs a změnila letovérovnoběžky tak, aby se lépe přiblížily oběžné dráze, na kterou se chtěly dostat. Postupně měly přejít na oběžnou dráhu Urturu na úroveň, na které obíhají úlomky skal, vysrážený plyn a všechna lehčí pevná tělesa. Chtěly se ztratit na oběžné dráze v soustavě deseti planet, asi sedmdesáti měsíců a nespočetném množství menších planetek. Pýcha zachytila přenosy v mahendosat-štině. Byly to většinou bezvýznamné řeči, jejichž bezvýznamnost byla umocněna časovým posunem, se kterým se k nim dostávaly. Něco možná pocházelo z obchodních lodí, které operovaly v okolí. Možná že zaslechly i rozhovory horní-ků, kteří pracovali na Urturu. Jejich povinností by bylo oznámit kurs a polohu a dodat identifikační označení loď, ale Pyanfaré něco podobného rozhodně neměla v úmyslu. Pořád ještě byla šance, že se o jejich přiletu díky vypnutým skanům nikdo nedozvěděl. Kromě toho nemělo smysl zatahovat mahendosaty do soukro-mých nedorozumění, jež vyrostly mezi ní a kify. Kifové sem mohli přiletět asi den před nimi. S výkonnější lodí to bylo klidně možné. Doufala, že by se jejich přítom-nost odrazila i v běžných pracovních hlášeníh na lodích vyskytujících se v okolí. Jedním uchem pořád poslouchala a třídila všechna hlášení, brzdila a sestupovala níže a doufala, že jejich poloha je opravdu taková, jaká si myslela, že by měla být. Nakonec se Pýcha přece jen ocitla na oběžné dráze. Otáčela se, aby si udržela g, ale to byl ve skutečnosti jediný pohyb, jaký si loď v takovéto situaci mohla dovolit. Pořád počítala. Najednou se ozvalo zarachocení úlomků a ozvaly se výbuchy něko-lika větších kousků meteoritů. Konečně to měla, konečně dostala nápad. Zmírní rychlost a zůstanou ve skupině úlomků; ta potom vytvoří stěnu mezi nimi a mož-ným přiletem kifů. Zapnula vyrovnávací motory a ještě jednou upravila kurs. Obranné výbuchy pomalu ustávaly a jen občas se objevil obláček, který zbyl po výbuchu větších úlomků. Rozhlédla se kolem sebe a podívala se na posádku, která se shromáždila kolem ní. Viděla Haral, jak se usilovně snaží zakreslit jejich pozici. Hilfy si upravila výraz a snažila se při každém výbuchu zachovat vážnou tvář.

Pyanfaré vysoukala z polštářků svoje unavené tělo, trochu se protáhla a popošla k Haral, kde se přidržela jejího polštáře. "Zapoj přenosné vysílačky," řekla Haral. "Nalaď první kanál a dohlédni na to, aby u toho někdo pořád seděl. A nastav pro-pojení na spodní palubu, budou tam mít ještě chvíli práci. Kifové se určitě ukážou, o tom nemůže být pochyb. Budeme klidně splývat, budeme zachovávat radiový klid a odpočívat. Budeme přijímat všechny signály, ale nic nebudeme vysílat. Ne-budeme provádět žádné manévry. Budeme jen volně obíhat."

"Ano." Haral začala zřizovat propojení a něco si mumlala pod fousy, nelíbilo se jí nějaké nastavení na vysílačce, které měla Hilfy spravít a nespravila. Její zjizvený široký obličej nejevil v této šílené chvíli nejmenší známky strachu nebo vzrušení. Haral tuhle hru už poznala; jednou nebo dvakrát se už takhle schovávala; znala čekání v temnotě - čekání na kify nebo na něco jiného, neznámého. Ale ještě nikdy takhle nečekala u Urturu, u planety se spoustou meteorových mraků, u planety, kde byl hustý provoz a srážka s jinou lodí byla docela dobře možná. Haral tohle věděla. Byla to Hilfy, kdo potřeboval tyhle instrukce.

Pyanfaré si vzala ze zdi svoji vysílačku. Podala ji Hilfy, která se opírala o řídicí pult, měla rozšířené nozdry a schliplé uši. Pyanfaré ji poplácala po rameni a vtiskla jí do ruky vysílačku. "Běž ven. Všechny systémy přepneme na automatický pro-voz. Nebudeš tady k ničemu dobrá." Prošla kolem Hilfy a sama vyrazila do chod-by; příšerně ji rozbolela hlava, kolem žaludku stále ještě cítila značnou nejistotu a přímo nezřízeně toužila po sprše.

Její kabinu nikdo na divoké manévry a dlouhé skoky nenachystal. Ale mohlo to tam koneckonců vypadat ještě hůř. Všechny pokrývky zůstaly na posteli a tak jedinou škodu napáchala volně položená hromada map, tabulek a grafů, které se nyní válely po podlaze. Se zaskřípěním zubů se ohnula a sesbírala všechny pohá-zené věci, narovнала jim poohýbané rožky a nakonec je pohodila jen tak na stůl. Pořád jí ještě bolela hlava. Potom si svlékla zakrvácené šaty a vyčesala si z koži-chu všechnu zaschlou krev. V ruce jí zůstal chomáč vypelichané srsti. Při skocích vždycky pelichala. Měla ještě od předchozího vypětí zatnuté všechny svaly. Na-rovnala se v zádech a pokoušela ze sebe setřepat tíhu g, která se jí zakousla do všech svalů. Vzala si znovu přenosnou vysílačku a vzala si ji s sebou do koupelny. Poslouchala, co se děje kolem, ale nebylo slyšet nic, kromě praskání statické elek-triny. Na chvíli se posadila a teprve za chvíli vstoupila do sprchového boxu.

Sprcha jí činila úplně potěšení, byla krásně teplá a konejšivá. Nastavila do proudu vody obličej, pevně si sevřela nos, zavřela oči a oddávala se tryskající vo-dě, která jí pomalu vyčesávala hřívu a vousy do původní podoby. Za chvíli vystou-pila ze sprchy, utřela si obličej a vytřela si pořádně vodu z očí a nastavila teplému proudu vody záda. Chtěla si nechat namasírovat záda a doufala, že jí proudy vody odplaví z unavených svalů všechno napětí a únavu.

Z vysílačky se ozvalo výstražné pípnutí. Zaklela, kopla do dveří, vyskočila na studenou podlahu a tak, jak byla, se rozběhla do řídicího centra. Klela přitom a z nahého těla jí kapala spousta vody. Cestou potkala Hilfy a Haral a hned je poslala zpět do řídicího centra.

Kousek od nich byla loď, která tam ještě před chvílí zcela určitě nebyla - asi právě přešla z režimu skoku na normální

provoz. Pyanfaré se opřela o panel, setře-la vodu z obrazovky a aspoň trochu si utřela hrud'. Potom si chytila vousy a začala je trochu ždímat, nechtěla, aby z ní kapalo tolik vody na přístroje. Nově přichází byl k Urturu blíže než oni, právě se vyloupil na obzoru oběžné dráhy planety; možná, že přiletěl mnohem dřív než oni.

"Je mezi námi asi hodina časového posunu," vypočítala mezitím Haral. "Mohu to vypočítat přesněji."

"Spočítej to."

Chvilí loď pozorovaly a Pyanfaré mezitím pod sebou vytvořila kalužinu studené vody. "Letí směrem k planetě," promluvila konečně Pyanfaré. Držela v ruce vý-počty, které jí podala Hilfy a porovnávala je s aktuálním kursem, který právě měly. "Jestli to byli kifové, museli nás minout skokem. Teď by nás museli chvíli hledat. Mezi námi a nimi je spousta smetí a stejně by neměli šanci nás rozpoznat. Aspoň něco." Ještě jednou v duchu prošla všechny varianty a potom se zvedla od kláves-nice přístrojové desky. "Utři to," poručila Hilfy, která byla na celé lodi nejmladší. Odkrácěla, dávajíc opět najevo svoji důstojnost.

"Kapitánko," ozvala se Haral z vysílačky a Pyanfaré dvěma skoky přiskočila k mikrofonu u své postele. Ukazovákem stiskla ovládací knoflík a podala si vysí-lačku do druhé ruky. "Příjem."

"Zachytila jsem jakýsi rozhovor, který nevypadá moc dobře," řekla Haral. "Mám dojem, že jsou tady kifové. To, co před chvílí zmizelo ve vnitřním systému, je neidentifikovatelné, ale mohli by to být mahendosatové. Hlasy kifů a jejich sig-nály jsem zachytila v prostoru mimo centrum systému."

"To mě nijak nepřekvapuje. Škoda jen, že se nám do toho připeletl ten mahe. Možná ale zakryl všechny hluk, co jsme způsobily při přiblížování, jestli je to opravdu tak, jak říkáš."

"Možná, že ano," řekla Haral. "Nemluv o tom, kolik kifů už dávno může být na Urturu. Možná to všechno odnesou mahendosatové."

"Bůhví kolik malérů už tady kifové napáchali. Ta banda, co jsme potkali v Meetpointu, na nás může mít asi pět nebo šestidenní náskok, který si nahnali při skoku. Zapomeň na to. Necháme to odpočívat. Jeto naše věc a taky to zůstane jenom naší záležitostí."

"Jasně," řekla Haral téměř bez zájmu.

"Klidně to vypni. Dokud si pro nás neprijdou, jsme celkem v bezpečí."

"Ano, kapitánko."

Kontakt byl přerušen. Pyanfaré se zhluboka nadechla a pomalu nechala vychá-zet z plic vzduch. Stála před jednotkou teleskopického pozorování a po chvíli stisk-la ovládací knoflík zvětšeného pozorování. Na Urtur byl překrásný pohled... Vypa-dal jako omáčník plný mléka. Přes obrazovku se přesunul stín, asi kousek skály, se kterou cestovaly. Vypnula přístroj. Uplně slepě se motaly kolem Urturu s mrakem úlomků skal a kamení, které občas narazily do jejich ochranných štítů. Uplný klid patřil ke starým trikům. Ale vyplácel se... Někdy.

Česala se a suchá hříva a vousy se jí zase kroutily do zlatavých kudrlinek. Pře-vlékla se do svých třetích nejlepších kalhot; do černých sametových šortek se zla-tými a zelenými prýmký, a kolem pasu si uvázala řetěz z opravdového zlata. Místo své náušnice s perlou si vzala podobnou náušnici se smaragdem, ještě jednou si zkontrolovala drápy a všechny nedostatky okamžitě odstranila. U jednoho drápu se jí ulomila špička, kif jeden. Ale dostala ho, bastarda jednoho. Aspoň nějaká kom-penzace za ztracený náklad a Tirunino zranění. Všechno ostatní na odplatu teprve čeká. Ještě chvíli se procházela po kabině a teprve potom vyšla ven. Vešla do řídicího centra, kde našla jenom Hilfy, měla právě hličku. Když byla raketa v rotaci, měly všechny daleko víc místa. Umělá gravitace jim umožňovala vstup i do prostorů, do kterých se během dokování nemohly dostat. Část posádky by měla mít v této chvíli volno, měly by odpočívat nebo jíst. Kdykoliv se dostaly do úzkých, dokázaly si mezi sebou rozdělit úkoly a věděly, kdy je nejdůležitější, aby si odpočaly a kdy je nutno pomáhat na lodi; dokázaly velmi dobře vyvážit svoje vlastní potřeby s potře-bami lodi. Hilfy měla soustředěný výraz; seděla v polostínu mezi spoustou nepři-ro-zeně setmělých obrazovek a řídicích panelů. Seděla tam v očekávání, v jakési na-ději, že se stane něco, u čeho bude aspoň trochu platná. Uši měla vztyčené a oči doširoka otevřené.

"Tak co, čertíku, Haral tě nechala na hlídce?"

"Haral říkala, že půjde dolů."

"Měla jsem pocit, že jsem ti dala odchod."

"Měla jsem pocit, že by to nemuselo vadit, kdybych tady zůstala. Stejně ne-můžu odpočívat."

"Jestli nemůžeš odpočívat, nešidíš tím sama sebe, ale celou loď a posádku. Mu-síš se rychle naučit odpočívat, kdy to jde a ne, kdy se ti chce. Možná budeme mu-set čekat dlouho a stejně se nedá nic dělat."

"Ve vysílače jsou pořád slyšet nějaká hlášení. Jsou to ti stejní kifové jako před tím. Pořád se vyptávají mahendosatů, kde jsme, a vyhrožují. Říkají, že jsme zlodě-ji."

Pyanfaré se otočila a suše si odkašlala. "Ale, jaká laskavá poklona. A co na to říkají mahendosatové?"

"Nic, je to nakonec stanice mahendosatů. Ale mám dojem, že je tam i spousta dalších lodí. Je jich spousta a mohly by jim pomoci. Myslím, že něco přece jenom dělají. Mám dojem, že nenechají nakonec dělat jen to, co se líbí jim."

"Možná je tam i spousta kifů." Pyanfaré se naklonila nad obrazovku malého počítače a prohlížela si data. Narazil do nich malý kousek skály. Bylo vidět malin-katý potůček roztaveného kovu. Na obrazovce se zaklikatily různobarevné pruhy statické elektřiny. Obrazovka se okamžitě sama opravila. Byla zasažena asi i boční anténa. "Ani ti nebudu vykládat, kolik jsme ztratily energie při tom skoku. Jestli se kifové dostali před nás, znamená to, že musí mít mnohem výkonnější loď, než je ta naše. Pořád ti to nic neříká?"

"Nebude to asi fracht'ák."

"Je to rychlá přepadová loď. Veze s sebou spoustu falešných nádrží, má několik falešných nákladních boxů. Chce se maskovat. Rozumíš tomu? Podobné lodě jsou k tomu, aby zabíjely. Nákladní lodě, opravdoví fracht'áci, přijíždějí až později. Naloží náklad, který zbyl ze zničené lodě, a odvezou ho někam do doků, kde ho prodají. S největší

pravděpodobností jsem narazily na něco podobného. Přepadovka. Loď plná lovců. Myslím, že naše možnosti značně přecenili a přeskočili nás. Jestli je tomu tak, vyčerpaly jsme všechno štěstí, které nám míra neuspořádanosti systému mohla přidělit."

"A to tady budeme jen tak sedět?" zeptala se Hilfy. "Loď za lodí bude vplouvat do tohoto systému a nebudou vůbec vědět, co je čeká. Všechny lodě z Meetpointu, které nepoletí stšovskou cestou, se dostanou -"

"Zvědavče, v této chvíli jsme slepí. Ztratily jsme rychlost a možná, že někteří z těch, co nás loví, to nestihli."

Možná ale přijdou další. Sama víš, do jaké situace jsme se dostaly. Jsme pro ně sedícím cílem."

"Ale kdyby všichni doletěli do vnitřního systému," navrhla opatrně Hilfy, "mohly bychom ještě jednou použít skoku... zmizet dřív, než nás najdou. Ulehčilo by to všem mahe, třeba bychom to stihly dřív, než přijde k úrazu někdo další."

Mohly bychom poskočit až na další skokový bod, někam do oblasti Kirdu... Ke Kirdu bychom se mohly dostat dvěma skoky, ne? Za tímto bodem máme k dispozici i jiná místa, můžeme si vybrat? Nebo snad ne?"

Pyanfaré se na ni udiveně koukala. "Nějak moc ses o to zajímala, že jo?"

"Jenom jsem se dívala."

"Ale." Bylo to docela rozumná úvaha. Uvažovala o tom už před vlastním skokem. Přesto měl celý nápad několik slabých míst. Přesuny ještě nebyly propočítány. Pořád ještě musely zjistit, jak moc se to kifů dotklo. A co je vlastně tak roz-vztekal a proč. "Je to jedna možnost." Ukázala prstem na Hilfy. "Nejdřív se ale musíme postarat samy o sebe. Půjdeme dolů a podíváme se, co nám zbylo z nákladu. Co říkáš?"

"Myslela jsem, že jsme odstřelily všechno."

"Ale ne to, co by si kifové představovali, moje milá neteři." Naklonila se nad operační pult a zkontrolovala spojení s přenosnou vysílačkou. "Myslím, že to chvíli můžeme nechat tak, jak to je. Pojďme, všechno se bude nahrávat. Všechno, co zachytí skany nebo vysílačka. Potom se na to podíváme. Přece tady nahoře nebudeme spávat." Chytila Hilfy kolem ramen. "Půjdeme dolů a na něco se zeptáme."

Nezvaný pasažér byl stále ještě ve stavu, ve kterém se nacházel před vlastním skokem. Byl zabalený v dekách, stále se ještě pod vlivem sedativ trochu motal. Seděl v rohu koupelny a pokoušel se dostat z hromady zmuchlaných pokrývek. Přes hlavu měl deku a celé jeho tělo se skrývalo v zasukovaných hadrech. Ale podle pravidelných pohybů dek se dalo docela dobře poznat, že je stále ještě naživu.

"Vrátily se tomu původní obranné instinkty," řekla Chur, která spolu s nimi sledovala hemžení z bezpečné vzdálenosti ode dveří. "Začíná to přicházet k sobě, i když to zatím bylo docela klidné... Ale zavoláme Geran, ta nám to řekne přesně..." Chur byla nejmenší z celé posádky, byla dokonce menší než její sestra Geran, která sama příliš urostlou postavou neoplývala. Měla prořídle vousy a hřivu a srst se jí pomalu barvila do žluta. Ctihodnost, to by bylo asi první slovo, které by mohlo napadnout někoho, kdo nezná Chur.

"Jsme tedy celkem tři," řekla Pyanfaré. "Podívejme se, jak to bude reagovat." Vešla až do koupelny a zastavila se před hromadou dýchajících pokrývek a prostěradel. Zakašlala. Pod hromadou dek se něco pohnulo, nazvedl se rožek jednoho z prostěradel a z pod hromady vykukl bledý obličej. Pyanfaré vykročila vpřed. Přestalo se to hýbat.

"Docela dobře to rozumí," řekla. Mám dojem, Chur, že bys přece jenom měla dojít pro Geran. Možná to budeme muset zdvihnout a nechtěla bych tomu při tom ublížit."

Chur odešla. Zůstala jenom Hilfy. Pokrývky se znovu začaly hýbat a bylo vidět, že se stvoření s nepředstavitelným úsilím pokouší posadit a opřít se zády o stěnu sprchy.

"Je to zesláblé," řekla Hilfy. "Nebude se to nijak bránit, je to příliš zesláblé."

"Zůstanu tady," řekla Pyanfaré. "Máme s sebou mahendosatovský překladač symbolů a znaků. Je tam někde taky několik příruček a přídavných modulů. Haral říkala, že to dala někam na spodní palubu. Potřebuji jenom příručku pro začátečníky. Ať bohové ochrání toho, kdo by se to opovážil dát do zavazadlového prostoru."

Hilfy chvíli váhala, dlouze se zahleděla na Outsidera a potom rychle odpěchala pro věci.

"Takže," řekla Pyanfaré. Klekla si na kolena a pomalu začala ukazováčkem kreslit na podlahu znaky od jedné do osmi. Čas od času se zahleděla na stvoření, které ji bedlivě pozorovalo. Vyhrabalo se ze svého hnízda z dek a prostěradel, popolezlo kousek dopředu a pokusilo se napsat na podlahu nějaké jiné znaky. Na-konec toho ale nechalo a bedlivě pozorovalo ji, dokud toho Pyanfaré nenechala u čísla šestnáct. Přitáhlo si k sobě všechny pokrývky a temně modrýma unavenýma očima se upřeně dívalo na číslice. Měl nádhernou světlou hřivu a vousy, které se mu pěkně leskly. Ale na holé ruce čouhající z pokrývky měl modřiny a krvavé stopy od drápů. Bylo jasné, že pod špínou se bude skrývat další spousta modřin a podlitin. Ke svému podezřívavému a obrannému chování to mělo jistě nejeden důvod. V této chvíli to nechtělo útočit, bylo to příliš slabé. Uchýlilo se to k jiné taktice, bránilo si jen svoji pozici v rohu koupelny. V modrých očích se zrcadlil zvláštní výraz; snad přemýšlel, možná zpracovával nějaký dlouhý náročný řetězec informací.

V chodbě se ozvaly hlasy Chur a Geran; Pyanfaré rychle vstala, otočila se a po-čkala, až vejdou dovnitř. Po očku pozorovala Outsidera; v jeho bledých očích bylo vidět, jak v duchu přepočítává přicházející posily. Vrátila se i Hilfy s příručkou. "Bylo to v..." Hilfy se zarazila, překvapilo ji hrobové ticho, jaké zavládlo v místnosti.

"Dej to sem," řekla Pyanfaré a natáhla k ní ruku. Za celou dobu ale nespustila z Outsidera oči.

Hilfy jí podala knihu. Pyanfaré ji otevřela a ukázala ji Outsiderovi. V jeho očích se zablesklo oživením. Ohnula se, na chvíli zapomněla na dodržování své důstojnosti vážnost chvíle to vyžadovala, a položila ji do míst, kam už mohlo stvoření klidně dosáhnout. Stvoření knihu ignorovalo. Další pokus selhal. Pyanfaré ještě chvíli seděla v dřepu a rukama se opírala o kolena. Potom vstala a pečlivě si uhladila svoji hedvábnou hřivu. "Doufám, že zabere aspoň překladač symbolů."

"Měl by být v pořádku," řekla Hilfy.

"Takže to můžeme zkusit. Mohly byste to nachystat?" "Na něčem podobném jsem se učila."

"Tak to nachystej," řekla Pyanfaré. Zároveň se obrátila k Chur a Geran. "Po-mozte mu na nohy. Ale zacházejte s tím laskavě."

Hilfy odpěchala pryč. Geran a Chur opatrně vykročily a Pyanfaré jim ustoupila z cesty. Představovala si, že Outsider bude reagovat nějak divoce, ale nic se nestalo. Odevzdaně se to postavilo na nohy. Stálo to nahé a najednou bylo patrné, že je to on. Aspoň tady v tom jsem se snad nespletla, pomyslela si Pyanfaré a dívala se, jak Chur právě odemyká zámky na řetězech kolem jeho kotníků. Geran ho mezitím pevně držela za pravou ruku. Pyanfaré úplně zamrazilo při pomýšlení, že by měla mít na palubě nějaké mužské pohlaví. Chur a Geran se k němu chovaly s nepředstavitelnou zdvořilostí, což v této chvíli pomalu už přecházelo v hazardování se životy.

"Dávejte pozor," řekla Pyanfaré. "Odved'te to do řídicího centra a dávejte dobrý pozor na to, co děláte." Ustoupila jim, vzala ze země knížku symbolů a odešla za nimi.

Outsider se ve dveřích zapotácel a zastavil se. Zdálo se, že přemýšlí. Chur a Ge-ran ho poplácaly po holých zádech a nechaly ho chvíli přemýšlet. Zdálo se, že to byl nejlepší způsob, jak vyřešit podobnou nepředvídanost. Teprve na vybidnutí - "Pojďme" se Outsider nechal vytlačit ze dveří a rozhodl se spolupracovat a přestal klást odpor. Pyanfaré šla těsně za nimi, pod paží nesla knihu symbolů a celou cestu si pro sebe nadávala a brblala, kolik že je už vetřelec stál a kolik by to mohlo ještě být. Pořád si nebyla jistá, zda jsou její předpoklady správné a zda někde neudělala chybu. Do této chvíle už zaplatily příliš mnoho.

A potom co? Vrátit ho nakonec kifům a tvářit se, jako že se nic nestalo? Outsi-der se zastavil ještě jednou a začal se starostlivě rozhlížet kolem sebe. Zdálo se, že se věci kolem něho pohybují příliš rychle a že on je nestačí vnímat. Chur a Geran ho nechaly zastavit, kdykoliv se mu umanulo, nespěchaly na něho. Jde schválně pomalu, pomyslela si Pyanfaré, chce si otestovat naše reakce, získává čas pro sebe, chce si zapamatovat, kudy ho vedeme, jestli k tomu má nějaké schopnosti.

Přivedly ho do operačního centra. Ve dveřích, před množstvím klávesnic a bli-kajících kontrol, se zastavil potřetí, těžce dýchal a pozorně se díval kolem sebe. Teď, pomyslela si Pyanfaré, začnou problémy. Ale nakonec se nic nestalo. Outsi-der se nechal odvést do jednoho z křesel naproti vypnuté obrazovky monitorující náklad. Hned vedle se Hilfy skláněla nad operačním pultem a pouštěla na obrazovku řadu symbolů. Outsider se těžce posadil, těsně se zabalil do prostěradla, které si nesl s sebou, a hrozně se potil. Pyanfaré došla až k opěrce křesílka. Jeho hlava se pomalu sklonila na stranu a podívala se na kapitánku. Do očí se mu vrátilo vědomí přítomnosti. Bylo to ale více než pouhé vědomí. Byl to strach. Pořád si pamatoval, kdo mu kdy ublížil. Pamatoval si jednotlivé osoby a věděl, co měly na sobě.

"Ahoj," řekla Pyanfaré tím nejvládnějším tónem, který většinou používala jen pro cizince. Poklepala Outsiderovi na holé zpocené rameno, odstrčila Hilfy, která se k nim hrnula s překladčem. Byla to obyčejná levná klávesnice, která byla v této chvíli připojena k již ne tak levnému počítači skanu. Stiskla jeden knoflík a vyma-zala z obrazovky všechny znaky, které tam měla Hilfy. Nyní stiskla klávesu se znakem postavy; bylo tam jakési stvoření s dlouhýma nohama. Stejný znak se objevil i na obrazovce. Potom stiskla klávesu se znakem hani a ukázala přítom na sebe.

Pochopil to. Jeho oči zahořely zvědavostí. Odhodil ze sebe prostěradlo a poku-sil se postavit se na nohy a dojít k přístroji. "Ať si dělá, co chce," řekla Pyanfaré a pokynula Chur a Geran, aby mu pomohly. Vůbec si jich nevšímal, ale položil chvě-jící se ruku na klávesnici. Teď se mu už třepala celá ruka. Stiskl klávesu.

Loď. Rozhlédl se kolem sebe. Jeho oči hledaly aspoň náznak porozumění.

Pyanfaré ho opatrně, velmi opatrně vzala za ruku a on se tomu nijak nebránil. Natáhla mu ukazováček a vedla ho na klávesu vymazání obrazovky a potom ho vedla zpět ke klávese znázorňující loď. Nakonec se vysmekl z jejího sevření a sám začal divoce se chvějící rukou hledat další a další symboly. Stiskl klávesu Běžet. Potom klávesu Loď. Znovu Běžet a ještě jednou Loď. Teď stiskl symbol Haniové a vymazal obrazovku. Rozhlížel se kolem sebe.

"Ano," řekla a pokývala hlavou, jako že tomuto prohlášení docela dobře rozu-měla. Ukázala mu, ať napíše ještě něco. Otočil se a začal znovu prohledávat klávesy. Našel znak Supinum. Nyní našel a napsal piktogram kifů. Byl to znak Význačující se bledým obličejem s dlouhým rypákem. Nyní byl hned vedle znaku Supinum.

"Kifové," řekla Pyanfaré.

Pochopil to. Bylo to více než jasné. "Kifové," pokusil se zopakovat, co právě uslyšel. Měl zvláštní hlas, byla to série jakéhosi chrčení, jako by někde něco vrčelo. Ale stejně to bylo zvláštní slyšet podobně artikulované slo-vo... Nebylo jednoduché slyšet v tomto zvuku to, co slovo opravdu znamenalo. Nevyslovil jej s charakteristickým klapáním kifů nebo pokašlánou artikulací haniů. Výraz, který se objevil v jeho očích, svědčilo tom, že se to pro něho stalo více než pouhou hrou. Hleděl na klávesy s neobvyklým zapálením. Pyanfaré polo-žila ruce přes obrazovku s piktogramy a demonstrativně je na chvíli zakryla. Potom stiskla klávesu vymazání obrazovky. Z klávesnice zadala znovu znak hania tento-krát k tomu zapnula i zvuk. Ze zvukového výstupu se ozvalo slovo hani s typickou haniovskou výslovností. Podala si z pultu malý mikrofon a namluvila na pásek učebnicovou lekci základní slovní zásoby. "Hani" bylo první slovo, které nahrála. Vyvolala si ještě jeden obrázek. "Vstaň!" A nakonec přidala i třetí: "Běž."

Ještě chvíli se sled opakoval a za chvíli se ozval Outsider. Začal spolupracovat a napodoboval slova, tentokrát už bez strachu a hysterie, kterou vyvolala předchozí sekvence piktogramů. Nyní začal pracovat s klávesnicí... Stiskl první klávesu... Chvilí si lámal hlavu nad celým systémem, ale nakonec se mu, přes nepředstavitel-nou fyzickou slabost, povedlo nahrát svoje vlastní definice všech jednodušších znaků první řady. Pracoval celkem klidně, neprojevoval žádnou překotnou radost nad objevy některých piktogramů, ale stále si udržoval zápal a nadšení pro práci. Pracoval ale čím dál tím rychleji, střídal jednu klávesu za druhou, rychle nahrál svoji definici a už hledal další znaky. Spěchal, jako by si potřeboval něco dokázat. Na klávesnici bylo celkem sedmdesát šest znaků, měl jich už většinu za sebou, i když je pravda, že ke konci se dalo jen těžko sledovat, co vlastně dělá.

. Za chvíli však přestal, otočil se a stejným pohledem jako před chvílí se tá-zavě za díval na ostatní. Kousek popošel a

sedl si zpět do křesílka, ze kterého mu-sel před chvílí odejít. Málem k němu nedošel. Svalil se polštářků a zabalil se do prostěradla. Byl bledý a zpocený.

"Překonal sám sebe," řekla Pyanfaré. "Doneste mu trochu vody."

Chur mu přinesla vodu v malém přenosném zásobníku. Outsider ji přijal, rozbalil si papírový obal a vypil ji. Odložil prázdný obal a ukázal na sebe a potom na stroj, na kterém před chvílí pracoval. Potom se vděčně podíval na Pyanfaré, správně odhadnuv, komu by za to měl být vděčný. Chtěl pokračovat, odhadovala jeho gesto v duchu Pyanfaré.

"Hilfy," řekla Pyanfaré, "podej sem tu příručku z pultu."

Hilfy ji podala. Pyanfaré hledala na prvních stránkách příručky řady symbolů, které jsou k dispozici u používané sady. "Kolik modulů máme s sebou?"

"Deset. Celkem dvě příručky."

"Na to, abychom se dostali k abstraktům, by nám to mělo stačit. Haral se to bude líbit." Položila otevřenou knihu Outsiderovi do klína a ukázala mu, kam až sahá první sada symbolů. Zdálo se, že mu konečně došlo, k čemu ta knížka byla. Rychle chytil knihu oběma rukama a dával všem najevo, že si ji rozhodně nechá. "Ano," řekla Pyanfaré a pokývala hlavou, aby ho ujistila, že je to opravdu tak. Souhlasné pokývání hlavou patřilo asi ke gestům, která měli společně. I on kýval hlavou. Nevypadal, že by byl šťastný, ale z obličeje mu zmizel výraz napětí a stra-chu. Ještě pevněji chytil knihu.

Pyanfaré se podívala na Hilfy, Geran a Chur; tvářily se ostražitě. Pochopily už, s jakým vývojovým stupněm myšlení mají co dělat na palubě své lodi. Jak velké problémy jim to přinese a jak moc to budou chtít kifové zpět, to bylo něco jiného. Asi to bude dost nepříjemné. Byli zvyklí bez ptaní sebrat, cokoliv se jim připletlo do cesty. Považovali to automaticky za svůj nedotknutelný majetek. "Kabina pro cestující," řekla. "Asi by chtěl nějaké oblečení. Jídlo a pití. Jeho knihu. Čisté po-vlečení a postel na spaní. Dejte mu nějaké civilizované vybavení. Ale to neznáme-ná, že byste na něho přestaly dávat pozor. Tak pojďme, odveďte ho a nechte ho chvíli odpočívat."

Chur a Geran se pohnuly směrem k němu. Rychle se na ně podíval a jakmile se ho dotkly a chtěly mu pomoci postavit se na nohy, ukázal zoufale na počítač. Chtěl u něho zůstat... Bylo to pro něho příležitost; jediná cesta, jak komunikovat. Možná, že si naplánoval, že chce říci ještě něco navíc. Každopádně ale očekával, že půjde zpět do koupelny. Pyanfaré došla k němu a dotkla se jeho ramene z druhé strany. Vzala mu ruku a pevně ji stiskla kolem knihy. Naznačovala mu, že si má knihu ponechat. Byl to nejlepší způsob, jak mu naznačit, že budou ještě pokračovat. Tro-chu se uklidnil, přinejmenším se nechal postavit na nohy a nechal se docela klidně odvést do kabiny.

Pyanfaré došla k přístroji položenému na pultu a vypnula jej. Hilfy ještě stála u celého zařízení. "Přenes celou sestavu," řekla Pyanfaré. "Zkusíme to risknout." Vytáhla ze zástrčky klávesnici s modulem. "Přines nějaký monitor."

"Teto," řekla Hilfy, "co s ním u děláme?"

"Záleží na tom, co s ním chtěli dělat kifové. Ale to se jich dost dobře nemůžeme zeptat, že jo?" Šla hned za Chur a Geran do míst, kde měla Pýcha tři kabiny pro příležitostné platící cestující. Byly to pěkně zařízené kabiny. Chur a Geran pro něho vybraly kabinu v trávově zelené barvě s postelí a křeslem, které pěkně ladilo s ostatními barvami. Pyanfaré si v duchu přepočítávala škody, které by zde mohl napáchat, ale nakonec to nechala být. Ztratily už větší hodnoty, než by mohlo před-stavovat roztrhané polstrování.

Zdálo se, že i Outsider poznal, že se blíží velká změna v jeho osudu. Stál upro-střed místnosti, pevně kolem sebe držel prostěradlo a prohlížel se s výrazem, který byl snad ještě méně chápavý než před chvílí... Zdálo se, že je překvapený, jestli opravdu jeho sevěné rysy vyjadřovaly překvapení... "Nejdřív mu ukažte sociální zařízení," řekla Pyanfaré.

"Doufám, že to pochopí."

Chur ho vzala za ruku a opatrně ho odvedla do koupelny. Hilfy přinesla obra-zovku a Pyanfaré připojila modul, který držela v ruce. Připojila i mikrofon a mik-rofon přenosné vysílačky. Z koupelny bylo slyšet sprchu a za chvíli se ozval zvuk splachující se toalety. Chur přivedla Outsidera zpět do hlavní místnosti a oba vy-padali, jako by prožili největší trapnost svého života. Outsider zahlédl ale počítač a v očích se mu rozsvítila světlá radost a zájmu.

Nebylo to štěstí, to asi neznal, ale bylo jasné, že ho to potěšilo.

Něco řekl. Byly to dvě jasně od sebe oddělená slova. Chvilí to vypadalo, jako by mluvil svým vlastním jazykem a za chvíli to zase vypadalo, jako by mluvil kifštinou. Pyanfaré napřímila uši a zpozorněla a za chvíli se zhluboka nadechla.

"Řekni to ještě jednou," řekla v kifštině a pobídla ho gestem, které bylo běžně srozumitelné mezi všemi dokaji.

"Kif... společník?"

"Ne! " Zhluboka vydechla. "Ty rozumíš?" A znovu se zeptala v kifštině. "Kdo jsi? Co jsi za rasu?"

Potřásl hlavou a vypadal bezradně. Slovo Kdo očividně nepatřilo do jeho slov-ního repertoáru. Pyanfaré popošla a chytila Chur kolem ramen. "Toto je Chur." A v řeči haniů potom pokračovala: "Chur, vid', že mi prokážeš laskavost. Během své hlídky tady počkej s Outsiderem. Dávej pozor na to, co dělá. Jakmile skončí práci s tímto modulem, dej mu jiný. Stejně tak mu vyměňuj i kazety. Jenom ho do niče-ho nenut'. Víš, jak se s tím zachází?"

"Jasně," řekla Chur.

"Ale dávej pozor. Nevíme, na co myslí, nevíme, co má už za sebou. Rozhodně nenechávej v jeho dosahu žádné zbraně. Chci, aby s námi komunikoval. Nezachá-zej s ním hrubě a snaž se ho nějak nevyděsit. Ale ani ty se zbytečně nevystavuj nebezpečí. - Geran, ty zůstaň venku a ve vysílačce poslouchej vše, co se děje ve-vnitř. Dávej pozor tak dlouho, dokud bude Chur uvnitř."

Geraniny uši - obzvláště pak pravé, které bylo považováno za ukázkou krásného ucha - se zatřepaly. Na levém jí zacinkaly náušnice. "Jasně, že tomu rozumím," řekla.

"Hilfy," řekla Pyanfaré a zamířila ke dveřím. Outsider vystartoval směrem k nim, ale Chur mu do cesty nastavila ruku a zarazila ho. Zastavil se, nechtělo se mu přivolávat nějaké konflikty. Chur na něho promluvila a dotkla se jeho levého ramene. Vypadal vyděšeně, poprvé za celou dobu vypadal opravdu vyděšeně.

"Teto, myslím, že chce něco po tobě," ozvala se Hilfy. Pyanfaré klidně šla dál. Nad výzvou, která se týkala její osoby, se ani nepozastavila. A Hilfy jí šla bez zvláštního spěchu v patách. U dveří se Pyanfaré otočila. "Dávejte pozor," řekla ještě jednou Chur a Geran. "Desetkrát může být hodný, laskavý a přívětivý... Ale po jedenácté vám může vystartovat po krku."

Odcházela a kůže na zádech se jí krabatila znechucením. Hilfy šla těsně za ní, ale Pyanfaré vrazila ruce do kapes a ani si jí nevšimla. Trvalo to tak až k výtahu. Hilfy stiskla knoflík, otevřela dveře a obě dvě vešly dovnitř. Stiskla knoflík střední paluby. Dojely tam, kam chtěly, a obě vystoupily. Pyanfaré stále ještě neřekla ani slovo a zamířila do chodby k velitelskému můstku.

"Teto," ozvala se Hilfy. Pyanfaré se na ni podívala. "Co budeme dělat?"

"Buď si jistá, že nevím," řekla Pyanfaré hrubě. Pořád měla svěšené uši. Ale ještě pro tentokrát si nasadila přívětivější výraz. "Tentokrát to není tvoje chyba. Všechno jsem to spískala já."

"Ale já bych ti chtěla nějak ulevit. Chtěla bych ti pomoci. Pomohla bych ti, kdybych věděla, co mám dělat. Náklad je pryč."

Pyanfaré ztuhla a uši se jí opět svěsily. Ty mi chceš ulevit v mých starostech, pomyslela si, no tak nežvaň blbosti. Pak ale před sebou uviděla mladý, pyšný obličej, na kterém bylo vidět, že se přece snaží udělat všechno jen nejlépe.

Většina věcí, které Hilfy na lodi ovládala, skončila zároveň s tím, jak ztratily náklad a jak vypnuly všechny skany.

"Hele, pulče, dostala jsem se do daleko větší hry, než jsem původně plánovala. Domů se nepojede dřív, než to dáme nějak dohromady. Jak to ale uděláme, to je otázka. Problém je, že kifové ví, kdo jsme. Máš snad nějaký nápad, na kterém si sedíš?"

"Ne, teto, - nevšimla jsem si spousty věcí."

Pyanfaré přikývla. "Se mnou je to stejně. Nechť ti to slouží jako naučná lekce. Místo toho, abych ho vrátila kifům, jsem ho vzala na palubu."

"Přece jsme jim ho nemohly vrátit?"

"Ne," souhlasila těžce Pyanfaré. "Ale rozhodně by to bylo mnohem pohodlnější." Potřásla smutně hlavou. "Hele, teď si ale běž už odpočinout. A tentokrát to myslím smrtelně vážně. Během skoku ti bylo špatně. Až tě budu potřebovat, tak budeš unavená. A že tě budu potřebovat, to vím jistě." Prošla chodbou až na konec a vešla na můstek. Hilfy zůstala stát. Došla až na své místo, posadila se mezi spousty vypnutých přístrojů a poslouchala nahrávky všech hlášení za dobu, co tady nebyla.

Špatné zprávy. Do systému byl ohlášen další příjezd... Tentokrát to byla více než jedna loď. Mohli to být kifové, mohl to být kdokoliv jiný, kdo utíkal před kata-strofu na Meetpointu. Ať už to byl kdokoliv, nevěstilo to nic dobrého. Ti, co tady už byli, sem jistě přijeli jenom proto, aby je našli - o tom nemohlo být sporu. Kifové byli natolik rozhořčení, že vůbec nelitovali náklad a klidně ho odhodili, jen aby je našli a pomstili se jim. Žádná jiná loď neměla důvod je pronásledovat a nazývat je zloději. Byli to ti stejní kifové, vztekli a zuřiví. Teď se navíc spojili s ostatními a vydali se na lov. Pořád jenom špatné zprávy.

Kolem stanice Urtur se nyní rozpoutal nebývalý radiový provoz... V šumění a praskání bylo slyšet hlášení o přísném potrestání kifů a o vysokých pokutách, které jim hrozily. Všechna hlášení byla ale poměrně stará. Vztahovala se k začátku všech problémů, ale dostihla je teprve nyní. Výhrůžky od kifů ale byly mnohem mladšího data. Loď mahendosatů požádala o přistání ve stanici a zahájila přistávací manévr. Pozornost kifů se nyní upřela pouze tímto směrem. Za chvíli jim ale každopádně dojde, že frachták, který právě přijíždí, vystartoval a zahájil skokový přesun daleko dříve než Pýcha. Dojde jim, že je Pýcha obelstila a odletěla někam do oblasti stshů a musí tam tedy někde být... A jistě právě dělá to, co právě v této chvíli dělá-ly. A nervózní kifové se budou snažit, aby je našli; jejich pověst je ohrožena a to jim samozřejmě nebude příjemné. Popovídají si s několika vystrašenými mahe a hned začnou pronásledovat podezřelé stíny a spřádat plány na odplatu. Všechny ze svého okolí vytlačí, budou zneužívat všechny systémy, budou zastavovat lodě horníků, budou klást nepříjemné otázky, pravděpodobně se dopustí i drobných pirátských přepadení, jen aby nepropásli příležitost. A stanice s tím nebude schopna udělat zhora nic; větší stanice by se tomu mohla bránit, ale Urtur ne. Byla zařízena především pro výrobu a na obranu nikdo nepamatoval. A žádná mahendosatovská loď si jistě nebude přát, aby ji někdo zastavoval. Neměli nejmenší šanci jim utéct; zbyteček naděje, který by je vzdálil z dohledu kifů, ale zase obnášel riziko, které nikdo z mahendosatovských kapitánů nechtěl podstoupit.

Stejně tak se ale nedalo očekávat, že se z nějaké lodě cestující z Meetpointu vyklube haniovský frachták a jeho posádka se příběhne, samozřejmě pod nesnesitelnou tíhou viny, vyzpovídat a ulevit si. Handuřina Cesta byla pryč, beznadějně zmizela a nebylo jí pomoci. Přestože byli blízko stanici Meetpoint, je nepravděpodobné, že by se někdo zachránil. Čím by byli kifové, kdyby nedokázali bezpečně zabíjet? Krvavé hrátky pěstovali a cvičili sami mezi sebou a neměli ve zvyku nechat někoho přežít.

V nekonečném vesmíru se kifům stýskalo po zabíjení. Kifové vždycky zabíjeli, haniové o tom byli aspoň přesvědčeni, z beznadějně neschopnosti někomu důvěřovat a z nesmírného strachu, který měli jeden před druhým. Pořád mezi sebou bojovali; to je koneckonců dovedlo až do vesmíru. Tam ale narazili na snadnější a bezbrannější kořisti a věnovali se převážně jenom jim.

Ale Pýchu nedostanou, zapřísahala, a stejně tak Pyanfaré Chanurovou.

Vrchní velitel kifů - byla si stoprocentně jistá, že je to Akukkakk zHinukku, kte-rý letěl dopředu na stanici Urtur, aby si na ně počkal - už teď jistě ví, že skončily skok a dostaly se nějak do vnějšího systému Urturu. Bude teď zpětně poslouchat všechna hlášení, bude prohledávat celý systém a bude se snažit vyčmuchat sebemenší ztracenou stopu příjezdu Pýchy. Snažily se za sebou všechno uklidit, ale možná, možná za nimi zůstal nějaký zbytek roztroušeného radiového signálu, na který zapo-mněly.

Další útek byl v této chvíli velmi riskantní. Kifové jistě uzavřeli prostor na vyšších oběžných dráhách a loď, která startuje z klidu, je pro ně vždycky snadnou kořistí. Jejich šance na to, že jim uniknou, závisely na pozici lodí kifů; asi by jim docela dlouho trvalo, než by se dostali do pozice, ze které by mohli zahájit skok a pronásledovat je. Ale samy se oslepily a neměly žádnou možnost, jak s vypnutými přístroji zjistit polohu lodí. Musely něco udělat, jediné tak mohou zjistit, kde jsou právě jejich lodě. Kolik jich je, zjistí jediné podle pozorného odposlouchávání všech hlášení. Ale Akukkakk jistě nebyl tak neopatrný. Žádná z jeho lodí rozhodně nebude vysílat identifikační signál; už se na ně taky kvůli tomu sesypala spousta protestů ze stanice. Nebudou vysílat ani ID signály a ani poziční signály. Uslyšíme jenom signály horníků a všech stálých obyvatel stanice, jestli vysílají opravdu to, co by vysílat měli.

Ach jo. Byly uzavřeny v láhvi; bylo těžké si představit, že se kifům časem ne-povede přimět mahendosaty ke spolupráci a že nezačnou společně organizovaný lov. Stanice i horníci jsou přemluvitelní; stačí, vystaví-li je kifové stálému tlaku. A co je ještě horší... Do stanice Urtur často přicházejí lodě haniů. Všechny tyto lodě se budou spíš přiklánět k tomu, aby uvěřily kifům, protože samozřejmě ani jedna z nich neví, co se stalo na Meetpointu. Za chvíli se s nimi ale stejně neshodnou a dostanou se do nesnázi a vůbec přitom nebudou vědět, o co jde. Kifové proti nim možná zasáhnou bez jakéhokoliv varování, bude to jedna z možností, jak vylákat Pýchu. Podobné taktiky si haniové vůbec nedokázali představit; ale Pyanfaré byla již mimo Anuurn hezkou řádku let a mezi cizinci záhy pochopila, o co jde, a dokázala myslet jako kifové. Tento proces jí sice obracel žaludek a zježil chlupy na zádech, ale bylo to tak.

A co mám dělat já? ptala se sama sebe. Mám tady pomalu umírat? Mám snad nechat zabít i všechny ostatní? Její posádka neměla o nic větší nebo menší právo na život jako jakákoliv jiná loď, která vklouzne do léčky. V této chvíli to už byla otázka přežití. A potom je tady ještě Hilfy. A tím pádem i celý rod Chanurů.

Příště, až se dostaneme domů, si nechám na loď namontovat celou baterii zbra-ní, ať to stojí co to stojí.

Příště, až se dostaneme domů.

Úplně jí zatrnulo, vypnula záznam, který mezitím došel až na konec a spustil se znovu od začátku. Někdo by měl být pořád tady nahoře a dávat pozor na všechna hlášení. Hilfy by to mohla dělat. Pýcha ale nebyla bojovou lodí a v posádce tudíž neměly nikoho nazbyt. Šest členů na normální služby, šest členů na to, aby hlídalo vetřelce, zkontrolovalo všechny systémy, připravilo loď na další skok. A to vše ve stresu, který s sebou přinášelo cestování skokem a ve strachu z toho, že možná budou muset prudce manévrovat, budou se muset nečekaně bránit nebo se budou muset v kterékoliv chvíli vydat na útek. Každopádně to znamenalo, že nejméně tři členové posádky musí být fyzicky i mentálně natolik v pořádku, aby tohle vše zvládli v kteroukoliv chvíli, kteroukoliv hodinu. Automatika, která řídila Pýchu za normálního pracovního dne, neměla s touto chvílí nic společného; systémy byly přetížené, loď nebyla totiž původně stavěna na podobné přesuny, hlídkování u vetřelce... Panebože! Dvakrát překontrolovala všechna hlášení, ohlásila posádce, že na chvíli přebírá hlídku u odposlechu. Chtěla je aspoň na chvíli zbavit odpověd-nosti.

"Je v pořádku," podala Geran hlášení o stavu Outsidera. "Právě odpočívá."

Dobře, že aspoň někdo může odpočívát, řekla si Pyanfaré v duchu.

Nakonec se přece jenom zdvihla ze svého místa a šla nahoru na ochoz, ze které-ho mohla dojít do své kabiny. Neměla absolutně chuť na jídlo, ale hladem se už sotva držela na nohou. Ohřála si kousek masa z ledničky a pokoušela se ho procpat svým nářikajícím žaludkem. Potom hodila nádobi do sterilizátoru a odešla rovnou do své kabiny, kde se chtěla pokusit odpočinout si.

Spát se jí moc nedařilo, seděla na posteli a sprádala a rozprádala všechny mož-né alternativy řešení situace, do které se dostaly. Nakonec se jí podařilo setřepat ze sebe práci. Na počítačové a komunikační linky nad svojí postelí připojila svoji přenosnou vysílačku a systémem kódů se přepnula do kabiny Outsidera. Měl už zase zapnutý počítač. Slyšela jeho hlas a na obrazovce vedle sebe i viděla symboly, které právě definuje. Postupoval systematicky; vybíral si jeden symbol za druhým a pečlivě je popisoval. Chvilí přepínala kódy na počítači a za chvíli již slyšela i trpělivý hlas Chur. Dohromady to znělo jako doprovodná hudba pantomimy. Čas od času se objevily kombinace symbolů, které překladač nemohl mít vedle sebe. Možná se Chur snažila o složitější křížové odkazy a ne vždy se to povedlo. Pyanfa-ré vypnula přenosnou vysílačku a monitor a chvíli koukala tupě na setmělou obra-zovku. Z vysílačky, kterou nosila u pasu, se i nadále linula série provozních hlášení z Urturu; nebyly to moc radostné zprávy. Vlastní stanice doporučovala všem ma-hendosatům, aby se dobrovolně podrobili všem prohlídkám, kdyby je o to kifové požádali, aby neopouštěli stanici a aby se nepokoušeli nikam zmizet.

Hlas nějakého hani vznášel dotazy a námitky.

Hani!

Pyanfaré vyskočila z postele a stěny její kabiny se před ní přímo rozestupovaly při představě, že se do doků blíží nějaká loď haniů... Haniové podali toto hlášení před docela dlouhou dobou... Časový posun byl značný. Ale ať se stalo cokoli, stalo se to před dosti dlouhou dobou. Mezi nimi a jinou lodí ležel vesmír a čas; nemohla nic dělat. Mohla jen sedět a ve své slepotě, s jakou přežívaly na oběžné dráze Urturu, jen poslouchat hlášení.

"Bohové, bohové!" vykřikla Pyanfaré a kopla do pracovní židle, která prudce narazila do stolu. V docích byla Fahova loď, Fahův Starchaser. Byla to rodina a společnost, která patřila ke spojencům rodu Chanurů... První žena jejího bratra Kohana byla Huran Fahová. Byla to Hilfina maminka, proboha! Byla mezi nimi spousta rodinných svazků, smluv a dohod o spojenectví...

A Hilfy.

Mahendosatovská stanice Urtur vyzývala loď, aby dodržovala klid. Zdálo se, že mahe se rozhodně nechtějí dostat do křížku s kif, ale nechtěli si samozřejmě roz-házet ani hanie.

Haniové požadovali informace; kifové honí Chanurinu loď. Kapitánka Fahová celou dobu poslouchala a dožadovala se odpovědi na svoje otázky. Věděla, že stanice vysílána celoplošné frekvenci a doufala, že odpovědi se dostanou i k uším Pyanfaré.

Ach jo, bohové. Kousek od nich byl spojenec, který jim pomáhal tak, jak to by-lo v této chvíli nejlepší. Ale obě dvě byly úplně bezmocné.

Pyanfaré postavila převrácenou židli, posadila a znovu se pořádně zaposloucha-la do hlášení. Žádné další informace již neslyšela. Hlášení přijímaly na dlouhých vlnách... Starchaser si jistě domyslel, že se tady někde skrývají. A jestli to napadlo je, jistě to došlo i kifům...

Následovala celá řada ozvěn, opakovaných hlášení a nejrůznějších stupňů praskání a šumů... Přijímač se je pokoušel vyčistit a uložit jen ty nejčistší. Pyanfaré poslouchala a najednou jí to došlo... Hřiva jí zplihla a uši měla svěšené. Lodě v celém systému uslyší všechny zprávy. Hlášení bude postupovat kupředu jako placatý kámen hozený do klidné vody na žabičku... Kifové nezastavili vysílání tímto časovým pásmu. Svoji agresí u Urturu nemohli za současných podmínek dotáhnout až do konce. Ale tato zpráva už putuje vesmírem a se vzdáleností se její účinnost násobí a její síla roste. Byla vyslána před dosti dlouhou dobou... Ale přes-to ještě pořád putuje...

Aspoň jednou jedenkrát našla Hilfy tam, kde doopravdy měla být; byla ve své kabině a tvrdě spala. Z reproduktoru u dveří uslyšela rozespalý hlas a na chvíli zaváhala. Nakonec jenom odpověděla: "Vstávej. Musím ti něco říct."

Hilfy byla hned u dveří. Dveře zabzučely a otevřely se. Ve dveřích stála Hilfy a v přímém světle chodby mžourala a ospale se protahovala. Přišla jen tak, jak spala, ani se nepřevlékala.

Pyanfaré vešla kolem ní rovnou do kabiny. Hilfy nastavovala světlo a Pyanfaré jí trochu pomáhala. Celou kabinu si Hilfy zařídila podle sebe; měla v sobě hodně chanurského. Na stěnách měla spoustu drobných suvenýrů, obrázků z hor a z širokých plání, které patřily Chanurům. Pyanfaré se rozhlédla a potom se podívala na Hilfy. "Stručně," řekla Pyanfaré. "Musím ti říct jednu věc. Nic se s tím nedá dělat. Řeknu ti to rovnou. Zachytily jsme signál z lodi Fahů. Byly zrovna v doku ve stanici. Byly zrovna uprostřed kifů a vyslaly ke stanici zprávu, o které jsem přesvědčena, že patřila nám. Bylo to velmi hlasité hlášení. Myslím, že ví, do jakých jsme se dostaly problémů a kde jsme. Ale mezi námi jsou kifové. Neexistuje způsob, jak bychom jim mohli pomoci a jak by oni mohli pomoci nám. Chápeš to?"

Hilfy přestala na prudkém světle pomrkávat. Pouze nechápavě zírala; s největším úsilím držela vztyčené uši, na kterých bylo patrné, že by se nejraději svěsily. Na mladou dámu, vytrženo u z hlubokého spánku, stále v nočním úboru, se snažila zachovat co největší důstojnost a snažila se vypadat, jako že má všech pět pohromadě. "Teto, víš o jakou šlo loď?"

"Starchaser. Velitelkou je Lihan Fahová."

Hilfy přikývla. Uši bez náušnic se jí svěsily. V obličejí se jí stále zrcadlilo soustředění. "Budou v nebezpečí. Jako Cesta. Ale oni nebudou vědět, o co vlastně jde. Nikdo nebude přece očekávat útok."

"Lihan není žádné ucho, to mi můžeš věřit. Nemůžeme jejich počínání nijak ovlivnit. A oni nemohou nijak ovlivnit naše. Nemůžou. Tady nemůžeme udělat zloha nic."

"Můžeme jim odvísat varování a zmizet."

"To bych v této chvíli nepovažovala za reálnou možnost. Vysíláme na velkou vzdálenost. Kifové to zachytí mnohem dřív, než by jim to došlo. A na veřejné varování by nějak museli reagovat kifové. A nezapomeň, že pomsta je jediná kate-gorie, kterou dokážou poměřovat skutky. Musela bys počítat i tady s tím. Ne. Star-chaser musí zkusit štěstí. Takže běž zase spát, to bude nejlepší. Slyšelas mě?"

Hilfy stála chvíli bez hnutí. Za chvíli přikývla. Pořád ještě v sobě měla důstojnost a hrdost.

"Dobře," řekla přísně Pyanfaré a odešla. Uslyšela, jak se zavírají dveře. Pořád šla točitou chodbou nahoru, do své vlastní kabiny.

Možná, že její návštěva stála Hilfy její tvrdý spánek. Ale skutečnost, že se do celé záležitosti zapletla Fahová, by Hilfy měla vědět jako první. Nejde s ní jednat jak s malou holčičkou, před kterou se starší pokouší utajit dospělácké nepříjemnosti. Pořád měla před sebou Hilfyin obličej; za pasem měla přenosnou vysílačku, ze které se ozýval praskot statické elektřiny, čas od času se ozvala ozvěna nějakého hlášení, ale nové zprávy přicházely v čím dál tím větších časových intervalech. Do systému přiletěla nějaká loď stshů. Kifové se rozhodli, že ji prohlédnou. Nepomohlo jim zapřísahání, že se potřebují dostat do stanice dřív, než vypuknou nesnáze.

Hodně mahů, kteří již pochopili, o co běží, spousta hornických frachtáků spěchala do stanice a snažila se vyhybat kifským lovům.

Byl před nimi obrovský systém. Většina lodí v celém systému nebyla schopna přejíždět pomocí skoků z jednoho systému do druhého, byly určeny jen pro pohyb ve vnitřních soustavách. Všichni až doposud dodržovali radiový klid, dokonce i haniové klidně sledovali klubající se nesnáze.

Díky bohu se do stanice stáhla spousta lodí. Kifové si museli nájezd na stanici pořádně rozmyslet. Tady se možná skrývala jejich naděje. Lihan Fahová, kapitánka Starchaseru, byla příliš stará a utahaná, než aby vyrazila do boje. Lihan nebude počítat s tím, že by udělaly nějakou hloupost. Fahová bude doufat, že si zatím pomůžou samy a hlavně, že neudělají nic předčasně. Fahová potřebuje čas. Byla jistá naděje, že Fahová složí náklad a bude potom moci rychle přiletět. Nepotřebovaly by nic jiného, než aby tady byla.

To znělo logicky.

Ale nebylo to nic příjemného.

- 4 -

Chvilí jen tak seděla ve své kabině a poslouchala. Teprve za chvíli se spojila s Geran na spodní palubě a předala jí odposlech hlášení. "Fahová," to bylo vše, jak celou záležitost okomentovala Geran.

"Hilfy to ví," řekla Pyanfaré.

"Tak jo," zamumlala Geran. A za chvíli ještě dodala:

"Jsem připravena. Mám to."

Pyanfaré se odsunula od stolu, posadila se na okraj postele a ztěžka si vydechla. Položila si ruce na kolena, vzala si mírná sedativa, vysvlékla se a chytala se, že si půjde lehnout. Snažila se nemyslet na všechna nebezpečí a komplikace, do kterých se dostaly. Snažila se myslet na něco jiného, než na hordu kifů, šňupajících ve vnitřním systému stanice. Nepomohlo jí to, ale místo toho zabrala sedativa. Usnula, jako by ji do vody ho-dil. Probudila se ale stejně rychle. Náhle začal zvonit poplašný signál. Ukázalo se, že to byl jenom signál přenosné vysílačky, ale i tak se musela Pyanfaré posadit na postel a dopřát svému srdci nějaký čas, aby se vrátilo zpět k normální frekvenci.

"Něco nového?" zeptala se na spodní palubu vysílačkou, kterou měla rovnou nad postelí. Nevylezla ani zpod pokrývky; jenom vysoukala ruku a stiskla knoflík vysílačky. "Stalo se něco od té doby, co jsem odešla?"

"Ne, kapitánko," odpověděl jí Haralin hlas. Mezitím se vystřídaly směny. "Si-tuace zdá se být v této chvíli poměrně neměnná. Stanice vysílá jenom běžné ope-rační pokyny a hlášení. Od kifů jsme nezachytily skoro nic. Nic zvláštního. Kdy-bychom dostaly nějaké zprávy, vzbudily bychom tě."

Její rozkazy fungovaly. Interpretace toho, co by mohlo být nebezpečné, by se jistě různily, ale Haral byla nejchytřejší a nejbystřejší hlavou celé posádky. Pyanfa-ré chvíli jen tak ležela a dívala se do stropu; za chvíli se rozhodla, že si může dát chvíli pohov. Nebylo kam spěchat. Pomalu si natáhla ztuhlé a unavené svaly, které se nejvíce namáhaly při přetížení. "Zkontrolujte jste už systémy lodi? Měl už na to někdo čas?"

"Pořád ještě kontrolujeme palubu, kapitánko. Ale vypadá to celkem dobře. Ná-klad jsme odstřelily naprosto čistě a celá rekali-brace systému sedla téměř na vlá-sek."

"Měly jsme víc štěstí, než bychom si zasloužily. Co dělá Outsider?"

"Už zase sedí u klávesnice. Chur a Geran jsou asi u sebe. Službu má Tirun. Mě-la jsem pocit, že by ve svém stavu s ním neměla zůstat samotná, ale nemohla jsem nic dělat. Nastavila jsem jenom všechny obrazovky na vizuální kontrolu a sleduji je odsud."

"Dobře."

"Trochu se vyspal. Nedělal žádné problémy. Chur říkala, že pracoval tak dlou-ho, až málem padl vyčerpáním. Celý se třepal, ale hned jak se vystřídaly směny, už zase seděl u klávesnice. Nakrmily jsme ho okamžitě, jak se probudil. Snědl všech-no a hned jak dojedl, se vrátil k práci. Byl poslušný a velmi zdvořilý, jestli se to dá tak říct. Nechala jsem u něho v místnosti zapnutý palubní přenos, takže můžu poslouchat, co dělá."

"Vida." Pyanfaré si pročísala rukou hřívou a v jasném světle své kabiny trochu zamhouřila oči. Zvonek ohlásil začátek nového pracovního cyklu. "Nechte Outsi-dera klidně pracovat. Až odpadne, nechejte ho odpočinout. Jak se daří Tirun?"

"Trochu kulhá, má nohu v dlahách, ale normálně pracuje. Kolem nosu je ale pořád ještě bílá."

"Já jsem v pořádku," ozvala se z reproduktoru Tirun, která si, jakmile slyšela, že se mluví o ní, rychle uzurpovala volnou linku, aby mohla odpovědět.

"Jestli se nebudeš cítit dobře," odpověděla jí Pyanfaré, "klidně můžeš odejít. Nic se neděje. Driftujeme a čekáme. Jestli jsou hotové první kontroly, u druhých to může vzít klidně někdo za tebe. Dohlédni na to, Haral. Ještě něco, co bych měla vědět?"

"To je asi tak všechno," řekla Haral. "Zatím to docela jde."

"Tak jo," řekla, vylezla z postele a natáhla na sebe svoje černé kalhoty. Vzala si opasek, náramky a nasadila si několik náušnic. Rychle zatřepala hlavou, aby se náušnice posunuly do míst, kam patří, a hřebínkem si narychlo pročísala hřívou a vousy. Na racionální chování na chvíli zapomněla. Odešla z kabiny a cestou se na okamžik zastavila v kuchyni. Dala si pořádnou snídani a hned se cítila aspoň o trochu lépe. Přepnula si svoji přenosnou vysílačku na kanál odposlechu a na chvíli se zaposlouchala do řady hlášení a organizačních povelů. Přesvědčila se, že Haral měla v podstatě pravdu. I přesto, že se v řadě hlášení dalo tušit nebezpečí, pocítila mírnou úlevu. V této chvíli již kifové určitě vědí, o co jde. Jistě už začali prohledá-vat každý koutek radiového klidu. Budou neviditelní a budou se kolem nich staho-vat jako síť. Je pravda, že Pýcha v driftovacím režimu sestoupila a posunula se o notný kus kupředu, ale kdyby ona byla kapitánem kifů, snažila by se zjistit, kam se dostala loď bez nákladu, schopná cestovat pomocí skoků. Vypočítala by si, že to musí být někde na prstenci kolem Urturu. Jinak to nešlo. A kdyby jim tohle došlo, sníží se prostor, ve kterém dosud pravděpodobně lovili, na malou oběžnou dráhu, na které se navíc dají docela dobře odhadnout všechny driftovací a sestupové dráhy a dá se docela dobře odhadnout, kam se loď, kdyby se dostala do situace, do které se dostaly ony, mohla asi schovat. Čas byl ještě jeden faktor, na který se nedalo zapomenout. Podle času se daly definovat segmenty vesmírných drah, ve kterých se mohly skrývat. Daly se tak vypočítat dva body, mezi kterými se mohly schovávat. Všechny veličiny zkrátka vedly rovnou k nim a už nezbývalo mnoho možností.

Čas a čas a ještě jednou čas. Měly ho málo.

Výpnu přenosnou vysílačku, šla zpět do své kabiny a znovu si sedla k tabul-kám. Zapnula svůj vlastní počítač a snažila se vše ještě jednou přepočítat. Snažila se počítat tak přesně, jak jen uměla. Věděla, že je to jejich poslední šance. Hlášení pro posádku - Haral předávala hlídku Tirun. Pyanfaré na chvíli přerušila práci a zaposlouchala se do hlášení - během poslední hlídky se nic zvláštní ne-stalo. Nezachytily jsme žádné přenosy. Starchaser bude mít dost práce sám se sebou; bude muset sestoupit až na jejich úroveň.

Čekání. Podle všech hlášení, která dostaly, se dalo poznat, že k Urturu míří spousta lodí. Cestovaly v největším možném spěchu. Pro některé to bude otázka dnů a pro jiné, postavené jen pro provoz ve vnitřních systémech, to bude otázka několika týdnů. Ale již toto samotné gesto promlouvalo ke kifům dost zřetelně... Znamenalo, že mahe jsou odhodláni bránit svoji stanici Urtur a že neberou v úvahu to, co by si přáli kifové. Loď, které byly schopny cestovat pomocí skoků, byly již dávno ve stanici. Byly mezi nimi i ozbrojené lodě; aspoň jedna z nich určitě patřila stshům, ale jejich zbraně nebyly příliš výkonné a jejich odhodlanost bojovat prak-ticky neexistovala.

Ale znovu, znovu si uvědomila, že kdyby byla kapitánem kifů ona, jistě by ne-nechala loď cestující pouze ve vnitřním

systému jen tak. Všechny lodě, které při-jíždějí z podezřelého sektoru, kde by se mohla skrývat loď haniů, by byly podrobeny přísné kontrole. Museli by se přece ujistit, že se vychytralá kapitánka haniů nesnaží proklouznout jejich zrakům pod příkrovem rušného provozu. Kontrolovala by všechny ID signály, všechny by nechala překontrolovat počítačem, jistě by se podívala i na palubu... Dělal by všechny možné nepříjemnosti. Většinou by si vystačila pouze s vizuální kontrolou. Rozeznat fracht'ák od hornických skořápek, které byly schopny uvést svůj náklad, bylo velmi snadné.

Jedině snad horníci, kteří mají tu smůlu, že při-jíždějí z nejbzdálenějších konců, kde by se snad mohla Pýcha skrývat... Jistě by je zastavili, prošli by všechny jejich záznamy, prošli by všechny počítačové operace za poslední období - posádky by byly zkrátka vystaveny velkým nepříjemnostem, kifové by z nich žádali informa-ce, jak je už jejich zvykem. "Někdo sem přiletěl pomoci skoku."

Z přenosné vysílačky se tentokrát ozvala Tirun. Pyanfaré odhodila rozpracova-né výpočty a rychle se otočila v křesle a natáhla se pro svoji vysílačku. "Kdo? Kde?"

"Mám jenom charakteristiku zpomalení, to je všechno. Nevím. Bylo to asi dost dávno a navíc se to odehrálo na opačné straně systému. Nemáme žádné další údaje, ale jejich přilet zhruba odpovídá naší vlastní časové křivce. Nebo je aspoň skoro stejný."

"Přepni mi to sem."

Tirun přepnula záznam na obrazovku. Nic nebylo pořádně vidět, leželo mezi nimi spousta prachu a úlomků. "Více vpravo," řekla Pyanfaré. "Takto to nepozná-me."

"Mimo systém?" zeptala se Tirun.

"Mimo," potvrdila Pyanfaré a pomocí počítače vyladila záběr, jak jen to šlo. Údaje, které se vlivem vzdálenosti všelijak přetvořovaly, byly ale pořád stejné. Bylo jasné, že ve vzdálenosti jednoho skoku není za Urturem vůbec nic.

Zbytky skokové dráhy, kterou právě analyzovaly, mohly patřit lodi při-jíždějící do systému z velké vzdálenosti. Z toho místa pak mohla začít další skok k další stanici. Další skok se jim mohl klidně ztratit ve spoustách úlomků a plynů, které se nacházely kolem Urturu.

Ale s největší pravděpodobností to byli kifové. Byla to asi nějaká loď, která se tam dostala skokem a chtěla na ně počkat přesně tam, odkud by musely zahájit další skok, kdyby jim náhodou chtěly utéci.

Zatracenej Akukkakk. Vzpomněla si na vysokou vyzáblou postavu s černýma očima a krvavým bělmem, který mluvil úplně jinak, než obyčejně mluví kifové nižších hodností. V ústech měla hořko.

Kolik jich je? ptala se v duchu sama sebe. Vytáhla rozházené tabulky a urovnala si je na stole. Znovu se pokusila přemýšlet jako kifové. Chtěla vědět, kam se mohly schovat všechny ostatní kifské lodě, které se nacházejí v blízkosti stanice. Teď už určitě ví, o co jim jde.

Všechny lodě, které směřovaly ke stanici, vyvolávaly určitý pocit bezpečí. Zá-roveň ale dávaly Akukkakkovi daleko větší pole, ve kterém mohl operovat. V ce-lém systému byl jenom omezený počet míst, kam se loď mohla schovat mezi hro-mady úlomků a plynů. Počet možností, kam by se mohly schovat, byl stále menší a menší.

Na stanici Meetpoint byly celkem čtyři lodě kifů. Některé z nich, nebo taky možná všechny, přijely spolu s ním. Některé lodě možná byly na Urturu už ve chvíli, kdy tam připlula Hinukku. Řekněme osm lodí, to by nebylo nic nemožného.

Znovu začala počítat a přepočítávat. Setřepala únavu, která se jí usadila v zá-dech a trochu se odsunula od stolu. Prsty si pročísla hřivu a vousy. Potom si rukou cvrnkla do ucha; chtěla jen slyšet chlácholivé zacinkání svých náušnic.

Tak jo. Přinejmenším věděla, jaké mají možnosti; nebo lépe řečeno, jaké mož-nosti jsou jim uzavřeny. Byla to po všech stránkách velká mizérie, do které se dostaly. Vysoukala se ze židle, v níž už seděla spoustu hodin, protáhla se a v duchu si spočítala, jestli se už vystřídalý směny a jestli už má službu Chur a Geran. A Hilfy. Zatím o ní nikdo nic neřikal. Možná, že šla pozdě spát po té novince, která jí přerušila spaní. Asi by bylo mnohem lepší, kdyby mohla klidně spát.

Pyanfaré vyšla z kabiny a vydala se dolů setmělou chodbou na můstek, kde byla většina světél a kontrol ek vypnutých.

Normálně by to tady všude zářilo spoustou světél. Jen na jednom, zcela neočekávaném místě, zářila světla. Bylo to hned u hlavní databanky centrálního počítače. Někdo sem přišel a zapomněl ho vypnout, pomyslela si Pyanfaré a vyrazila vypnout počítač. Našla tam ale Hilfy; seděla u klávesnice a s maximálním soustředěním sledovala překladač.

Levou rukou si podpírala čelo a pravou cvakala na klávesnici překladače. Na obrazovce před ní probíhala celá řada symbolů mahendosatovského překladače. Zvukový kanál přinesl Outsiderův pokus o řeč. Pyanfaré ztuhla a přistoupila o kousek blíže. Hilfy si všimla blížícího stínu a prudce sebou trhla. Chtěla rychle vypnout audiokanál a zároveň se otáčela, kdo že to jde. Pyanfaré se opřela o opěradlo židle a pozorovala symboly mihající se na obrazovce. Hilfy se :ve spěchu postavila.

Běž - Outsider se právě pokoušel vyslovit toto slovo. Symbol, který byl právě na obrazovce, znázorňoval JÁ JDU.

"Měla jsem dojem, že máš odpočívát," řekla Pyanfaré. "Odpočívání mě unavuje."

Pyanfaré přikývla; na obrazovce byl právě symbol chůze.

"Jak se to má?"

"On."

"To nebo on, jak to jde?"

"Nejde mu výslovnost."

"Pomáháš mu? Mluvilas s ním?"

"Nerozezná, kdy mluvím já a kdy stroj." Hilfy měla založené ruce, měla sklopené uši a tvářila se velmi pokorně.

"Druhý díl se bez pomoci nedá zvládnout. Jsou tam jenom věty. Musí mu někdo pomáhat. Dodala jsem mu množství sloví-ček. Docela se nám vede u abstrakt. Mám dokonce pocit, že začínám docela rozu-mět stavbě věty v jeho rodné řeči. Dá se to poznat podle chyb, které dělá v našich větách."

"Vida. A dostalas z něho mezi tou spoustou chyb, jak se jmenuje? Jakého je původu? Aspoň náznak toho, odkud

pochází? Jeho místo?"

"Ne."

"S tím jsem stejně nepočítala. Ale každopádně je to dobrá práce. Půjdu si to za ním zkontrolovat."

"Sedm set padesát tři slova. Naučil se celý první díl příručky. Chur mu ukázala, jak se vyměňuje klávesnice a jak má vyměnit kazetu a on to jenom proletěl. Stejně rychle se vrhl na druhý díl. Tam jsou už i věty. Ale výslovnost mu dělá problémy. Pořád vyslovuje jenom takto."

"Má jiný tvar úst. Řekla bych, že s jeho jazykem bychom měly stejné problémy. Zkus si vzpomenout, jak to vypadá, když mluvíme v tčaištině nebo knnnštině... Možná, že má jiný rozsah přijímání zvukových vln a něco vůbec neslyší... Rozhodně má k mluvení jiné orgány než my. Nemluvě o tom, že logika stavby jazyka může být naprosto odlišná, i když mám dojem, že tady v tom se docela shodneme. Občas se mi zdá, že to, co dělá, dává aspoň trochu smysl." Sehnula se, sedla si do křesla a zapnula druhou obrazovku. "Hele, nezbednice, běž dolů a pokus se přemluvit Tirun, aby si odešla odpočinout. Je ve službě místo toho, aby odpočívala. Zkusím spustit překladač se sedmi sty padesáti třemi slovy."

"Už jsem to zkusila."

"Ale, opravdu?"

"Těsně před tím, než jsi přišla." Hilfy rychle vytáhla ruce z kapes a ve spěchu se jí snažila ukázat kazetu zastrčenou do audioslotu hlavního počítače. "Utřídila jsem základní jednodušší větné vzorce a rozdělila jsem slova. Všechno jsem na-chystala."

"Funguje to?"

"Nevím, teto. Nepodařilo se mi z něho dostat jedinou větu v jeho jazyce, opa-koval pořád jenom slova. Není tady nikdo, kdo by se s ním bavil."

"Uvidíme." Pyanfaré to zjevně potěšilo. Pustila si kousek pásku a podívala se na Hilfy. Tvářila se nesmírně pyšně a bylo vidět, že je sama se sebou spokojená. "Seš si jistá, že je to v pořádku?" ukázala Pyanfaré na kazetu.

"Hlavní program bude asi pořádku. Všechny zásady jsem ho naučila dost důkladně. Musela jsem se to nejdřív naučit, neznala jsem tento systém, ale nakonec se mi to povedlo. Programovala jsem to jak počítač. A v tom jsem docela dobrá."

"A co kdybychom to teda zkusily, co říkáš?"

Hilfy přikývla a vypadala více než spokojeně. Pyanfaré se zvedla a začala pro-cházet všechny přípojky do jednotlivých kabin loď. Odpojila marodku a vzala si ještě několik dalších propojovacích káblů z kabin, které nepotřebovaly. Podala je všechny Hilfy. Z odkládací plochy pod počítačem si vzala náhradní přenosnou vysílačku. Posadila se k hlavnímu počítači a připojila na audiovýstupy reproduktory a přenosnou vysílačku. Vzala svoje vlastní malé sluchátko a nasadila si ho do ucha. Chtěla otestovat propojení do Outsiderova pokoje. Napojila se na jeho počí-tač, ale neslyšela nic jiného než praskání statické elektřiny a několik hani slov, které schizofrenní překladač odmítal považovat za slova. "My jsme dvojka, on bude trojka," řekla Hilfy a na chvíli vypnula audiovýstup. "Přiveď ho k nám naho-ru."

"Sem?"

"Přijď sem i s Haral. Pokusíme se zjistit u našeho Outsidera, který se nám snaží imponovat svými sedmi sty padesáti třemi slovy, jaké má společenské vychování. Nepokoušej se ale nic riskovat. Jestli se nám to s překladačem nepovede, nech ho být. A jestli se nám to povede, nebudeš dělat nic neuváženého a budeš i nadále dávat pozor. A teď už běž."

"Ano, teto," řekla Hilfy a rychle odběhla do chodby, dávajíc na sobě znát, že si je vědoma důležitosti této chvíle.

"Ach jo," řekla si sama pro sebe Pyanfaré a nepřítomně se dívala za odcházející neteří. Nervózně zastříhala ušima, až se jí rozezvonily náušnice. Možná se jim celá záležitost s Outsiderem nepovede. Možná si vybral jejich loď jenom proto, že byla nejlépe přístupná. On; Hilfy a celá posádka byla přesvědčena, že je to on. Jistě, podobností v jeho fyziogonii s jejich vlastní podobou byla spousta, ale to přece nemusí nic znamenat. Pořád tady byli ještě stshové. V jejich očích muselo toto stvoření vypadat hrozně podivně.

Bohové, bohové. Holé stvoření, s tupými zuby a bez drápů... Kdyby se setkal tváří v tvář s kify, asi by měl pramálo šancí, že se z toho dostane. Za svoji nynější situaci by jim měl být vlastně vděčný.

Ne, uzavřela duševní spor sama pro sebe. Nemá proč by nám byl vděčný. Každý, kdo na něho kdy vztáhl ruku, s ním měl nějaké plány, buď takové nebo onaké, a on to jistě pocítil. Proto se asi pořád tváří tak hloupě a ustaraně. Ale i ona s ním měla svoje plány, tím si mohl být jistý.

On; Hilfy trvala na tomto oslovení, kdykoliv se někdo překl. Její první cesta; a hned potká tragického (a samozřejmě nedostupného) prince - vetfelce.

Z hlavního oddělení se ozvala série pipání, pískání a bzučení. Rychle vyskočila a okamžitě přepnula hlavní počítač do režimu překládání. Knnn, objevilo se na obrazovce. Tohle už znala. Píseň. Neidentifikovatelné. Chybí numerický obsah. Důvod: nedostatečně zadáno.

Něco podobného už znala z Urturu. Horníci, kteří pracovali v metanovém pekle na měsíci Uroji a nakonec se tam zabydleli natolik, že tam už zůstali, si často zpí-vali něco podobného. Byli to zvláštní lidé, ze všech možných pohledů byli podivní; na hlavě měli místo vlasů černá ptačí hnízda, byli celí černí a nenáviděli světlo. Čas od času přijeli do stanice, všechno rychle prodali a hned zase spěchali do temnoty svých lodí. Tcaové by jim možná rozuměli... A ještě možná chiové, kteří nebyli příliš racionálního založení. Ale doposud se nikomu nepodařilo docela jasně přeložit, co vlastně tcaové říkají... Nebylo ale ani jasné, jestli oni rozumějí řeči knnnů. Knnnové často zpívali. Těšilo je to, byli potěšeni sami sebou. Nikdo jim nerozuměl. (Možná jenom tcaové, ale ti zase nebyli ochotni nebo schopni přetlu-močit ostatním, o co vlastně jde.) Nikomu se zatím ani nepodařilo zjistit princip navigace, jaký používali knnnové. Všichni jim věřili, protože jim taky nic jiného nezbývalo. Obecně řečeno, dalo se s nimi domluvit, vysílali numerické kódy, je-jichž překlad zvládly všechny mechanické překladače. Ale to byly kódy jen pro jisté, zvláštní situace - obchod, přistávání, navádění... Na tom, že jsou tady knnnové, by nebylo nic zvláštního, většinou je všichni, co dýchali kyslík, nechávali

na-prosto chladnými. Čas od času do nich narazil nějak úlomek nebo prolétly větším oblakem prachu. Jinak bylo vše klidné a tiché. Také tma obrazovek nemohla Pyan-faré nijak zlepšit náladu. Obrazovky na ni koukaly z můstku a vypadaly jako neko-nečná řada slepých očí.

A ony byly tady, na oběžné dráze spolu s úlomky skal, hromadami kamení a prachu, kroužily tady spolu s knnny, kteří neměli nejmenší ponětí, o co vlastně jde.

"Kapitánko," ozvala se Tirun.

"Slyším tě," odpověděla Pyanfaré.

"Máme signál od knnnů."

"Já vím, slyšela jsem to. Co dělá Hilfy a Haral s Outsiderem?"

"Vedou ho nahoru. Nedělá žádné potíže." "Rozumím. Jsou na cestě sem. Po-slouchej ale dobře to, co se děje venku. Nebudu mít čas na to dávat pozor."

"Ano, kapitánko."

Spojení se přerušilo. Pyanfaré přeladilo přenosnou vysílačku na kanál, na který byl připojen překladač.

Uslyšela zřetelnou sérii slov v řeči haniů. Jinak byl všude klid. Nakonec uslyšela výtah a za chvíli už bylo slyšet i kroky směřující k můstku.

Přišel jako zjevení; stál ve světle chodby, byl vysoký a v jeho stínu se krčily dva menší stíny haniů. Váhavě vešel do stínu na můstku. Měl bledou hřivu a vou-sy, bledou pokožku, která svoji bledost na mnoha místech ztrácela díky velkému množství modřin a odřenin, které byly pokryty hrozivě červenou slupkou. Měl na sobě něčí modrou pracovní košili. Šel s trochu skloněnou hlavou, můstek měl přece jenom o něco nižší strop. Ve skutečnosti by se sem vešel i tak, ale zdálo se, že se skloněnou hlavou cítí mnohem bezpečněji. Zastavil se. Hned za ním i Haral a Hil-fy.

"Pojď dál," řekla Pyanfaré a zvedla se z místa, kde seděla, a se založenýma ru-kama se opřela o držák hlavního počítače. Outsider stále nevypadal nejlépe, pořád se sotva držel na nohou. Pyanfaré popošla ke klávesnici a napsala na ní kód, který ji odblokoval. Outsider se ale nedíval na ni, ale rozhlížel se kolem sebe; v očích měl zvláštní touhu, vypadal jako někdo, kdo něco ztratil a nyní to má na dosah ruky...

Asi pochází z nějaké lodi, pomyslela si Pyanfaré. Určitě pochází z nějaké lodi.

Hilfy stála těsně za ním. Haral popošla do sousední uličky a zablokovala mu je-diný možný ústup. Co kdyby došlo náhodnou k nějakému náhlému pohnutí mysli. Držely ho tak v jakémsi obranném trojúhelníku; ona, Haral a Hilfy.

Nezdálo se ale, že by Outsider pomýšlel na útěk. Celkem nenuceně se opíral o křeslo u dvojky a vypadal vcelku klidně. U pasu nosil přenosnou vysílačku a v uchu měl nasazené audiosluchátko. Asi to bylo značně nepohodlné.

Pyanfaré popošla a pevně chytila svoji vysílačku, přeladila ji na příjem a podí-vala se ke klávesnici.

"Všechno v pořádku?" zeptala a on se k ní okamžitě otočil.

"Rozumíš tomu, ne?" řekla. "Překladač pracuje oboustranně. Byls velmi pilný. Vědělš velmi dobře, na čem pracuješ. Poznala jsem to. Takže teď máme tady to, na čem ses tak nadřel. Rozumíš nám. Můžeš mluvit a my ti budeme rozumět. Chceš se posadit? Posad' se, prosím."

Posadil se na opěradlo židle a sklouzl po něm dolů. "To je lepší," řekla Pyanfa-ré. "Jak se jmenuješ?"

Rty se mu našpulily, ale nevyšla z něho žádná odpověď.

"Poslouchej mě," řekla Pyanfaré. "Od té doby, co jsi na mé lodi, jsem přišla o náklad, zemřelo několik haniů - kifové je zabili. Chápeš to? Je ti to jasný? Chci vědět, kdo jsi, odkud seš a proč sis v doku vybral právě moji loď; mohl sis přece vybrat ze spousty ostatních lodí? Odpověz mi. Kdo jsi? Odkud přicházíš? Co máš společného s kify a proč zrovna moje loď?"

"Vy nejste s kify spojenci."

Bylo to jasné a zřetelné. Pyanfaré se zhluboka nadechla, zastrčila si ruce za opasek a teprve potom se na Outsidera trochu pousmála. "Dobře, nikdo z nás ne-pracuje pro kify. A já nejsem jejich přítel. Právě naopak. Rozumíš slovu černý pasažér? Nelegální cestující. Cestuje si a nic za to nechce zaplatit."

Chvilí si to promýšlel a snažil se porozumět aspoň té části, které rozuměl. Zhlu-boka a těžce dýchal, jako by byl unavený... Najednou se ale z odposlechu ozvali knnnové... Jakmile to Outsider zaslechl, úplně vyskočil. Starostlivě se podíval na hlavní počítač a rukama se pevně držel za spodní část židle.

"To nic, je to jenom jeden z našich sousedů," řekla Pyanfaré. "Čekám ale na odpověď. Proč jsi přišel k nám a ne na nějakou jinou loď?"

Přiměla ho k tomu, aby se znovu soustředil. Podíval se na ni a dlouho se po-koušel nastavit si mluvidla tak, aby mu bylo rozumět. "Seděli jste daleko od lodě kifů a vy smáli se."

"Smáli?"

Slabě ukázal na Hilfy a Haral.

"Vaše posádka mimo loď, oni smáli se. Oni mi říkali, běž, běž #####, ne zbraně na mě. ### šel zpátky ###."

"Myslíš na startovací rampu?" Pyanfaré úplně ztuhla. "Co jsi chtěl udělat s mojí lodí? Ukrást ji? Vzít nám zbraně? Chtěl jsi udělat něco podobného?"

„##### ne #####."

"Pomaleji, mluv pomaleji, překladač to jinak nezvládne. Co jsi chtěl na lodi?"

Zhluboka se nadechl, na chvíli zavřel oči. Vypadal, jako by se musel pekelně soustředit, aby dal dohromady slova nebo myšlenky. Za chvíli je zase otevřel. "Já nežádám o zbraně. Viděl jsem startovací rampu, tady s hani nemám tak velký strach."

"Měl jsi z nás menší strach?" Pyanfaré se tvářila pobouřeně. "Jak se jmenuješ? Jméno! Jak se jmenuješ, Outsidre."

"Tully," řekl. Zaznělo jako nějaké náhodné zaskřípání z vysílačky. Jméno, které v jeho rodné řeči znělo asi přirozeně, ale které jim znělo jako série chrčení, pískání a cizích zvuků.

"Tully," zopakovala po něm Pyanfaré. Přikývl a v očích se mu objevila světlá radost z toho, že se pokusila vyslovit jeho jméno. Ukázala sama na sebe. "Překla-dače si neumíš poradit s vlastními jmény. Jmenuji se Pyanfaré Chanurová. Py-an-fa-ré Cha-nu-ro-vá."

Zkusil to zopakovat. Slovu Pyanfaré se dalo ještě jakž takž rozumět, přinejmenším v něm byl poznat rytmus a intonace původního jména. "Dobře," řekla. Posadí-la se mnohem pohodlněji a položila si ruce do klína. Civilizovanost. Civilizované bytosti by se měly oslovovat jmény. Tully. "Tully, letěl jsi někam lodí nebo tě kifové sebrali na nějakém světě?"

Chvilí o tom přemýšlel. "Lod'," připustil nakonec. "Vystřelili jste na kify jako první? Začali jste na ně střílet nejdřív vy?" "Ne! Moje loď nemá žádné zbraně."

"Bohové! To ale není zrovna bezpečný způsob cestování! Co mám s tebou dělat, Tully? Mám tě odvézt zpět do tvého světa?"

Rukama se ještě hlouběji zaryl do křesla, ve kterém seděl. Smutně, skoro děsivě se na ni díval. "Chcete stejně jako oni. Já nebudu říkat."

"Přišel jsi na moji loď a nechceš se mnou mluvit. Několik haniů je kvůli tobě mrtvých a ty mi to nechceš říct."

"Mrtví?"

"Kifové zaútočili na jejich loď. Chtěli tebe, Tully, tebe. Chtěli jen a jen tebe. Myslíš si, že nemám právo klást ti otázky? Toto je moje loď. Ty jsi přišel na moji loď. Nemáš pocit, že mi dlužíš nějakou odpověď?"

Neodpověděl. Nechtěl na to odpovědět, to bylo jasné. Měl pevně sevřené rty. Měl zpcený obličej, který v šeru můstku odrážel zbytky světla.

"Bohové ať ochraňují tady ten prokletý překladač," řekla Pyanfaré. "Dobře, ně-kdo s tebou na nějaké lodi špatně zacházel. Je to na této lodi lepší? Dáváme ti správné jídlo? Máš dost oblečení?"

Poškrábal se na kalhotách. Bez zájmu přikývl. "Nemusíš přece jenom souhlasit. Chceš něco?" "Chci, abych měl dveře #."

"Co? Otevřené?"

"Otevřené."

"Proboha."

Svěsil ramena. Bylo jasné, že na tuto prosbu očekával negativní odpověď. Po-kusil o chabé gesto, kterým chtěl ukázat na plášť... "Kde jsme? Ten zvuk..."

Byl to jenom prach, který narážel do ochranného štítu. Byl všudypřítomný zvuk, který je doprovázel při jejich pomalém splývání na oběžné dráze. "Driftuje-me," řekla. "Je to jenom prach a úlomky skal."

"Jsme na místě skoku?"

"Hvězdná soustava." Nastavila teleskop v hlavní vyhlídkové věži a přepnula zprostředkovaný obraz na hlavní monitor. Dalekohled sledoval celý Urtur, potom sledoval energetické vlny, jejich stáčení se do středu systému a světlejší a tmavší okraje celého systému. Obraz Outsidera úplně uchvátil a vyvolal na jeho obličeji údiv. Urtur si to ale rozhodně zasloužil. Zvedla se ze židle a pozorovala Outsidera. V duchu začala počítat přesuny, byla to její práce a uměla ji velmi dobře. "Něco ti řeknu," chytila Outsidera za rameno. Celý se otřepal, ale nechal klidně její ruku na svém rameni a nechal se i postavit na nohy. Stál před ní, vysoký a vyzáblý. "Vidíš před sebou teleskopický obraz celé soustavy. Je to obrovský systém se spoustou planet a měsíců. Ve středu soustavy je stanice. Celá soustava je neobydlená. Na-jdeš zde jenom několik horníků, mahendosatů, tcaů a knnnů, kteří jsou přesvědče-ní, že se jedná o nádhernou soustavu. Dýchají metan. Ale právě v této chvíli je ohrožena spousta lidí a dalších stvoření. Nebezpečí je tady, přímo v centru. Urtur je jméno hvězdy. A někde tady jsou kifové. Sledovali nás. Sledovali nás, když jsme se sem pokusily dostat pomocí skoku a hodně bytostí, živých bytostí je v této chvíli ohroženo. Jsou kvůli tobě v nebezpečí. Jsou tam kifové, chápeš to?"

"Správce." Měl chladnou, téměř ledovou kůži. Těžko říct, jestli mu bylo zima nebo jestli se chvěl strachem a nervozitou.

"Kdo je správce systému? Hani?"

"Celá stanice patří mahendosatům. Ani oni nemají kify příliš v lásce. Nikdo je nemá rád, ale je téměř nemožné se jich zbavit. Mahendosatové, kifové, haniové, tcaové, stshové, knnnové a chi... ti všichni tady obchodují. Nemáme se mezi sebou příliš rádi, ale udržujeme mezi sebou obchodní styky."

Poslouchal, seděl jako myška a jenom poslouchal. Snažil se porozumět všemu, co právě řekla. V přenosné vysílačce zašumělo a ozvalo se pískání a zpívání knn-nů.

"Někteří z nich," pokračovala Pyanfaré, "jsou ještě zvláštnější než ty. Ale ty neznáš jména, že jo? Celá část tohoto vesmíru je ti cizí, že?"

"Daleko od mého světa."

"Opravdu?"

Zatvářil se hrozně smutně, asi se mu stýskalo. Vysmekl se z jejího sevření a podíval se nejprve na ni a potom na všechny ostatní.

"Ať už je to kdekoliv," řekla nonšalantně Pyanfaré a hned pokračovala, "mám dojem, že to pro dnešek stačilo. Náš pasažér je už unavený. Může jít do své kabi-ny."

"Chci tebe mluvit," ozval se Tully. Podržel se podušky, která byla na židli a dá-val najevo, že jen tak neodejde a ani se nenechá vyvést. "Chci mluvit."

"Opravdu chceš se mnou mluvit," ujistila se Pyanfaré. Vyskočil a zamířil k ní. Jen s největšími obtížemi se jí podařilo zůstat stát bez hnutí. Došel až k ní, ale na poslední chvíli se zastavil a schoval napřaženou ruku. "O čem chceš se mnou mlu-vit?"

Opřel se oběma rukama o opěradlo křesílka. Byl bledý a oči mu zářily; nebylo jasné, co vlastně jeho svítící oči

znamenají. "Ty ##### mně. Pracovat, rozumíš? Zůstat na této lodi a pracovat jako ostatní posádka. Vše já chci. Kamkoliv jedete. ## dejte mně #####."

"Aha," řekla. "Nabízíš mi, že si cestu na této lodi odpracuješ?"

"Ano, pracovat na této lodi."

"Ale," řekla jen a vytáhla ruce zpod opasku. Chtěla se mu podívat přímo do očí, což pro ni znamenalo dívat se hodně nahoru. "Navrhuješ mi obchod, že jo? Chceš pro mě pracovat. Uděláš ale, co ti řeknu? Dobře. Běž si teď odpočinout. Běž zpát-ky do své kabiny, odpočiň si a uč se slovíčka. Přemýšlej, jak mi řekneš, co s tebou chtěli kifové udělat. Nezapomínej, že kifové pořád ještě hledají tuto loď. Pořád tě shánějí. Chtějí tě a jednoho dne si pro tebe přijdou." Chvilí o tom přemýšlel. Vypadalo to dokonce, jako by on sám chtěl promluvit. Rty se mu začaly formovat, jako by už už mělo vyjít slovo, ale nakonec povolil a znovu pevně sevřel rty. A v očích se mu zablesklo něco mnohonásobně horšího. Bylo to něco tak děsivného, co nikdo z posádky u něho zatím neviděl. Úplně jí z toho naběhla husí kůže. Tady to stvoření přemýšlí o smrti, pomyslela si Pyanfaré. Byl to podobný pohled, jaký už jednou zažila v rohu koupelny, tentokrát byl ale mnohem studenější a smutnější. "No tak," řekla v tom nejlepším tónu, jaký si léty vypěstovala ve všech přístavech. Položila mu pevně, ale opatrně ruku na záda, musela při tom dávat pozor, aby ho nepodrápala, a zatřepala jím. "Tully, zatím nejsi dost silný na to, abys mohl normálně pracovat. Musíš si odpočinout. Tady seš v bezpečí. Haniové neobchodují s kify. Rozumíš mně. Haniové neobchodují s kify."

V prázdnosti a strachu jeho očí se něco náhle zlomilo. Najednou se k ní natáhl a podal si i její druhou ruku a pevně se jí chytil svými malými prsty bez drápů. Jaký-si tlak se jí ozval v celé nervové soustavě a drápy jí samy vyjely. Bylo to jenom o kousek, pořád se snažila kontrolovat sama sebe, přestože uši se jí bojovně a výstražně vztyčily. K jejímu ještě většímu zděšení se jí chytil kolem krku oběma rukama a tak na ní chvíli visel. Potom se podíval na ni a na Haral s Hilfy. Šílenec, pomyslela si v duch Pyanfaré a začala přemýšlet o kifech. Nakonec uznala, že má přece jen právo na trochu podivínství a uklidnila se. "Něco ti řeknu," ozvala se Pyanfaré. "Kifové tě sledovali přes celý Meetpoint až k mé lodi. Sledovali proto i moji loď až sem k Urturu. A právě teď tady sedíme a snažíme se být potichu, aby nás kifové nenašli. Snažíme se přijít na to, jak nejlépe se odsud dostaneme. Je tady jeden kif, je velitelem lodi Hinukka. Akukkakk..."

"Akukkakk," zopakoval stroze. Zvuk k nim přišel přímo od něho. Chvěl se mu hlas a oči se mu rozšířily.

"Ale, ty ho znáš?"

"Chce mě vzít k jeho loď. Veliký. Správce."

"Opravdu, je velký. Pro označení jeho druhu existuje jedno slovo, znáš je? Hak-kikt. To znamená, že on loví a ostatním nechává jenom zbytky, které nespotřebuje. Takže tohle všechno způsobil tenhle významný a mocný kif hakkikta. A tys mu utekl. Takže on na tom chce nejen vydělat, on chce zpátky tebe. Chce si dát do pořádku účty. Jeho pověst je ohrožena. A pro kifa to znamená, že je ohrožen jeho život. Určitě se nevzdá. Víš o tom, že se pokusil koupit si tě ode mě. Nabízel mi zlato, spousty zlata. Možná, že by mi to hned zaplatil a nemusel by kvůli tomu konat další pirátské přepady. Jo, jo, je opravdu hodně zoufalý."

Tullyho oči jezdily z jednoho člena posádky na druhého. "Ty s on obchoduješ?"

"Ne. Chci jen zpět něco za ztracený náklad a mrtvé hani. Chci tady toho veli-kánského hakkikta. Slyšíš mě, Tully?"

"Ano," řekl Tully. "Já chci stejný."

"Ale, teto," pokusila se protestovat Hilfy.

"Chceš pracovat," ignorovala Pyanfaré zoufalý hlas své neteře. "Musíš ale počkat. Musíš si nejdřív odpočinout. Při střídání služeb tě zavolám. Přijdeš se s námi najíst. Jídlo, rozumíš tomu? Ale nejdřív si musíš odpočnout. Jestli budeš pracovat na mé lodi, musíš se naučit poslouchat i rozkazy. Dbát na pokyny. Rozumíš?"

"Ano," řekl.

"Tak běž," řekla. "Hilfy a Haral tě vezmou dolů. Běž."

Přikývl. Nechal se bez nejmenší známky odporu odvést od Haral a Hilfy dolů. Cestou se nikdo z nich ani neohlédl. Dívala se na ně, jak odcházejí a teprve za chvíli si uvědomila, že si usilovně škrábe ruku v místech, kde ji držel. Píseň knnnů se znovu ozvala z hlasitě puštěných odposlechů. Sousedi kifů, knnnové, byli nejbližší sousedi kifů. To stojí za zapamatování. Tady ten byl ne-zvykle upovídaný. Nikdo si nikdy nebyl jistý, jak jsou vlastně uspořádány smysly knnnů. Nebylo ani jasné, čím je motivována jejich nikdy nekončící migrace z hvězdy na hvězdu. Otočila se k centrálnímu ovládání odposlechu, stiskla tlačítko Record, nahrála kousek písně a pustila si ji přes překladač. Nezískala ani o trochu víc informací než posledně. Píseň najednou utichla a vystřídal ji pouze pískání a praskání. Celá soustava Urturu byla velmi klidná.

Z překladače se stále ozývaly hlasy Haral nebo Hilfy. Outsider svůj odchod do kabiny nijak nekomentoval. Nebyl jí najednou na očích a Pyanfaré z toho byla celá nespá. Koneckonců, třeba to byl opravdu cvok. Třeba se chystá spáchat sebevraždu. V podstatě neměla prostředky na to, aby mu zabránila v sebevraždě. Mohla přijmout jistá opatření, která by tomu zabránila, ale zase by velmi omezovala jeho svobodu.

Ale pomsta měla svůj smysl, pomsta je něco, co dává životu smysl.

Vybavovala si jeho obličej, živé, šílené oči a ruce, studené, jako by byly už ho-dinu mrtvé. Stvoření, uvědomila si Pyanfaré, které bylo samo o sobě schopno bo-jovat s nepřítelem, jenž byl schopen změnit ho v krabíčku želatiny. Trochu se zamračila a na nose se jí nadělaly vrásky. Popošla k obrazovce a po-zorovala obraz zprostředkovaný teleskopem.

Útěk rozhodně nebude snadný. Aspoň ne s princem všech kifů v zádech; s hak-kiktem Akukkakkem, jehož život vlastně závisel na tom, jak to dopadne s Outsiderem. Kdyby Outsidera ztratil, přišel by o svoji čest. Osobně byl asi odpovědný za to, že se jim ztratil... s největší pravděpodobností šlo o nějakou drobnou nepozor-nost. Byla to jejich stará hra; vyhrožovali a slibovali. Stará hra o to, jak vyplnit vůli kifů. Stará hra, které haniové pomalu začínali rozumět. Akukkakk se musel ponížít a jít jí slibovat. Kdyby se ztratila úplná hloupost, nějaká drobná položka, byl by osobně

potrestán. A to, že se ztratil Tully, přesahovalo všechny možné představy o možném trestu. Bylo to něco mnohem horšího. Komunikativní, inteligentní stvoření, schopné cestovat vesmírem, se dostane do pařátů kifům a ani nestačí poznat jiné, civilizovanější druhy žijící ve vesmíru. Ki-fové měli nové sousedy.

Je to pro ně možné nebezpečí.

Znamená to pro ně možné rozšíření loviště. Je to jistě ve směru, který nemá nic společného s mahendosaty nebo hanií. To by si nedovolili. Byl by to příliš velký risk.

Dříve než by ale cokoliv začalo, byl by Urtur naprosto zaplaven kify.

Ponořila se do záznamů odposlechu a hledala jakoukoliv známku přenašečů energie. Potom vzbudila Chur a poslala ji do nejtmaších koutů lodě, aby dala dohromady všechny zásoby Pýchy.

- 5 -

Byla to příšera, jako by Tullymu z oka vypadla. Sestrojily ji ze všech možných zbytků masa, které se daly na Pýše sehnat. Zpočátku to vypadalo jako nějaký hani. Ale čím dál tím více se to podobalo Tullymu. Nakonec ho daly do malé sondy a napojily na malou příšerku všechny systémy nezbytně nutné k pobytu ve vesmíru. Mělo to přece jenom trochu dlouhé končetiny, ale nakonec se jim to docela povedlo.

"Zavolejte Tullyho," řekla Pyanfaré a dokončila svařování posledních dílů k sondě. "Hned ho sem přiveďte." Chur unaveně odešla; byla utahaná přinášením a odnášením nejrůznějších dílů a zásob ze skladiště.

Pyanfaré horečnatě pracovala, nadávala a klela, kdykoliv jí nějaký díl nešel po-řádně přivařit, vztekala se, pokud se jí něco nepovedlo, spokojeně si předla, když jí šla práce od ruky. Zamračila se a otfela si ruce do modré pracovní blůzy, kterou si na sebe natáhla na tuto ne příliš čistou a hezkou práci. Už dlouho něco podobného nedělala, dlouho už se podobnou prací nezabývala a dnes si ani nedokázala vzpo-menout, kdy měla naposled na rukou puchýře. V dobách svého mládí takové věci dělala poměrně často; bylo to na Pýše, ale tenkrát jí velel někdo jiný. Jedině Haral a Tirun si ale tyto dny mohly pamatovat. Olízla si popáleninu a spokojeně zaklepa-la na své dílo. Necháme to chvíli běžet, řekla si v duchu a pozorovala právě dokon-čený box na jedné podpěře. Sama sebe viděla v naleštěném kovu jednoho z plášťů, ale v odrazu si připadala hrozně malá. Stálo to tam jako nějaký mahendosatovský démon na jedné noze. Zápach krve se mísil s kouřem ze svařování. Do kbelíku, který stál na palubě pod zavěšenou staženou kůží, občas odkapávaly kapičky krve. Bylo to o něco větší než haniové, mělo to dlouhý obličej a trochu protažený krk. Celá věc začala nepříjemně zapáchat. Dlouhé končetiny volně visely a břicho bylo trochu propadlé. Uruus. Měl sladké a trochu tučné maso. Byly z něho ty nejlepší bifteky. Však už jich taky část odřezaly a odnesly do kuchyně a zásobárny.

V dálce bylo slyšet, jak se otevřely a zavřely dveře a za chvíli se již na plátech železné paluby ozvaly kroky. Pyanfaré si přeladila překladač, ale zatím nic nesly-šela. Za chvíli uviděla ve slabém světle ochozu dvě postavy. Jedna trochu kulhala a druhá byla vysoká a smrtelně bílá. Posadila se a čekala; světla se postupně roz-svěcovala a zase zhasínala, jak šel někdo kolem světelných čidel umístěných na chodbě. Světla se pomalu přibližovala i s dvojicí, kterou přiváděla. Byl to samozřejmě Tully a Chur. Outsider šel docela klidně, najednou se ale za-razil a smrtelně se roztřepal. Světlo zhaslo a oba dva stáli nyní v temnotě chodby a dívali se do osvětleného prostoru, kde na ně čekala Pyanfaré. Vstala, chtěla, aby ji Tully viděl co nejlépe. "Neboj se, Tully. To nic není. Pojď dál. Všechno je v po-řádku, Tully." Nakonec přece jenom vešel dál. Šel pomalu a váhal. Chur ho jen pro jistotu po-držela za ruku. Podíval se na prázdný box sondy a potom se zahleděl na monstrum visící nad boxem.

"Zvíře," řekla Pyanfaré. "Tully, chci, aby ses podíval na to, co právě děláme. Chci, abys to pochopil. Slyšíš mě?"

Otočil se k ní; měl hluboko vpadlé oči, které mírně světlékovaly. Světlo dopada-lo z úhlu na jeho vousy a hřívu a lámalo se zase zpět. "Dáš já do toho?"

"Dám do toho tady to," řekla Pyanfaré radostně. "Vysílač bude vysílat jako opravdový. Vyšleme kifům zprávu, že tě vysazujeme. Ale místo tebe tam dáme tady to. Rozumíš tomu? Necháme je, aby honili tady to monstrum a sami jim mů-žeme zmizet."

Začínalo mu to být jasné. Očička mu zamžikala a ještě jednou si prohlédl prázdný box a zmrazenou hromadu masa.

"Jejich stroje mohou vidět, co uvnitř," řekl.

"Ano, jejich přístroje to mohou proskanovat a jediné, co tam najdou, je toto."

Tully ukázal na monstrum: "Toto? Toto?"

"Potrava, jídlo," řekla. "Není to osoba. Je to zvíře. Jídlo."

Na jeho obličej se najednou objevil postrašený úšklebek. Celé jeho tělo se zmí-talo v chuchvalcích přidušeného kašle. Teprve za chvíli poznala, že se směje. Po-plácal Chur po ramenou, otočil se k ní a z očí mu stříkala, doslova stříkala nějaká tekutina. Na tváři měl stále ten zvláštní mahendosatovský úšklebek. "Ty #### kify."

"Dej to dovnitř," ukázala na visící monstrum. "Přines to. Pomoz nám, Tully."

Pomáhal, pomáhal spolu s Chur usadit zmrzlé maso přesně tam, kam mělo padnout. Jen občas se zašklebil; možná byl znechucen tím, jak to vypadalo nebo tím, jak to zapáchalo. Pyanfaré uzavřela všechny kyslíkové přístroje a otevřela jejich umělecké dílo. Chur a Outsider přinesli zmrzlé maso a usadili je do boxu. Pyanfaré všechno ještě jednou zkontrolovala. Zařízení sondy se nyní muselo vyladit. Celou práci chtěla udělat sama, věděla nebo aspoň si myslela, že ví, jak by mělo fungovat. Musela ještě na zmrzlé maso nasadit helmu, upravit všechny hadice a bylo ještě potřeba narovnat nepřírozeně zkroucené končetiny.

"Jestli to popluje delší dobu se zapnutým topením, nechci vidět, jak to bude smrdět," okomentovala svá pozorování Chur. Tully se zasmál svým typickým kuckavým smíchem a protřel si palcem a ukazováčkem knír. Pyanfaré se zašklebi-la. Překvapila ji absurdita jejich počínání; do boxu připomínající sondu cpou zmra-zené uruusové řízky a

všichni tři se u toho tváří hrozně konspirativně. "Podrž to," řekla Pyanfaré Chur a dál se snažila připevnit kolem postavy bezpečnostní pás. Chur přidržela monstrum dole a Tully ji svíral nahoře. A bylo to tady. Monstrum, vypadající jako Tully, bylo bezpečně usazeno v uměle sestavené sondě.

"Pojďme," řekla Pyanfaré a postavila se na nohy. Tully a Chur ucítili na zádech energické poklepání a všichni tři vyrazili slavobránou postupně se rozsvěčujících a zase zhasínajících světél dozadu k obytným kabinám.

"Odstřelíme to jako náklad?" zeptala se Chur.

"Ne," řekla Pyanfaré. "Vypustíme to přes přetlakovou komoru. Existuje snad jiný způsob, jak vysadit pasažéra rovnou do vesmíru?"

Nebyl to zrovna lehký náklad. Natahaly se s tím až až. Nakonec se jim to přece jen podařilo posadit na vozík na převážení nákladu a všichni si s úlevou vydechli. Nyní převezli náklad do sousední sekce lodi. Tully byl křídově bílý a chvěl se vzrušením. Na kůži měl kapky potu, ale přesto se nepřestal mocně opírat do vozi-ku, jak ho převáželi po lodi.

"Ty seš Pyanfaré, že?" zeptal se mezi několika hlubokými nádechy. "Pyanfa-ré?"

"Ano," řekla a utřela si špinavou rukou nos. Věděla, že špinavější už stejně být nemůže. Kývla na Chur a řekla mu i její jméno.

"Já ###," řekl a souhlasně přikývl. Jakmile začali znovu tlačit, s nadšením se znovu opíral do vozíku. Celkem bez námahy provezli vozík přes spodní palubu kolem hromad kanystrů, barelů a palet, a odtud znovu na horní, normálně osvětlenou palubu. Projeli chodbou se sníženým stropem a za chvíli už směřovali rovnou k přetlakové komoře.

„## on jít ##?" zeptal se Tully. Byl unavený, jak se snažil pomáhat ze všech sil vyložit sondu z vozíku, ale nyní se zvědavě zahleděl do pootevřeného průchodu přetlakové komory. "Jít rychle ven?"

"Ale ne," řekla Pyanfaré. Prostrčila průchodem do přetlakové komory nohy a převzala od Chur a Tullyho celé monstrum. Prostrčili ho asi jenom do poloviny a zbytek tlačili doprava nahoru. "Postavíme to naproti pravému hornímu krytu. Po-tom to vystřelíme a uvidíte, jak krásně odsud poletí." Prostrčila nohy ještě hlouběji do průchodu a nohama pomohla celý box přesměrovat. Potom si ještě jednou pro-hlédla své ruční dílo a myslela při tom na kify. Zapnula všechny systémy udržující v boxu podmínky vhodné k přežití. Figurína se trochu napřímila a Pyanfaré ji rych-le zavřela do boxu.

V této chvíli stál Tully nad figurínou a upřeně se na ni díval. Potil se a mírně se chvěl. Nesmál se, ale vypadal naopak spíše strhaně, jako by zvažoval svoji situaci a představoval si všechny otázky, které ještě nepoložil a na které se rozhodně zeptat měl.

"Ven," řekla jen Pyanfaré a odehnala jeho i Chur z průchodu do přetlakové komory. Chvilí váhal. Přišla až k němu, aby ho vzala za ruku a odvedla ho. Vypadal hrozně zmateně. Najednou ji chytil jednou rukou kolem ramen a za chvíli hned zase druhou. Potom se sklonil a položil jí svoji hlavu na tvář. Bylo to jenom chvíl-kové gesto, její uši se ostražitě vztyčily a on hned uskočil. Přišla na to, že jaksi nemůže ani výstražně zasyčet, a tak jenom poplácala jeho holá záda a vyvedla ho z průchodu přetlakové komory rovnou do chodby.

Vypadalo to, že celé gesto mělo znamenat něco jako děkuji. Tak jo. Zdá se, že tenhle Tully dokáže pochopit i nepatrné rozdíly a že je velmi citlivý. Zastříhala ušima, otočila se rameny k Chur a ukázala Tullymu, kam má jít. "Běž se umýt," řekla. "Osprchuj se, slyšíš? Běž se umýt."

Chur ho vzala k sobě a ukázala mu, aby jí pomohl s vozíkem. Rachotili s vozi-kem nahoru a dolů po všech možných chodbách, než dojeli do skladiště a nechali ho tam. Pyanfaré se zhluboka nadechla a pečlivě uzavřela průchod do přetlakové komory. Potom zamířila do společné koupelny, kde si nechala svoje lepší šaty; kartáčem si chvíli drhla kůži v místech, kde se jí držel Outsider.

Ale on tomu, co dělají, rozuměl velmi dobře. Věděl, že to celé není legrace a věděl moc dobře, k čemu má tato léčka posloužit.

Kéž by bohové sprali všechny kify.

Potom přemýšlela; vzpomněla si na protáhlý čumák uruuse, který vypadal hrozně hloupě, vzpomněla si na smrtelnou pýchu kifů hakkiktů a na nose se jí od smíchu objevily vrásky; byl to ale smích, který neměl nic společného s humorem nebo její náladou.

Večeře byla na stole. Z kuchyně se nesla nádherná vůně. Hilfy a Geran si při-vstaly a nachystaly báječnou večeři.

Tentokrát to bylo opravdové jídlo; byla to jedna ze specialit, kterými Geran za léta strávená na palubě proslula.

Koneckonců, byla tady i nezanedbatelná část, kterou dnes na společný stůl přispěl uruus. Oproti běžným pracovním dnům, kdy si každý vzal po službě, co ho napadlo, to byla dnes úplná hostina. Jídlo se pro ně stalo úplnou posedlostí a často je chystaly tak jak dnes jen proto, aby překvapily nějakého pasažéra, nebo aby samy sebe uváděly do rozpaků.

Podávala se večeře a Pyanfaré tento akt přivítala s velkým nadšením. Delší do-bu se již chodbou vznášelo aroma.

Pyanfaré připojila přenosnou vysílačku k hlav-nímu odposlechu a udělala vše, co bylo potřeba, aby nemusel na můstku nikdo držet službu. Celou dobu se jí hladem chvěly ruce a někde uprostřed svého těla cítila hlubokou a posvěcenou prázdnotu. Dosud se nestalo nic, čeho by se měli obávat, pravda je, že čas od času se jim v odposlechu ozvala hlášení, ze kterého se dalo ledacos vydedukovat, ale jinak to nebylo nic vážného. A navíc nic nenaznač-ovalo, že by měli mít více problémů než doposud. Uzavřený box s naparáděným uruusem čekal v přetlakové komoře, asi se pomalu rozpouštěl... Právě kontrolovala uzávěr přetlakové komory. Zkontrolovala připojení všech kabelů a spojení s pře-nosnou vysílačkou. Postupně kontrolovala všechny kanály a v jednom z nich slyše-la docela jasně Hilfy. Při kontrole proklela všechny kify, kteří by si dovolili je v této požehnané chvíli otravovat a ještě jednou všechno překontrolovala. Ale koneckonců, vysílačka odposlechu byla zapojená přímo do společenské místnosti, kde měli večeřet, takže kdyby něco, stejně by se to dozvěděli. Geran jí podala hlášení, které bylo slyšet po celé lodi. Naposledy ještě zkontrolovala můstek a odešla na večeři, umytá a plná očekávání.

Jakmile uviděla přichystanou tabuli, musela se sama pro sebe uvnitř usmát. Prodloužený stůl zabíral skoro celou

místnost. Uprostřed byla k vidění přehlídka kulinářského umění; mísy masa, óóó bohové, nebyly to obvyklé zmrazené poloto-vary, ani sušené a trochu opékané chipsy nebo obilniny. Byla tady spousta omáček a nejrůznějších šťáv, ve kterých byla na kousičky nakrájená slanina a všechny byly dochuceny spoustou nejlepších bylinek. Na bílo vymalovaná a poněkud sterilní společenská místnost teď vypadala úplně jinak. Geran a Hilfy si pospíšily, aby ji vyzdobily spoustou polštářků s barevnými vzory, znaky Chanurů a červenými, zlatými a modrými ozdobami.

"Báječné," řekla Pyanfaré a zhluboka se nadechla. Bylo prostřeno pro sedm lidí. Uslyšela výtah a podívala se směrem k němu. Zanedlouho se objevila Haral a Geran a hned za nimi, v těsném závěsu, šel Tully. Hned za ním pak šla Tirun. "Po-saďte se, jen se posadte," řekla Pyanfaré a všichni se rozsadili; seděli teď v hloučku a dotýkali se navzájem rameny. Pyanfaré seděla v čele, na místě, odkud bylo nejbližší na můstek. Haral seděla na druhé straně, co nejbližší kuchyni. Tirun a Chur si sedly vedle Outsidera a obklopily ho jak dvě poloviny sendviče, zatímco Hilfy a Geran si sedly naproti. Byl na ně trochu bizarní pohled; zlatá hřívá Outsidera se velkolepě vyjímal mezi jejich rezavými šijemi, jeho holá záda a ramena mezi hustou srstí jejich kožichů. Tully se celou dobu musel krčit a stahovat svoje dlouhé nohy, aby mu nevykukovaly a nelezly do cesty jeho spolustolovníkům. Pyanfaré se pobaveně zachichotala a popřála všem dobré chuti a dobrého zdraví a dostalo se jí bouřlivé odpovědi. Tully se polekal hlasitosti jejich reakce a úplně mu zaskočilo. Potom Pyanfaré začala rozlévat gfi ze své vlastní láhve. Celá společnost si podala hrníčky a počkali, až jim kapitánka nalije. Tully se je snažil ve všem napodobovat. Potom pebylo chvíli slyšet nic jiného než cvakání a cinkání nožů a vidliček; a monument, který vystavěla Hilfy a Geran, byl záhy zlikvidován příliš rychlou demoliční četou. Tully si vzal trochu toho a kousek zase z onoho, jak ko-lem něho postupně procházely talíře se vším možným. Nejdřív si vzal kousek při-loh, jako by si nebyl jistý, co si může vzít a co ne, a teprve za chvíli, kdy se i ostatní pustili do velkých kusů, se přestal ostýchat a vzal si i větší kousky. Po chvíli si bral i kousky toho, co bylo jasné, že nebude kolovat podruhé. Na nic se neptal.

"Uruus," řekla Chur a šťouchla tlapou do Tullyho, aby upoutala jeho pozornost. "Stejně zvíře, jako jsme poslali kifům." Tully vypadal chvíli nejistě, a potom dloubl nožem do bifteku, který měl na ta-líčku. "Stejně toto?"

"Stejně," ujistila ho Chur. Tully se na svoji porci podíval zvláštním pohledem a nakonec se o překot pustil do jídla a šíleně se u toho smál. Ramena měl svěšená a pozornost věnoval jen a jen jídlu. Pokoušel se osvojit si způsoby a manýry, jaké měli haniové.

"Chutná ti to?" přerušila ticho Pyanfaré. Tully se okamžitě rozhlédl; zoufale se díval z jednoho na druhého a hledal, kdo se ho na to ptal. Překladač s audiovýstu-pem v jeho uchu nedokázal prozradit, kdo co říká.

"Já jsem to byla, Pyanfaré. Jeto v pořádku, chutná ti tento druh jídla?"

"Ano," odpověděl. "Jsem hlad." Hlad, ozvalo se bez zájmu v překladači. Z jeho očí se ale dalo vyčíst, že hlad pro něho opravdu znamená hodně. Na pozadí bílých stěn se dobře vyjímal všechny jeho modřiny, odřeniny a zranění. Bylo i vidět, jak mu pod rameny vystupují žebra.

"Říká, že je mu skoro pořád zima," ozvala se Chur. "Koneckonců nemá naši přirozenou srst. Zkoušela jsem mu kabát, ale byl mu malý. Ale pořád to chce. Chce to někde rozstříhnout. Mohly bychom mu možná dát něco z garderoby Haral."

"I moje věci mu budou moc malé," usoudila Haral. "Ale podívám se, co bych pro něho našla."

"Zima," ozval se Tully. Pořád ještě nemohl rozumět všemu.

"Právě se snažíme něco vymyslet," řekla Chur. "Ptala jsem se Haral, rozumíš? Možná ti něco najde."

Tully přikývl. „#," řekl formálně, a potom ukázal na jídlo. Očička se mu hned rozsvítila radostí a začal vykřikovat. "Dobré, dobré."

"Nestěžuje si," okomentovala jeho počínání Pyanfaré.

"Nenechte - Bohové!!!"

V odposlechu se ozvala píseň knnnů a Tully prudce vyskočil. Každý se re-flexivně otočil směrem k reproduktoru. Jakmile se ukázalo, že se nejedná o nic jiného než o knnny, Pyanfaré si zhluboka vydechla. Jenom Tully se pořád díval jedním směrem.

"To nic není," řekla Pyanfaré. "Zase knnnové. Za chvíli to přestane." Střízlivě se rozhlédla po ostatních a bylo vidět, že je zase celou svou myslí u jejich problé-mů. "Měli bychom vypočítat kurs. Jen tak, kdyby něco. Podklady jsou v počítači, kdybychom to potřebovali. Ale zdá se mi, že to budeme setsakramentsky potřebo-vat. Musíme nachystat dárček na opuštění lodi. Jestli si ho budou chtít kifové naložit, bude je to stát kritickou rychlost. Budou muset zpomalit a doufám, že jejich senzory nepřepadne nějaké podezření.

Chvíli bylo ticho.

"Můžu se na něco zeptat?" ozvala se Hilfy.

Pyanfaré přikývla bez jakéhokoliv komentáře.

"Kam?" zeptala se jen Hilfy. "Jestliže se pokusíme zmizet, - kam? Zpět na Meetpoint?"

"Ne. Zvažovala jsem tuhle možnost hrozně dlouho. Jistě by se nám podařilo se-třást kify, to jo. Ale počítala jsem to a aspoň tisíckrát jsem to přepočítala. Připluli jsme hrozně blízko Urturu. Jsme svázání jeho přitažlivostí a hmotnost Meetpointu je příliš slabá na to, aby nám svoji přitažlivostí pomohla dostat se odsud. Nemáme šanci, že by se nám podobný kousek podařil v opačném směru. Propočítávala jsem všechny možné kursy znovu a znovu. Nemáme šanci - máme jedinou možnost. Dostat se dvěma skoky na Kirdu. Je to velká stanice a snad se tam dočkáme i po-moci. Snad."

"Kifové," ozvala se Geran. "Nesmíme na ně zapomínat. Budeme se s nimi křížit u Kity."

"Musíme zřetězit skoky," řekla Pyanfaré a usrkla si trochu gfi. "Neexistuje jiná možnost, Geran, opravdu neexistuje."

"Bohové," nediplomaticky vyklouzlo Chur. Hilfy se tvářila ustaraně a očka jí poskakovala z jednoho na druhého. Hledala u všech zkušenějších nějaké uspokoji-vé vysvětlení. Tully přestal jíst a rozhlížel se kolem sebe, asi něco

pochytil a neby-lo mu tak docela jasné, co že to znamená.

"Konsekventní skok," řekla Pyanfaré Hilfy. "Je to skok, při kterém se nezasta-vuje na srovnání časů a na aklimatizaci, je to skok, kdy nedochází ke ztrátě rychlosti a brzdění. Asi s sebou budeme muset vzít nějaké úlomky, protože nebudeme mít čas se jich zbavovat. Jeto riskantní, ale risk je pořád lepší, než kdybychom tady seděli a pozorovali, jak roste populace kifů. Musíme se dostat na místo skoku; a to je právě Kita. Z místa skoku na Kitě vedou tři možné směry, kterými bychom se mohli vydat. Kifové se budou muset rozhodnout pro jednu ze tří možností. Kura, Kirdu a Maing Tol. Možná, že náš směr uhodnou hned napoprvé, ale možná, že se vydají za úplně jinou loď a nás si nevšimnou."

"Jedeme domů," povzdychla si Hilfy.

"Kdo říkal, že jedeme domů? Musíme to nějak vyřešit. Přesně to budeme celou dobu dělat. Musíme jich aspoň několik ze sebe setřást. Musíme se dostat do míst, kde najdeme nějaké spojence. Přesně to musíme udělat."

"Ale potom je tady Faha, mohli bychom je varovat."

"A prozradit, kde vlastně jsme. Vypočítají si to taky..."

Největší šanci máme na Kirdu. S největší pravděpodobností tam pojedou."

"Mohli bychom je varovat. Tady. Dáme jim šanci dostat se odsud."

"Oni se dokážou postarat o sebe sami."

"Teď, když jsme přivedli všechny problémy..."

"Je to moje rozhodnutí," řekla Pyanfaré.

"Ale tak jsem to nemyslela, chtěla jsem jenom říct, že - "

"Nemůžeme jim pomoci tím, že se vydáme jejich směrem. Nebo jak jsi chtěla poslat vzkaz? Bylo by to pro ně mnohem horší. Posloucháš mě?"

"Poslouchám." Uši se jí svěsily, ale s nepatrným úsilím si je dala hned zase do pořádku. U stolu zavládlo ticho; jen kňmnové si propěvovali. Kdo ví, co je vedlo k tomu, aby si notovali, jaké impulsy v nich takový stav vyvolávají... Přestali. "Bohové," zamumlala si Haral nepřítomně a se strachem v očích se rozhlédla po všech sedících kolem stolu. Pyanfaré ji následovala a chvíli se dívala na Hilfy a na Outsidera.

"Pyanfaré," ozval se Tully. V rukou pevně svíral hrneček; vypadalo to, jako by ho zapomněl odložit. Očividně ho něco uvnitř užíralo a v očích se mu zračila pani-ka. "Já mluvit?" zeptal se. Pyanfaré jenom přikývla. "Jaký manévr plánuje dělat tato loď?"

"Přiblížíme se do vesmíru, který spravují haniové. Blížíme se k domovu. Jede-me tam, kde nás kifové nebudou pronásledovat. Je tam poměrně hustý provoz lodí haniů a mahendosatů. Nedovolí si za takové situace podnikat cokoliv proti nám. Lepší místo, rozumíš? Bezpečnější."

Odložil šálek a udělal rukou s tupými nehty jakési neurčité gesto. "Dva skoky."

"Ano."

„#.#. Potřebuji ###, kapitánko. ###."

Byl velmi rozrušen. Pyanfaré se zhluboka nadechla a předvedla uklidňující gesto. "Znovu, Tully. Ještě jednou. Řekni to jinak."

"Spánek. Já potřebuji spát, když skok."

"Ano, jako stšové. Ti taky musí spát. Rozumím tomu. Dostaneš svoje prášky a budeš klidně spát. Neboj se." Najednou se začal celý třást a z očí se mu počala řinout jakási tekutina. Ohnul hlavu a chvíli byl úplně potichu. Každý poznal, že prožívá hlubokou krizi. Asi si něco uvědomil. V hlubokém tichu se zvedl a s nožem v ruce popošel k talířku s masem. Kousek si ukrojil, podal si ho rukou do úst a tiše žvýkal se skloněnou hlavou.

"Potřebuješ prášky na spaní," řekla Pyanfaré. "Kifové s tebou cestovali a nedá-vali ti je, že? Bylo to tak, řekni!" Podíval se na ni.

"Když jste startovali, Tully, byl jsi sám nebo byl ještě někdo s tebou? Kde jsou všichni ostatní, co s tebou cestovali?"

"Mrtví," řekl a s velkými obtížemi polkl sousto, které dlouho převaloval v ús-tech.

"Seš si jistý?"

"Já jistý."

"Mluvil jsi s kify? Řekls jim to, na co se ptali?"

Zavrtěl hlavou.

"Ne?"

"Ne," řekl Tully a zase sklonil hlavu. "Dali jsme špatné ##### jejich překladač."

"Co, špatná slova?"

Pořád držel v ruce nůž. Stál a na jídlo zapomněl. "Oblbnul jim překladač," pro-hlásila nadšeně Tirun.

"Óóó bohové!"

"Náš ne?" vyzvíдалa Pyanfaré.

Tullyho oči se do ní úplně zavrtaly.

"Měla jsem jenom dojem, že s klávesnicí pracuješ hrozně rychle," řekla Pyanfa-ré. "Chytrý Outsider. Ale říkal jsi my. Znamenalo, že vás bylo víc? Kolik vás padlo do pracek kifům?"

"Kifové vzali čtyři z nás. Brali nás přes všechny skoky bez medicíny. Rozumíš? Nedávali nám dobré jídlo. Ne dost vody. Nutili nás pracovat se stejný překladač, jak máte vy. Pracovali jsme pomalu, dělali jsme, že nerozumíme symboly, že nero-zumíme pracovat s klávesnicí, pracovali jsme jenom pomalu. Chvíli to vydrželi. Potom bili nás. Uhodili a tlačili a dřeli. Špatné. Pracovat s tímto strojem. Rychle, rychle. Pracovali jsme s tento stroj pomalu a dali jsme spoustu špatných slov. To slovo za jiné a tak, dlouhé, dlouhý pásek, některá dobře, většina ale špatně." V obličejí se mu usadil strach.

"Pracovali s páskem a my dělali další chyby. Rozu-měli, co děláme, vzali jeden z nás a zabili ji. Bili nás, všechny. Hodně.

Dali nám nový pásek a chtěli stejnou práci. Udělali jsme špatný i druhý pásek. Jiné chyby. Kifové zabili druhé moje přátele. Já a muž, jméno Dick James, jsme přijeli do stanice. Dali nás tomu Akukkakk. Přišel na palubu lodi vidět nás. On -" Znovu se mu zkřivily rysy a objevilo se ono nepopsatelné zoufalství. "On vzal ruka mého přítele a zlomil ji. Zlomil i druhou ruku, několikrát. Já jsem s ním bojoval, ale zbytečně. Bil mě. Šel ven. Můj přítel, žádal mě o to, zabil ho já. Rozumíte. Já jsem ho zabil, já zabil můj přítele, aby kifové nemohli mu už ublížit. ##### kifové ne-mohli mu už ublížit." Kolem stolu se rozhostilo smrtelné ticho. Pyanfaré si odkašlala a ostatní jen se-děly se svěšenýma ušima a rozšířenýma očima.

"Oni přišli," pokračoval Tully. "Našli můj přítel mrtvý. Oni ##### vztekli. Bili mě. Odnegli do druhé lodi. Venku. Venku doky a já utíkal. Dlouho utíkal. Přišel na vaši loď." Sklonil hlavu, ale za chvíli se rozhlédl kolem sebe. Na tváři už zase měl onen mahendosatovský úsměv. "Udělal jsem znaky na klávesnici pro vás dobře."

"Ten kif bude chtít zabít," řekla Haral.

"Tully," ozvala se Pyanfaré. "Rozumím tomu, proč jsi tak opatrný a nechceš mi říct, odkud pocházíš. Asi je vesmír, odkud pocházíš, blízko kifům. Ale jen poslouchej. Poslouchej mě. Myslím si, že se tvoje loď dostala mezi kify. A oni teď vědí, že někde poblíž jejich teritoria žijí stvoření schopná cestovat vesmírem. Ať už z vás měli strach, nebo vás unesli proto, aby z vás něco dostali, nevím. Ale kifové vás každopádně chtějí unést. Vsadila bych se, že o tobě vím víc, než si myslíš. A ty to víš. A pořád s námi nechceš mluvit."

Tully chvíli seděl bez hnutí. "Mým druhem jsou lidé." Odposlechla to slovo z jeho řeči.

"Lidé."

"Ano, ptali se mě na to, neřekl jsem, dělal jsem, že nerozumět."

"Vaše loď neměla zbraně. Vy s sebou nevozíte zbraně?" Bez odpovědi.

"Nevěděli jste, že je to tady nebezpečné?"

"Neznáme tento kus vesmíru. Udělali jsme dlouhý skok. Dva za sebou. ### slyšeli vysílání."

"Kifové?"

Zakýval hlavou. V jeho způsobech vyjadřování to znamenalo ne. "Slyšel -" Ukázal na reproduktor odposlechu, který ale byl v této chvíli hluchý. "Toto. Dělat tento zvuk."

"Knnnové, proboha."

Dotkl se ucha. "Řekni ještě jednou, prosím, nerozumím."

"Knnnové. Jméno. Druh. Dýchají metan. Byli jste v teritoriu knnnů. Čím dál tím horší zprávy, přáteli. Vesmír patří knnnům leží mezi stshy a kify."

"Kapitánko," ozvala se Geran. "Vsadila bych se, že i stshové v tom mají prsty. Vzpomeňte si na stanici. Chodili tam úplně volně... Jsem si jistá, že se jich stshové na nic nevyptávali..."

Pyanfaré uvážlivě přikývla; vzpomněla se všechny nové úředníky, na změnu v jejich chování. Usměvavé přivítání, ledové oči a tajuplně stažené obočí. Po zádech jí přejelo slabé mrazení. Stshové předstírají, že nic nevidí, kdykoliv se jedná o záležitost, která by mohla přinést nějaké problémy. To je jasné. "Hele, mladá, -" snažila se upoutat pozornost Hilfy, které se pomalu svěsily uši a rozšiřovaly se jí strachy oči, "dobře poslouchej. Dozvíš se aspoň něco o tom, jak se v těchto částech vesmíru chovají naši přátelé, spojenci a nepřátelé. Kdyby si je chtěl čert vzít. - Dojez tu večeri."

Tully otočil talíř, jež držel v rukou, a začal se zase věnovat jídlu. Pyanfaré si vzala kousek a pomalu, s rozvahou ho žvýkala.

Knnnové, stshové, kifové... příchod Outsidera, tohoto člQvěka, pobouřil snad všechny druhy a místa v této části vesmíru. Nepříjemný pocit se jí usadil někde v zádech. Bylo to jako nepříjemný studený vítr, který se z jakýchkoli důvodů točí pořád jen na jednom místě. Celý Meetpoint, úpěnlivě se snažící nic nevidět a nic nevědět, jen aby kifové neměli pocit, že někdo už ví, že něco ztratili...

Kromě toho, že se stshové snažili vyhnout jakýmkoliv problémům, neměli už žádnou další, výrazně nepěknou vlastnost. Vždycky se tak aspoň chovali. Ale ve skutečnosti byli jiní. Ale nikdo z haniů je nedokázal přechíst. Nikdo z haniů jim nerozuměl. Ale, bohové, bohové, jestli se stshové rozzlobili společně s kify...

Polkla suché sousto a zapila to douškem gfi. Hned si zase dolila plný hrneček. Tuny jedl a měl výraz, který by se snad dal nazvat dobrý apetit; Jídlo už zmizelo z talířů a mísy právě kolobaly na druhé přidání.

"Dám Tullymu nějaké drobné úkoly," řekla. "Samozřejmě, že neumí číst, ale je spousta věcí, co by mohl dělat." Rozhlédl se kolem sebe. "Neterinko," řekla, "bě-hem tohoto letu už nejsi ucho a zelenáč. Měla bys být šťastná."

Hilfyin obličej se z radostného úšklebku najednou

zhroutil do nepopsatelného údivu. "On bude teď ucho?"

"Je ochotný pracovat." Pyanfaré si spokojeně nakrčila nos. "Budeš odpovědná i za něho."

"Teto, ale já -"

"U ž jsem jednou řekla, jak to teď bude. Rozumělas? Víš sama dost dobře, v jaké jsme situaci a víš, o co jde."

"Rozuměla," řekla slabým hlasem Hilfy. "Ne, nevím, o co jde. Zkousím si to nějak představit."

"Kifové," vpadla do toho Geran, "se chovají úplně jinak, když pocítí, že se jim něco staví do cesty."

"Jednou -," řekla Haral a hned zase zmlkla. Z reproduktoru se mrazivě ozvala knnní píseň. "Do čerta s tímhle."

"Je to blízko," řekla Pyanfaré. Intenzita přesahovala možnost čistého příjmu. Někde uprostřed stolu se setkala s očima Haral; obě dvě tušily, že to neznamena nic dobrého. Píseň ještě chvíli pokračovala, ale byla příliš hlasitá na to, aby se mohli normálně bavit dál. Potom pomalu utichala a přecházela do nižších tónin.

"Je to zatraceně blízko," řekla Haral. "Kapitánko -," Pyanfaré se začala poma-lu odsouvat.

"Kapitánko Chanurová," ozvalo se z reproduktoru odposlechu. Byl to slabý chra-plavý hlas mluvící celkem obstojně řečí haniů. "Kapitánko Chanurová - nepokou-šej se dělat problémy s identifikací... jenom poslouchej..."

Pyanfaré ztuhla a instinktivně se podívala na reproduktor. V zádech ji mrazilo a uši se jí pomalu svěsily. Každý zůstal

sedět na jednom místě, jako by ho přikoval.

"Obchod, který jsi odmítla na Meetpointu... už není k mání. Nyní ti nabízím podmínky, které odpovídají situaci.

Bezpečný odjezd ze systému pro tebe a pro loď Fahů, která je právě teď v doku. Zaručíme se za věci, na kterých máš zájem, ale musíš nám na oplátku dát něco, co by tě zase tak moc zajímat nemělo. Dáme ti zpět ztracený náklad, haniovská zlodějko. Znáš nás, znáš naše způsoby. Jestli se roz-hodneš udělat něco moudrého, nebudeme tě dále pronásledovat. Víš, že jsme prá-voplatní majitelé tohoto obchodního artiklu. Víš přece, že známe tvoje jméno a jména tvých spojenců. Všechny křivdy spáchané vůči nám si pamatujeme. Všichni kifové... si zapamatují křivdy na nás spáchané. Máš možnost očistit své jméno, Pyanfaré Chanurová. Udělej ještě více, zachraň životy, které s tvým pirátským kouskem nemají nic společného. Vrať nám jenom to, co nám patří, Pyanfaré-Chanurová, a my nepodnikneme žádné kroky proti tobě nebo lodi Fahů. Toto je moje nejlepší nabídka. Z vlastní zkušenosti už jistě víš, že nevyhrožuju naprázdno. Stojí celá záležitost za to, abychom zničili tebe, tvoji loď a loď Fahů? A jestli si myslíš, že v této chvíli utečeš, opustíš svoje spojence, myslíš, že můžeš utíkat nado-smrti? Rozhodně to neprospěje vašemu obchodu a nevím, s jakou tě budou vítat na všech stanicích poté, co se dozví, jaké jim přinášíš nebezpečí. Zlodějko, vzdej to. To, co bys mohla ztratit, má větší cenu než to, co bys mohla získat tím, že nám to nevrátíš. "

"Akukakk," řekla Pyanfaré potichu. "Tak jo." "Teto," ozvala se ustrašeně Hilfy. "Oni nejdřív zaútočí na Starchasera."

"To bezpochyby ano." Zpráva se začala opakovat.

Pyanfaré vyskočila na nohy. "Kdyby to chtěl čert vzít," ukázala Pyanfaré na reproduktor. "Ztlumte to," řekla a ukázala na jednotku visící na zdi.

Chur byla nejbliž. Vyskočila a ztlumila reproduktor na stěně. Všichni ostatní se začali pomalu soukat ze svých míst za stolem. Tully byl mezi nimi. Začal se potit. Všude po těle se mu válela spousta maličkých kapiček.

"Zamkněte kuchyni," řekla Pyanfaré. "Připravte se na skok, startujeme."

Hilfy se ještě jednou podívala na Pyanfaré. Očima se jí snažila uprosit. Pyanfaré se ale na ni přísně podívala. Geran spěchala na Tullyho, aby se rychle pohnul z místa. Zarazil se a chvíli váhal, jestli si může dovolit položit ruku na záda Pyanfaré. "Spát," prosebně řekl. V očích měl hrůzu a panický strach.

"Proboha, odved'te ho," zaklela Pyanfaré a popadla nejbližší talířek a hodila ho do odpadkového boxu. Haral, Chur a Tirun jí pomáhaly; zahazovaly všechno, co se jim dostalo do rukou. Hilfy jim začala pomáhat. "Běž ven," řekla Pyanfaré Chur. "Máme to monstrum v přetlakové komoře. Pusťte kyslík a všechny životně důležité-té systémy. Odstartujte to."

Chur přeběhla po stole a utíkala přes kuchyň k přetlakové komoře. Pyanfaré se co nejúsporněji vysoukala z úzké společenské místnosti a odešla k řízení celé lodi. Tirun se kulhavě a trochu pomaleji vydala hned za ní. Pyanfaré na ni ale nemohla čekat. Vztek jí cloumal právě naplněným žaludkem a rozmíchával dobrou večeři. Najednou přestala důvěřovat všem rozhodnutím, která až dosud učinila. Nevěřila ani složitě vymyšlené možnosti, že se loď dostane do krize a ony ve spěchu a stra-chu vysadí Outsidera v malé sondě. Kousek od nich byly knnnové; neviděli a ne-slyšeli nic, co se dělo venku... Pyanfaré vstoupila na setmělý můstek, sedla si do křesílka s příjemně vysezeným polštářkem, který si za ta léta přesně zapamatoval její tělesné rozměry. Pohodlně se usadila a zatímco se poutala, slyšela kolem sebe, jak přicházejí ostatní - Tirun, Hilfy a Haral. Z reproduktoru odposlechu bylo stále slyšet kify. Odněkud uslyšela Tullyho; právě prosil Geran, aby mu něco dala, ale nebyl s to se vyjádřit. Pyanfaré spustila první předstartovní kontrolu. Při kontrole systémů se stačila jen po očku podívat po ostatních; Haral a Tirun seděly hned vedle ní a právě končily s kontrolou osob v lodi. Byly klidné a pracovaly jako kdykoliv předtím. Hilfy měla svěšené uši a při přípravě hlavního počítače se jí očividně klepaly ruce. Tak jo. Jedna věc byla proletět kolem palby kifů na Meet-pointu, ale teď, poté co měly tolik času na přemýšlení, vzpomínání a výpočty, to bylo něco úplně jiného...

"Prosím," ozvalo se z vysílačky, kterou Hilfy právě naladila. Byl to mahendo-satovský hlas. "Zůstaňte mimo stanici. Apelujeme na obě strany, aby zachovaly klid. Nabízíme arbitráž..."

Vysílali to na dlouhých vlnách. Musely to slyšet všechny lodě ve vnitřním sys-tému soustavy. Vysílali to tak, aby všichni pochopili, co se vlastně na stanici děje.

A někde tam dole, mezi nimi, byl i Starchaser.

"Tohle hlášení museli antidatovat," ozvala se Pyanfaré.

"Není to nic nového." Řekla to kvůli Hilfy. Chtěla jí trochu spravit náladu. Tul-ly pořád něco povídal. Pyanfaré si vztekla vytáhla z ucha sluchátko překladače. Doufala, že Geran bude schopna vyřešit nějak rozumně všechny jeho problémy a vypnula odposlech z celé obývací části lodi.

"Kapitánko," ozvala se Chur na kanálu vysílajícím po celé lodi. "Sonda je zapo-jena a přetlaková komora je zavřena."

"Rozuměla jsem, Chur," zamumlala Pyanfaré a dál se mořila na klávesnici s výpočtem kursu. Raději by byla, kdyby Chur zůstala na můstku, ale bylo nutné postarat se o Tullyho a sledovat, co dělají kifové. A čas jim utíkal mezi prsty. Bylo už pozdě. Nemohli riskovat a počkat, až se Chur dostane přes všechny chodby na můstek. Kousek se otočila a přes rameno se zeptala Hilfy: "Co dělají kifové, nějaké zprávy?"

"Žádné," řekla potichu Hilfy. "Pořád jenom opakuji zprávu. Začínám skanovat oblast mimo soustavu, ale nemám zatím nejmenší známky narušení soustavy. Je-nom knnnové..."

Z vysílačky se opět ozvaly knnní přenosy. Byly jasně slyšet a zdálo se, že jsou ještě blíž než před tím. Přiblížili se k nim, jsou k nim blíže a blíže v tomto maěl-stromu prachu a úlomků. Pyanfaré se zhluboka nadechla. "Připrav se na vysílání. Chci zjistit, co se děje." Začala zapínat všechny možné vypínače. Nervový systém Pýchы ožil různými barvami kontrol a indikátorů. Všechno jen pípalo, svítilo a zhasínalo, jak se jednotlivé položky samy přenastavily na optimum. Stiskla tlačítko motorů a natáhla se k počítači.

"Bohové," vydechla Tirun, když si přepnula hlavní skan na svoji obrazovku. Na obrazovce číslo jedna bylo přes spoustu prachu a úlomků vidět příjezdějící loď. "Loď," vykřikla Haral. Skan číslo jedna. Pyanfaré se zmocnila panika a usadila se jí někde hluboko v žaludku. Bylo to ztraceně blízko a pořád se to přibližovalo.

"Startujeme," vykřikla. Ljicha pomalu zrychlovala. Neměla ještě nastavený ani štít. Prach a drobné úlomky narážely na plášť lodi a vydávaly nesnesitelné zvuky. Narážely do nich a na obrazovkách se čas od času objevil klikatý záblesk statické elektřiny. "Panebože, ještě tady to smetí."

"Štíty," ozvala se Haral.

"Nejsou nastaveny."

"Nemůžeme startovat," řekla Tirun. "Pořád ještě nic nevidíme, jsme slepí."

"Kdyby to čert spral." Stiskla startovací ovládače. Sonda vystartovala z přetla-kové komory. "Něco jsme ztratili," ozvala se Tirun. "Slyším pravidelně kódovaný signál," přidala se Hilfy. "Slyším to zřetelně a nahlas. Teto, je to naše sonda?"

Pyanfaré otázku ignorovala. "Vysílačku na dlouhých vlnách na moje místo. Hned."

Bez jakýchkoliv dotazů se na jejím místě rozsvítila kontrolka. Zapnula mikro-fon. "Tady je Pyanfaré Chanurová, Hinukku. Právě jsme vyslali sondu. Řekla bych, že to stačí, hakkikte. Nechte nás na pokoji."

Přerušila kontakt a řekla Hilfy: "Přepni to na opakování. Dvakrát za sebou. Po-tom vypni všechny signály a identifikační signál výstupní na pátý kanál překlada-če."

Na půl sekundy zůstali paralyzováni. Hilfy se natáhla k pultu a něco stiskla. Z praskání statické elektřiny se ozval hlas nějakého hania. "Chanurová! Jed! Pře-sunujeme se!" Zpráva se pořád opakovala a získávala na naléhavosti. Intenzita opakování se stupňovala a narážela do lodi stejně jako hromady kamení a prachu.

"Není to naše časové pásmo," řekla Pyanfaré Hilfy. Hilfy se ale už zase mihaly ruce a přepínala kanály.

"Primární kurs stanoven," řekla Haral. "Odchytky eliminovány."

"Udržujte kurs." Stále ještě zrychlovali. Prach a větší kousky narážely na plášť lodě. Jedna obrazovka zhasla. Za chvíli ale byla už zase v provozu.

"Teto," dožadovala se pozornosti Hilfy. "Vysíláme signál knnnů."

"Ano, vysíláme," odpověděla Pyanfaré skrze zuby. Naklonila Pýchu přímo k zenitu systému, přesně tam, kam nepatřila žádná loď směřující mimo systém. Na nose se jí objevily kapičky potu a jejich neúprosný souboj se spoustou smetí a kamení pokračoval. "Někdo sleduje náš signál," řekla Geran. "Potvrzeno; loď, co nás sleduje, patří knnnům." Óóó bohové, nikdy nejde nic jednoduše. Z reproduktoru druhého odposlechu se najednou ozvalo: "Chanurová! Běž..." A za chvíli zase hlas nějakého kifa: "Politováníhodné rozhodnutí, kapitánko Fahů..."

Pyanfaré se pod vlivem g vtiskla ještě více do křesla; pohled se jí zužoval nejen kvůli přetížení, ale i kvůli neustále rostoucímu vzteku. Rozčílil ji přes hodinu starý signál od Fahů; možná byl ještě starší.

"Druhá loď," řekla Tirun. „3/4 na 32 stupňů našeho kursu."

"Zjistěte kurs Starchaseru," řekla Pyanfaré.

"Zkouším to zjistit," řekla Haral. "Vysílají na stanici NSR. Ani nejpřesnější odhad nebude zaručený." Na obrazovce číslo dvě se objevily řady čísel. Zobrazilo se schéma kvadrantu Urturu.

"Loď knnnů," ozvala se Hilfy. "Přibližují se k sondě. Teto, oni se s ní srazí!"

Pyanfaré se asi na půl vteřiny zarazila a začala pozorovat skany. Odhadovala v duchu, za jak dlouho se objekty střetnou. Bohové, knnnové se přibližovali k sondě; přivedl je nouzový signál, ale oni přece, proboha, nikdy nikoho nezachraňovali. Srdce se jí málem zastavilo. Při dalším srdečním úderu se už ale zase plně věnovala systémovým hlášením.

Lodi rodu Fahů nebylo pomoci. Nešlo to. Starchaser si musel poradit sám. Knnnové získali sondu a kifům se to určitě nebude líbit. Jestli to byli opravdu knn-nové. Byla to už více než nebezpečná hra. Nárazy na plášť lodi se v této chvíli změnily v nesnesitelný jekot. "Monitory," zavolala na Haral. Natáhla se k spouštěčům mechaniky skokového pohonu. Odjistila všechny vypínače. "Udržuj-te kurs. Jinak nám bude celá navigace na houby. Při zpátečním cyklu se musíme držet mimo Alijuun." Spustila skokové motory; jednou, dvakrát, třikrát za sebou zapnula pohon. Žaludek se jí protlačil na druhou stranu, puls se zrychlil a krev se nahrnula do nosu a do očí; pohled se jí zúžil na drobnou špendlíkovou hlavičku. Potřetí za sebou byli úplně slepí, přístroje jim nevypočítaly zpřesnění souřadnic, rychlost odhadovaly jenom na základě zkušenosti. Ale systém Urturu znaly jako svoje staré boty a dokázaly se v něm, i přesto že byly slepé, naprosto slepé, orien-tovat jenom podle místa, odkud vystartovaly.

Letěly rovnou proti kifům, proti jejich přísně střežené linii... Zrychlily... Vlna ještě vyššího přetížení se jim přehnala žaludkem... Pyanfaré polkla a snažila se zatlačit večeři zpět do žaludku, odkud se vlivem okolností drala nahoru. Z odposle-chu se ozvalo kvílení kifů a mahendosatovské lamentování.

"Aj/" vykřikla Haral a na obrazovkách a na řídicích pultech se objevily varov-né kontrolky. "Chanurová," zaslechla z odposlechu znovu svoje jméno. Její jméno bude za chvíli stejně proslulé tady jako na Meetpointu. Ještě jednou zrychlily, ale to se už všechny přístroje zbláznily úplně.

"Bohové," zavzdychala Haral. "Už jsem to málem měla."

"Haral, proboha, najdi to!"

Na obrazovkách se objevilo šílené běsnění statické elektřiny. Z odposlechu na lodi se ozval šílený, nepředstavitelný řev. Tully, uvědomila si Pyanfaré. Prášky mu nezabraly dost rychle. Zacházely s ním stejně jako kifové.

Na obrazovce číslo jedna se objevil poměrně jasný obraz; Alijuun. Podařilo se jim zaměřit a opravit kurs.

"Haíí!" vykřikla s úlevou Pyanfaré a přepnula motory na dlouhý skok. Její hlas se rozléhal po celé lodi v mnoha barvách. Doplnňoval souřadnice skoku, které se před nimi rozprostřely na hlavní obrazovce. Všechny pocity ale překonával žalu-dek, který se vlivem skoku pomalu sesunul níže a všechno spolknul...

automatické vyhledávání stále pokračovalo. Udržuj se při vědomí, nevzdávej to, drž ruce na řízení... "Pracuji..." Slabý hlas Haral se zdál přicházet z nekonečna. "Óóó bohové." To byl ale zase někdo jiný. Hilfy! Hvězda na obrazovce se objevila v závorkách. "Kontrola a oprava kursu," řekla Pyanfaré. Oči jí pobíhaly z místa na místo a kontrolovaly všechny indikátory. "Mám tady problém," ozvala se Haral a Pyanfaré z této věty naběhla na zádech husí kůže. "Ze souřadnic dalšího skoku nemám žádný pozitivní ID signál."

"Zrušit," řekla jen Pyanfaré a začala vypínat všechny systémy připravené na druhý konsekvantní skok. Vedle ní se ozvalo zavzdychání. Ruce nad řídicími pákami se jí klepaly. "Panebože, minuly jsme to -," ozvala se Haral. "Všechno zrušit, vektory jsou nastaveny přímo do středu masy."

Černá masa byla přímo před nimi, byla to hmota, která je vytáhla z plánova-ných souřadnic skoku a začala je pohlcovat. Všechna čidla už tuto skutečnost zaregistrovala a poplašné zvonky se rozezvučely. Pyanfaré znovu začala brzdit. Podívala se na obrazovky; na většině z nich jenom poskakovala statická elektřina a jedna z nich zhasla úplně.

"Obrácím," varovala jen posádku. Pýcha se před dalším skokem otočila a Pyanfaré zase ucítila nával krve do nosu; všechny vnitřní orgány, všechny klouby se chovaly nezávisle na sobě a zdálo se, že každý se vrhá jiným směrem. Bojovala a snažila se mít pořád otevřené oči a vši silou držela ruce na řídicích pákách. Skan ukázal, že jen o vlásek unikli přitažlivosti černého nic. Pyanfaré vytrimovala loď a nechala ji dál letět.

V odposlechu se ozval hlas kifa. "Identifikujte se! Nutné!" Někdo tady na tom místě čekal, byl na stráž. Beztak další z Akukkakkových proudloužených pěstí.

"Teto," ozvala se slabě Hilfy. "Kifové..."

"Mám to." Pyanfaré potila krev. V ústech měla sůl. Sledovala obrazovky, na kterých bylo vidět, jak těsně unikli temné hmotě, natahující se po nich. Stále zatím vysílaly jakousi píseň knnn - melodie pomalu klesala a stoupala. Chvillemi se do ní přimísily i nějaké jiné zvuky - ale to přece museli vysílat kifové... Haral a Tirun spolu freneticky mluvily. Hledaly pomocí všech možných přístrojů, jak se odsud dostat.

"Mám to," ozvala se Haral. Na obrazovce se objevila hvězda a kolem ní byly závorky.

"Nepovede se nám to," řekla Pyanfaré. Dostali jsme se hrozně blízko hmoty. Nezbyvalo jim mnoho možností; mohli se jen pokusit proklouznout kolem a doufat.

"Žádáme identifikaci," trval na svém hlas nějakého kifa.

Všechny kontrolky najednou zablikaly a na obrazovce se objevily pruhy statické elektřiny. "Někdo střílel," řekla Pyanfaré Hilfy. "Někdo po nás střílel. Chvála-bohu střílel do předchozího sektoru."

Ozval se ještě jeden výstřel. Tentokrát střílela Pýcha; systémy loď automaticky odpověděly na střelbu. Najednou se znovu ozvaly poplašné signály; rozezvuče-lo se crescendo mechanické paniky.

"Míjíme hmotu," ohlásila Pyanfaré pro celou loď. "Projedeme ale jen těsně kolem ní."

Všichni najednou pocítili přitažlivost hmoty, kterou jen těsně míjeli. Obrazovka číslo čtyři byla naprosto nepoužitelná a svítily na ní jenom záblesky statické elektřiny. Kita Point, místo, odkud se dalo skokem dostat na tři další místa. Neměli ale čas, aby změnili vektory, přešli pouze z jednoho režimu letu do druhého a neměli ani čas na to, aby se zbavili spousty smetí, prachu a větších skalnatých úlomků.

Najednou se před nimi objevily mohutné záblesky světla, byly jasné jako nějaké hvězdy; všechny ozařovaly hmotu Kita Pointu, místa, kam museli všichni, kdo se chtěli dostat dál, hlouběji do vesmíru haniů. Vektory polí zůstávaly od Urturu stejné, znamenalo to, že i spousta kamení putuje po stejné dráze. Část z nich se v této chvíli nechala stáhnout hlouběji do tmavé neprostopné hmoty a připravila přímo pyrotechnickou podívanou se spoustou pestrobarevně rozkvetlých plamenů.

Celkem beze škod projeli kolem ohňostroje z vybuchujících kamenů a opět začali zrychlovat. Zrychlení navalilo Pyanfaré do krku další vlnu krve a před očima se jí...

...zatmělo..

...zpátky. "Haral!!!"

Šílený moment. "Tam!!!" Souřadnice na chvíli zmizely, ale za chvíli se objevily přesně uprostřed závorek. Hlas jiného kifa byl nyní fázově posunut, takže místo toho, co by slyšeli ve skutečnosti, se jim dostávalo jenom jako útržky zmateného blábolení.

Byl to ale kif z nějaké jiné lodi. Lodi, která se náhle objevila na konci Kita Pointu.

Najednou je zasáhl výstřel.

Pyanfaré začala prudce brzdit a zapnula reverzní chod motorů. V uších se jim ozývalo kvílení knnn a praskání statické elektřiny. Snažila se, seč jí síly stačily, aby neztratila orientaci. Usilovala zachovat si pevné nervy, zatím ještě letěli, nic vážného se jim asi nestalo, ale hrůzná hra, kterou si s nimi zahrál nenadálý časový posun, byla nesnesitelná. Kifové je teď už pronásledovat nemohli. Dostali se za hlavní časový horizont. Byli z nejhoršího venku. Za Kita Pointem už čekala tři místa, kam se mohli vydat. A ještě dál další dvě nebo tři místa; čím by se dostali dále, tím více se násobily možnosti jejich útěku. Bylo to zkrátka těžší a těžší pro kify je najít a vyslat za nimi nějakou trestnou výpravu.

"Driftujeme," ozvala se Haral. Slova se rozprostřela skrze nekonečnost jejich letového režimu. Takhle to chodilo, když se nějaká loď ztratila; zahájila skok a již se jí nikdy nepodařilo skok ukončit... Možná to byl druh nějakého matematického limbu... Nebo cesta rovnou do útrob mahendosatovského pekla, ve kterém žila příšera s mnoha končetinami a vymýšlela si horror... Pyanfaré se snažila udržet si všech pět pohromadě. V palbě možná utrpěli nějaké škody, možná že ztratili pohybové kapacity, možná, že v této chvíli ztrácí stále rychlost a začnou se propadat...

...druhý příjezd; nutnost okamžitého přepnutí všech smyslů na čas, který probíhá jen a právě teď a tady. Pyanfaré se natáhla dopředu, přisunula se k řídicímu panelu a zapnula skan. Diferenční skan už přijímal nějaký signál. Bylo to ohlašovací znamení systému Kirdu; nádherný mahendosatovský hlas je vítal a zadával jim skoko-vé rozsahy.

"Jsme tady," rozplakala si Hilfy. "Jsme tady!!!"

"Brzdíme a sestupujeme," řekla Pyanfaré. Vypnula skokové motory a začala brzdit. Ale při brzdění nebyly tak účinné, jak by měly být.

"Kapitánko," ozvala se Haral.

"Cítím to taky," odpověděla Pyanfaré.

"Mám nechat vysílání signálu knnnů?" zeptala se Hilfy.

"Ano," odpověděla Pyanfaré a stále pozorovala výpis sestupného manévru. Za chvíli znovu na moment zapnula skokové motory. "Vektor nouzového sestupu," poručila Tirun. "Možná s sebou vezeme nějaké svinstvo."

"Řekla bych, že jsme se většiny smetí zbavili na Kita Pointu," zamumlala neo-choťně Tirun. Zadalá schéma sestupu a upozorňovala všechny lodě, které by se mohly dostat do jejich sestupové dráhy na to, že by mohly být zasaženy nějakým úlomkem. Brzdění pokračovalo.

"Už je to lepší," řekla Pyanfaré a trochu volněji polkla. "Hilfy, máš už odhad, kdy se dostaneme ke stanici?" "Jenom zhruba," řekla Hilfy slabým hlasem. "Od-had, třicet minut na oběžnou dráhu stanice."

Blízko, bohové, jsme moc blízko. Pyanfaré spouštěla brzdící motory v čím dál tím kratších intervalech. Nespustila přitom oči z hlavního monitoru; byla na něm pozice jejich lodě a rozmístění všech ostatních planet. Automatika se přidala svým hlášením o rizikové zóně. Nyní se blížili k rizikové zóně, která byla vyznačena jako obzvláště nebezpečné místo pro minuty stanice.

"Mám zpřesnění kursu," řekla Haral. Na obrazovce číslo dvě se objevila nová data. Musely jenom trochu opravit poloměr zatačky. Jenom hlášení rychlosti neu-stále svítilo výstražnými světly. Pyanfaré znovu spustila brzdění a mírně opravila kurs. Pyanfaré se snažila co nejvíce soustředit. Přetížení z velké rychlosti pominulo a vystřídal je napětí z brzdícího manévru. V paměti počítače nyní běžel speciální program nouzového zpomalování a přibližování.

"Dolů do doku," vykřikla Tirun hned, jak se dostali na optimální sestupovou křivku.

Konečně si všechny mohly trochu vydechnout. Sama Pyanfaré si mohla dovolit několik hlubokých uvolňujících nádechů. Pořád ale ještě pozorně sledovala skan a odhadovala, jak dlouho a kolik rychlosti potřebují ztratit, než se dostanou do stani-ce. Stačil by jeden jediný horník, který bude v nějaké jiné sestupové linii, než by měl být, stačí jeden jediný fracht'ák mimo sestupovou cestu, nebo jeden šílený knnn nebo chi, kteří na navigaci stejně moc nedali...; celý jejich manévru nebyl nic jiného, než riskováním šilence...

Potily krev. Zhluboka se nadechla, ale oči nespustila z ovladačů řízení a hlav-ního skanu. Přijížděli tím nejpodivnějším způsobem. Přitíli se sem jako střela. Spoléhali na hloupou teorii pravděpodobnosti, na slepotu štěstí a samozřejmě taky na to, že veškerá doprava se bude vyskytovat jen na těch sestupových křiv-kách, na kterých by být měla. Člověk si mohl něco podobného dovolit; ale asi tak jen jednou za život...

"Máme signál stanice," ozvala se zase Hilfy. "Jsou to tcaové a mám dojem, že se mluví o našem signálu knnnů."

"Zruš ten signál. Vyšli ke stanici náš normální ID signál. Odvysílejte, že jsme by-li pirátsky přepadeni, že jsme poškozeni a že jsme v režimu nouzového přistání. Připomeň jim, že s sebou pravděpodobně vlečeme nějaké smetí."

"Provedu," řekla Hilfy.

Pyanfaré se znovu pokusila zbrzdit rychlost a potlačila loď mírně kupředu. Na řídicích panelech se rozsvítila spousta červených výstražných světél. Přepnula se na záložní řízení. Haral se vyprostila z pásů a rychle se vsoukala dolů pod řídící panel a snažila se rychle něco znovu zapojit.

Možná, že jsou na Kirdu už nějakí kifové... Panebože, co by se stalo, kdyby se tam shodou všech možných náhod nějaký kif dostal? A co kdyby to byl někdo, kdo sem letěl z Urturu? Ale tady jsme na Kirdu. Stanice se nachází v mahendosatovské části vesmíru a ti nemají ve zvyku hádat se se svými návštěvníky. Určitě budou požadovat vysvětlení, proč tak šíleně přistávají. Ať bohové nedopustí, aby sebemenší úlomek, který s sebou vládí z Urturu, nenašel jako svůj cíl nějaký mahendo-satovský objekt! Jinak by nám hrozilo něco horšího než obyčejné vysvětlování. "Někdo vystartoval ze stanice," hlásila Tirun. Objekt se objevil na obrazovce číslo dvě. Byly to celkem čtyři lodě, letěly jedna za druhou na místo skokového startu a silně se jim pletly do cesty. "Hilfy," řekla Pyanfaré, "vyhlas všeobecný poplach, pro všechny hani lodě uvnitř systému."

"Hotovo," ohlásila Hilfy. Haral sklouzla zpátky na sedadlo a začala velmi rych-le zjišť-ovat nějaké údaje z počítače. Na obrazovce číslo jedna se objevily polohy všech lodí ve vnitřním systému. Byla to s největší pravděpodobností patrola stani-ce. Pýcha při svém sestupu porušila tolik pravidel a nařízení, že ani nebylo divu, že jim posílají naproti eskortu. Spousta mahe už V této chvíli ležela až po uši v zákonech a hledali pokuty, které jim napaří za porušení všech možných a nemož-ných předpisů. Pyanfaré se při pomýšlení na pokuty trochu nakrčil nos; vyrazilo jí to z ruky mnoho argumentů.

"Mám signál," řekla Hilfy. "Je to v pořádku, jsou to lodě mahendosatů. "

"Hu," úlevně si vydechla Pyanfaré. Mohlo to být mnohem horší, opravdu mno-hem horší. "Geran," hlásila po celé lodi. "Chur? Slyšíte to tam dole? Jeto v pořád-ku, posílají nám eskortu."

"Rozuměli jsme."

"Jak to vypadá dole? Jak se má Tully? Dáváte na něho pozor?"

"Je tady s námi," řekla Geran. "Prášky už pomalu přestávají zabírat. Trochu se motá, ale jinak docela sleduje, co se děje."

"Už nebudeme nic riskovat. Přepněte si skan na čtverku. Nechte nás tady naho-ře trochu odpočnout. A jeho nechte v bezpečí. "

"Já, přítel, " ozval se Tullyho hlas, jak se pokoušel používat slova haniů. Zby-tek už ale drmolil ve své vlastní řeči. "Ať zmlkne," zasyčela Pyanfaré. A bylo ticho.

"Pracuji," ozval se z odposlechu Chuřin hlas a Tirun se ve svém šíleném tempu na chvíli zastavila. Položila si hlavu do

dlaní, a potom si rukama rychle přejela přes hřivu. Využila příležitosti a napila se z plastické láhve; podala ji Hilfy, ta ji posla-la Tirun, potom šla láhev Haral a Haral ji podala Pyanfaré. Zbytky chladné živo-to-dárné tekutiny poslaly dolů, na spodní palubu. Pyanfaré využila chvilky klidu a zadala počítači zpracování všech možných škod. Na obrazovce se objevily první informace, ale zpráva byla neúplná a Pyanfaré přitom nehezky našpulila horní ret. Podívala se kolem sebe, napravo od sebe uviděla Hilfy, která právě něco poslouchala a tvářila se u toho naprosto strhaně. "Až uloží Outsidera, tak to můžeš předat dolů," řekla jí Pyanfaré. Potom se podívala na Haral, která stále ještě počítala aktu-alizace kursu. "Nedefinovatelné škody," řekla soukromě Haral. "Mám pocit, že to nebude nic, co by nám chybělo při přistání, to si myslím projde hladce, ale nakonec to budeme potřebovat velmi rychle opravit a není mně vůbec jasný, kde vezmeme peníze na to, abychom někoho rychle uplatily."

"Teto," řekla Hilfy. "Na příjmu je stanice. Chtějí mluvit osobně s tebou. Řekla jsem jim -"

"Tady kapitánka." Ze spodní paluby jim přepnuly obraz, který získaly z hlavního skanu. Na obrazovce se přesně v místech, kde končil jejich skok, obje-vila nějaká loď, těsně za jejich ocasem.

"Bohové," zasyčela vztekla Pyanfaré. "Kdyby bohové chtěli zapomenout na všechny kify... Hilfy! Identifikace, rychle!" Hilfy na chvíli zaváhala. Tirun se už už natahovala do jejího království a chtěla zasáhnout. Z hloubi lodi se ozvalo zasténá-ní a Pyanfaré znovu trochu loď zbrzdila.

"Knnnové," řekla jen Tirun. "Kapitánko! Jsou to zase ti prašiví knnnové!"

"Nevíme, jestli to jsou ti knnnové," řekla jen Pyanfaré a už se natahovala pro mikrofon a mezitím ještě stihla pohrozit na Hilfy. "Spojení se stanicí. Stanici, rych-le. Dej se rychle dohromady a dělej, neteři milá!"

Rozsvítlo se světlo naznačující, že je navázáno spojení. "Můžeme," řekla jen unaveně Hilfy a se strachem pozorovala obrazovku skanu.

"Tady je stanice Kirdu," ozval se kovový hlas překladače. "Ostře protestujeme proti takovému příjezdu. Okamžitě zpomalte! Kapitánko haniů, okamžitě zpomal-te!"

"Tady je Chanuřina Pýcha, u mikrofonu kapitánka Pyanfaré Chanurová. Přilé-táme s neidentifikovatelným objektem za našimi zády. Přilétáme se silně poškoze-nou lodí, ale stále si zachováváme schopnost manévrovat. Objekt, který nás sledu-je, by mohl znamenat pro celou stanici jisté nebezpečí. Navrhuji vám, abyste okam-žité vyslali eskortu a prozkoumali, o jaký objekt se jedná."

Vysílačka zůstala na chvíli hluchá. Bylo to celkem delší, než vyžadovala doba nezbytně nutná pro časový posun.

"Eskorta je již na cestě k bodu obratu," ozvala se Geran z operačního sálu. "Ka-pitánko, vypadá to, že nás minou a že poletí dál zjistit, co je to za loď za námi."

Pyanfaré se rozhlédla a za chvíli se už zase plně věnovala svým výpočtům na počítači. Právě počítala pozice přijíždějící lodě. Byla docela blízko, pohybovala se poměrně těžce a neztrácela vůbec rychlost.

"Mám kontakt od haniů," ozvala se Hilfy. "Je to Taharová."

"Bohové, hromy a blesky!" Nebyl to spřátelený rod. Pyanfaré si vzala do ruky mikrofon a navázala kontakt s lodí.

"Lodi Taharů, tady je Pyanfaré Chanurová. Připravte se na možné problémy. Nepřistávejte v doku."

"Chanurová! Tady je Dur Taharová. To jsi spískala ty?" "Nemám na to žádný patent. Aspoň zatím ne. Zůstaňte mimo stanici. Varuji vás. Jen tak, kdyby něco."

"Chanurová," ozval se znovu kovový hlas překladače. "Kapitánka Taharů. Postupujete proti předpisům. Používejte pouze kanály určené stanicí. Musíte tady zůstat; Neopouštějte systém."

"Přijíždíme do stanice. Ale radíme vám. Jestli se ukáže, že objekt za námi je loď, patřící knnnům, dobře. Ale jestli se ukáže, že patří někomu jinému, budete mít problémy. Bude to možná stát i lidské životy. Kirdu bude mít každopádně problé-my."

Připletl se do toho ještě jeden hlas; drsný a trochu chraplavý. Kif!

"Je to z nějaké zadokované lodi," pospíšila si s odpovědí Hilfy. "Mám je přímo na hlavním kanálu stanice."

"Kapitánko." Tentokrát to byla Tirun. "Nově přichází právě začal brzdit; nyní přepočítávají rychlost."

Pyanfaré zamžikala; zpráva se zdála být přesopřilíš optimistická a její unavený mozek ji nebyl ochoten přijmout.

Zhluboka se nadechla. "Ať nám bohové přejí a vyklube se z toho loď knnnů," zamumlala si sama pro sebe. "Stanice, stanice. V této chvíli byste už loď měli vidět. Všechno vám vysvětlíme později. Hned, jak se nám podaří opravit mechanické závady. Znovu vás důrazně upozorňujeme na nutnost zavedení nejsolidnějších bezpečnostních opatření. Jsme vážně poškozeni."

Stanice se znovu odmlčela. S největší pravděpodobností je to zase až tak moc nezajímalo.

Pyanfaré přerušila kontakt. "Blbci." Uhladila si vousy a podržela se na zádech. "Zbabělci." Propluly kolem nich lodě eskorty a pokračovaly dál k lodi, jež se obje-vila za nimi. Pohodlně se usadila ve svém křesle a zaposlouchala se do série hláše-ní.

"Teto," ozvala se Hilfy. "Výsledky mahendosatovské vizuální kontroly lodě. Je to opravdu loď knnnů."

"Díky bohům," zamumlala Pyanfaré a úplně se položila do křesílka. Stanice se pomalu přibližovala. Na obrazovce číslo tři se objevila série instrukcí vysílaných ze stanice.

Nebyli za nimi kifové, jenom pomatení knnnové. Zavrčela a představila si pra-staré bytosti, které prosluly tím, že se vždycky někde objevily jenom proto, aby do všeho vnášely zmatek. Byly ještě horší než knnnové. Snad to byla náhoda; loď připlouvají z mnoha míst a odplouvají zase jinam. Ale přece se jen, proboha, nestá-vá zase tak často, aby se ve stejném skokovém pásmu objevily dvě lodě hned za sebou. Ale stát se to mohlo. Na Kirdu byla přece jenom docela hustá doprava. Inu, byla tady civilizace, civilizace!

Několikrát za sebou se zhluboka nadechla. Sledovala série schémat a čísel, z kterých se dala snadno vyčíst sestupová křivka ke stanici. Únava. Byla zatraceně unavená. Bolelo ji v kostech. Musela se dlouho přemlouvat, aby se chopila

přistávacího manévru. Chtěla v rukou cítit řízení lodě. Nechtěla se nechat nějak nepříjemně překvapit selháním nějaké funkce v automatické řízení.

V duchu si už připravovala rozhovor s Taharovou. Musela od ní nějak dostat všechno, co budou potřebovat na opravu lodi. Potřebuje si to jen půjčit. Další ško-dy si už nemohou dovolit a čím déle budou sedět ve stanici, tím bude nebezpečí jakéhokoliv konfliktu větší.

Kdyby měli aspoň trochu štěstí, mohli by kifové v této chvíli nadhánět jistého knnna, který si prohlížel dáreček od haniů. Knnnové to jistě nebudou chápat jako dobrý vtíp. A velký, veliký hakkikt Akukkakk se už nebude divit vůbec ničemu... Bude muset vyjednávat s knnny, aby ho nechali podívat se na překvapení od haniů. Ostatní kifové mu budou, doufejme, dávat patřičně najevo svoji rozmrzelost... Opravdu to nebude mít lehké. Koneckonců, cítila se docela spokojeně.

Ale knnnům se podařilo uskutečnit skok zároveň s nimi! Byla to náhoda? Nebo snad, proboha, mají nějaké zařízení, které dokáže loď stopovat?

Znovu se ozval jejich hlas. Byl to podobný hlas, který po prvé slyšeli u Urturu a který později použili jako štít, aby se mohli vypařit... Jen bohové vědí, co vlastně vysílali za signál. Pojd' za mnou! POMOC! Nebo něco ještě méně přátelského?

Tcaové by to mohli vědět, ale na této části stanice Kirdu se s nimi asi nepotkají.

Objevili se nad dokem; přibližovali se hned vedle lodě Taharů. Úředníci Kirdu se rozhodli dát všechny problémy haniů dohromady a určili jim stanoviště vedle sebe. Mělo to svoje výhody. Mohli si kdykoliv vyjít naproti a promluvit si o čem-koliv beze svědků. Na druhé straně obě lodě tvořily snadný cíl.

"Kde jsou kifové?" zeptala se stanice při přibližování.

"Nestrčím nos do stanice dřív, než mi řeknete, která mají stání."

"Číslo dvacet a dvacet jedna," informoval ji staniční úředník. "Mezi nimi a vá-mi jsou mahe a stshové, kapitánko haniů. Přeji vám příjemné přistání."

Na nose se jí objevily nespokojené vrásky, ale podvolila se, nebylo to ale bez protichůdných myšlenek.

- 7 -

Přid' Pýchy měkce dosedla do doku, vysunula se pojistná ramena a pevně ukot-vila loď. Ihned se otevřely všechny průchody a Pyanfaré se konečně mohla odsu-nout od řídicího panelu a zhluboka si vydechnout. Cítila se na nohou trochu nejistě. Ze stanice se k nim linula spousta hlášení, ve kterých je žádali o běžné údaje a chtěli po nich normální rutinní úkony. "Vypněte je," řekla přísně Pyanfaré. Pokynula Hilfy a sama si podala polštářek a snažila se o něj pohodlně opřít. "Hilfy, řekni staničním úřadům, že máme na palubě nějaké problémy. A že si s nimi pro-mluvíme hned, jak vyřešíme svoje interní záležitosti."

"Jasně," řekla unaveně Hilfy a hned se pustila do vysílání zprávy. Při mluvení se trochu zajíkala, ale nakonec se jí přece jenom podařilo úřady přesvědčit. Pyanfa-ré se zahleděla na Tirun; právě dokončovala řadu posledních kontrol a testů. Ruce se jí nezřetelně klepaly a zavíraly se jí oči a uši už měla úplně sklopené. "Tirun," ozvala se Pyanfaré a Tirunin obličej se pomalu otočil za hlasem. Bylo v něm vidět napětí a únava. "Běž ven," řekla Pyanfaré. "Hned teď."

Tirun se na ni chvilku dívala. Normální by bylo, kdyby se teď začala hádat a vysvětlovat, že přece teď nemůže odejít. Teď se ale jen prázdně rozhlížela kolem. Potqm se s největším úsilím postavila na nohy a natáhla se po nosníku, kterého by se mohla přidržet. Všechny najednou ji vystartovaly na pomoc, ale Hilfy byla nej-rychlejší a přidržela ji kolem ramen.

"Jde do své kabiny," řekla Pyanfaré. "Jasně," řekla jen Haral a nahradila Tirun u jejího řídicího pultu.

Hilfy se na chvíli zastavila. Pyanfaré se rozhlédla kolem sebe. Podívala se Tirun na záda, chvíli sledovala Haral, jak sleduje Tirun, jak se snaží nekulhat a přesto pořád kulhá, a ještě jednou na Hilfy. Ta se právě narovнала v zádech a odešla spolu s Tirun.

"Zůstanu u vysílačky," nabídla se Hilfy.

"Nech to být. Ať se mají čemu divit. Nebudeme zkrátka vysílat."

Hilfy ztěžka přikývla a pomalu odcházela. Najednou, po dlouhém letu, se cítila jako na vodě a každý krok jí dělal problémy. Pyanfaré najednou došlo, že tentokrát už Hilfy nezvracela, tentokrát už opravdu nezvracela. Pyanfaré se zhluboka na-dechla a opřela se o vysílačku. "Spodní paluba, kdo je na příjmu?"

"Geran," odpověděl hlas ze spodní paluby. "Tady je všechno v pořádku."

"Uklid'te tam a dejte do pořádku Tullyho, ať ho můžeme někomu ukázat."

"Rozuměla jsem."

Pyanfaré zrušila spojení se spodní palubou. Z vysílačky se ozvalo další hlášení.

"Clwnurová, tady je Vycházející Měsíc. Soukromé setkání."

"Tady je Pyanfaré Chanurová. Celá záležitost není dosud dokončena a vše se teprve vyvíjí. Odložme naše setkání o chvilku."

"Potřebuješ pomoc?"

Z tónu, jakým byla řečena poslední věta, bylo jasné zadostiučinění. Pyanfaré změnila hlas a snažila se mluvit sladce a mile. "Opravdu nevím, sotva, Vycházející Měsíci. Ozvu se ti hned, jak jen to bude možné. Mnoho díky. Konec."

Vztekle se odsunula od vysílačky a odešla rázně z můstku. Všechny klouby ji bolely, jako by ji právě rozmontovali a zase dali dohromady. Hlava se jí kymácela a zdálo se jí, že ji má nasazenou na modřínách a odřeninách. Zježila se jí hřívá; tentokrát to nebylo ale kvůli kifům, ale kvůli nepříteli, který se usadil mnohem blíže jejího domova.

Bohové, bohové! Mám jít žebrat k Taharům?

Byl to rod, který mohl Kohana během jeho vlády ohrozit ze všeho nejvíce. Za-dostiučinění, které se ozvalo z jejího hlasu, ji vůbec nepřekvapilo. Musela to pro ně být nádherná podívaná... Pýcha bez nákladu, s pošramocným

kormidlem. Všichni z rodu Taharů se budou syčivě smát a klepy o tom, jak vypadala Pýcha, se za chvíli rozšíří po celé planetě. Pověst Kahi Tahara a jeho dcer mezitím samozřejmě stoupne.

A od Taharů se to roznese po celém Anuurnu, takže o tom za chvíli bude vědět i Kohan. Budou se pokoušet ho sesadit, bezpochyby se o to pokusí. A někdo z Taharů mu možná zlomí vaz dřívě, než se celá aféra uklidní. Mladíci ze všech rodů se vždycky pokoušeli sesadit kohokoliv; mělo to pro ně nádech dobrodružství...

Aspoň se o to pokusí... Určitě ano. Už se o to jednou pokusili.

Na to asi narážela Dur Taharová.

"Je na tom docela dobře," ohlásila Haral hned ve dveřích vedoucích ke kabinám posádky na spodní palubě. Pyanfaré se podívala dozadu a uviděla Tirun; ležela v posteli a celkem nic z toho, co se děje kolem ní, ji nezajímalo. "Kvůli přetížení se jí trochu otevřela rána na noze, ale nebude to nic vážného."

Pyanfaré se zarazila. "Tady na stanici je docela dobrá nemocnice. Ale možná bychom museli náhle odstartovat. Nechci riskovat to, že bychom museli někoho nechat na stanici. Za žádných podmínek ne..."

"Ne," souhlasila Haral. "Nebudeme to ani potřebovat."

Ale léků máme čím dál tím méně."

"Já vím," řekla jen Pyanfaré.

"Ale ty by sis měla jít taky lehnout."

"Ale?" Položila Haral ruku na rameno. Odešly spolu k výtahu. Tam se na chvíli zastavily a zaposlouchaly, co dělají Chur a Geran. Odešla až na místo, kde držela Geran hlídku. Byla už umytá a měla na sobě nové modré kalhoty. Ale na celý svět kolem se dívala jako někdo, kdo právě skončil jednu směnu a bez odpočinku musel odejít hned do směny další. "Dobře," řekla jednoduše Pyanfaré. Mělo to znamenat jenom to, že je ráda, že se plní rozkazy, které jim dala.

Opřela se o rám dveří a zeptala se: "Jak se dařilo Tullymu?"

"Nedělal potíže."

"Budeme ho muset nějak zaměstnat. Sám nám to nabídl. Střídejte se s Chur a berte ho každá na svoji směnu. Tirun je špatně."

"Je to špatný?"

"Přetížení neudělalo moc dobře zranění na noze. Odpočineme si tady tak dlouho, dokud to jenom půjde. Půjdu se podívat, kolik dobrodiní se mi podaří vyrazit z Taharů. Ale nejdřív musím zjistit, jaké máme škody."

"Už jsem na tom trochu dělala," řekla Geran a zapnula jeden z monitorů. Pyanfaré vešla do místnosti a prohlédla si záznam externí kamery. Kamera byla umístěna v observatoři a ani ona neušla poškození. Kormidlo číslo jedna bylo zkroutené a visely u něho kusy plechu, které se vlivem rotace stanice chvěly jako malí hádkové. Na povrchu lodě chybělo několik panelů; vypadalo to, jako by v lodi byly černé díry. "To nám mohlo být osudné," řekla Pyanfaré s mrazením v hlase. "Bohové! Musíme sehnat partu mechaniků. Nás šest by to nikdy nedalo dohromady."

"Peníze," podotkla věcně Geran. "Možná se někdo z nás přece jenom bude mu-set nechat prodat kifům."

"Blběj vtip," řekla Pyanfaré a odešla.

Tully, pomyslela si a přes srdce jí proletěl studený meteorit studu.

Ale i tak na něho pořád myslela. Nedokázala se toho zbavit celou cestu do své kabiny.

Svlékla se, osprchovala a setřásla ze sebe chomáč hřív. Nakonec se učesala a upravila si hřívu a vousy. Tentokrát si vzala hedvábnou halenku, zlatý náhrdelník a přívěsek s perlou. Zkontrolovala sama sebe a prohlídku skončila celkem spokojeným zamručením. Trochu jí to zvedlo náladu. Koneckonců, upravený zevnějšek dělal vždycky dobrýdojem. Mahendosatové byli na takové věci citliví, celkem vzato, stejně jako stshové.

Uražená a potlačená prosperita; to musí být základní taktika, kterou je nutno vyzbrojit se na cestu k mahe. Pýchu znali celkem dobře. Dokud prosperovali, měli štěstí a Chanurové byli u moci, prokazovali jim s potěšením mahendosatové jakékoliv služby.

A teď tady stojí, říká si sama pro sebe Pyanfaré, kapitánka haniů, studeně se usmívá, dívá se na sebe do zrcadla a snaží se mít všech pět pohromadě.

Ale ještě tady byl Akukkakk. Kdyby ho čerti vzali.

Možná ho urazila natolik, že se proti němu obrátí i jeho vlastní spojenci. Jistě to bude nějakou dobu trvat, než to vejde ve známost. Bude ale muset mít uši napjaté a čekat na sebemenší náznak, že se tato pomluva začíná šířit.

Stála před zrcadlem a dívala se sama sobě do očí. Přemýšlela o zločinném obchodu, což bude samozřejmě první věc, která každého napadne ve chvíli, kdy uvidí Tullyho. Budou to považovat za něco tak samozřejmého jako je například dýchání. Chvilí přemýšlela a za moment se jí na tváři objevil lišácký úsměv.

Inu, Pyanfaré Chanurová. Existoval přece jenom způsob, jak vyřešit více než jeden problém najednou. Tullymu se to asi nebude líbit, ale přišel na loď jako Out-sider žebrající o azyl. Rozhodně ale neměla v úmyslu doprošovat se Taharů.

Zkontrolovala zprávy z vysílačky. Spustila si záznam a ozvalo se přesně to, co očekávala; spousta hlášení a výzev.

"Nic opravdu urgentního," řekla Geran. "Sta-niční úředníci se stále rozčilují. To je asi tak všechno."

"Chur má na starosti Tullyho, že jo? Umyla ho už?" "Mají tam jeden problém."

"Nevykládejte mi nic o problémech. Já mám problémy! O co jde?"

"Má svoje vlastní představy, myslím tím Tullyho, samozřejmě. Chce se oholit."

"Hromy a blesky. Jste v koupelně?"

"Ano, teď jsme ještě tady."

"Jdu za vámi dolů."

Vyrazila ke dveřím. Najednou se ale zarazila a vrátila se pro audio zástrčku překladače a rychle odspěchala dolů. Oholit se. Chlupy se jí naježily, ale za chvíli se zase vrátily tam, kam měly. Inu, zvyky jsou zvyky, uvědomila si Pyanfaré.

Ale jak bude, proboha, vypadat...

Přítitila se dolů a našla tam celé trio; Geran, Chur a Tullyho. Právě utápěli svoje nesrovnalosti v šálku gfi, který zrovna podruhé koloval. Podívali se nahoru. Tully se tvářil velmi ustaraně, ale čistě umytý a v nových kahotách přece jenom nevypadal zase tak zle.

"Pyanfaré," ozval se ihned a stoupl si.

"Kapitánko," opravila ho přísně. "Cože to chceš, Tully? V čem je problém?"

"Chce holení," řekla Chur. "Trochu jsem ho upravila." Opravdu si s ním pohrá-la. Byla to dobře odvedená práce.

"Nechce mít vousy."

"Ne, Tully. To je špatné."

Tully se sesunul zpět na podlahu. V rukou stále držel šálek gfi a tvářil se velmi ustaraně. "Špatné."

Pyanfaré se rozmáchla a udělala široké gesto. "Má to svoje důvody. Udělej, co ti říkám, Tully. Musíš vypadat tak, aby se to líbilo mahendosatům. A teď vypadáš dobře. Moc dobře."

"Stejně ### hani." "Ano, jako haniové." "Mahendosatové? Tady?"

"Jsme tady v bezpečí. Neboj se, jsme s nimi spřáteleni."

Tullyho rty se nesouhlasně našpulily, ale nakonec přikývl. Potom si sáhl dozadu za hlavu a vzal do rukou svoji hřivu.

"Toto v pořádku?"

"Ne," řekla Pyanfaré. Ruka mu zase klesla dolů.

"Udělám vše, co říkáte."

Pyanfaré zastříhala ušima a dala si ruce v bok. "Uděláš všechno?" Cítila, že se jí zase vrací sebevědomí. Pozorovala Outsidera a všimla si, že se na ni dívá trochu vystrašeně. "Možná, že tě bude děsit to, co po tobě budu chtít. Možná, že bych mohla chtít příliš mnoho."

Asi mu to došlo. Sebedůvěra se rychle vytrácela.

"Bojíš se, Tully?" Ukázala kolem sebe. "Venku je stanice, stanice Kirdu. Celou oblast spravují mahendosatové. Vedle nás v doku je ještě jedna loď mahendosatů. Ještě o kousek dál jsou stshové."

"Kifové?"

"Mají tady dvě lodě. Ale nepatří Akukkakkovi. Aspoň doufám. Jsou to obchodníci. Mohli bychom s nimi mít problémy, kdybychom tady zůstali třet déle, než je nutné, ale myslím si, že nebudou dělat žádné ukvapené kroky. Půjdu ven, Tully. Chci, abys šel se mnou. Půjdem ven, půjdeme na staniční úřady a promluvíme si s mahendosaty." Rozuměl tomu. Kolem čelistí mu naběhly svaly. "Jsem člen posádky," řekl. Zdálo se, že to myslel jako otázku.

"Ano, nechci tě tady nechávat. Zůstaneš se mnou."

"Půjdu," řekl.

Bylo to tak jednoduché. Chvilí na něho jenom tak koukala, a potom k němu vstřícně natáhla ruku. Chvilí stál naprosto zmaten, ale nakonec mu to došlo a podal jí šálek gfi. Napila se, potlačila zaškubání, které jí projelo celým tělem a podala nápoj zpět.

I on se napil. Podíval se na ni a zkoušel přijít na to, jak bude reagovat. Dopil šálek, aniž se něco dozvěděl. Nedokázal předpovídat reakce u jiných druhů. S potěšením přikývla.

"Běž se svojí kapitánkou," řekla Chur.

"Pojďme," řekla Pyanfaré. "Geran, ty tady zůstaneš. Nemůžeme nechat loď jen tak bez dozoru. Jdeme jenom na staniční úřady a zpět. Neměl by v tom být problém. Aspoň nic podobného neočekávám."

"Dobře," řekla Geran a zatvářila se ustaraně. Pyanfaré položila ruku Tullymu přes rameno. Uvědomila si, jak je má pořád studené a došlo jí, proč se pořád tak choulí do sebe. Vstal a otfásl se zimou. "Tully, jakmile odejdeme mimo loď, pře-stane fungovat překladač. Jakmile se postavíme na rampu, nebudeme si už rozu-mět, takže ti všechno řeknu tady. Nikam nechod sám, buď pořád u mě. A dělej jenom to, co ti řeknu."

"Jdeme na úřady."

"Dobře, pojďme." Položila mu jeden ze svých prstů s ostře nabroušenými drápy rovnou doprostřed hrudi. "Pokusím se ti ještě něco říct přesně tak, jak se věci mají. Kdybychom se s tebou na palubě pustily dál, kdybychom opustili tajné ves-mír spravovaný mahendosaty a letěli rovnou domů, mohly by z toho vzniknout problémy. Mahendosatové by si mysleli, že jsme si nechali něco, o čem by určitě-těměli vědět. Musíme tě představit. Představíme tě mahendosatům, stshům a ukážeme tě i kifům. Nosíš oblečení, umíš několik slov v naší řeči; teď se musíš nechat zaregistrovat, dostaneš papíry a všechno ostatní, co potřebuje každá civilizovaná bytost žijící v oblasti spravované Jednotou. Všechno pro tebe seženeme. Poté, co budeš mít papíry, si už na tebe nebude nikdo dělat nároky. Zaregistruji tě jako člena své posádky. Dám ti papír, na který si doplníš svoje jméno. Ale hlavně mi nedělej žádné problémy. Víš, co jsem říkala? Pochopils to? Je to poslední věc, kterou jsem ti mohla a musela říct."

"Nerozumím vše. Ale ty řekneš, já udělám."

Na nose se jí udělaly vrásky, jak se zamračila a mávla rukou na Chur. "Pojďme."

Vyšli. Tully šel vpředu a hned za ním klopýtaly Chur a Pyanfaré. Kapitánka si založila ruce za záda a přemýšlela, jestli mají na místním úřadu detektory. Uvažovala, zda by si neměla vzít nějakou zbraň. Nakonec se rozhodla, že půjdou jen tak a snažila se zapomenout na všechna možná nebezpečí.

Venku na rampě stál hlídač. Jakmile je uviděl, zmizel jak pára nad hrcem a určitě se hnal zavolat svému nadřízenému. Mahendosatové byli vždy hrozně slušní, zdvořilí, ale přehnaně vystrašení. Ale už se stalo. Pyanfaré to viděla stejně jako Chur. Tully sebou jenom cukl, jakmile zahlédl koutkem oka prudký pohyb. Něco jim říkal, ale byli už mimo dosah palubního překladače. Pyanfaré mu položila ruku na rameno; chtěla ho tak trochu uklidnit a zároveň ale nemohla dopustit, aby se zastavoval a dělal nějaké hlouposti. "Drobné bezpečnostní opatření," řekla velmi tiše a podívala se dozadu na rampu. Tam stála daleko nebezpečnější hlídka. Byla to plně ozbrojená členka posádky Výcházejícího

Měsíce.

"Měli bychom dávat pozor spíš na ně," řekla Pyanfaré a zabočila mezi hromady barelů, kontejnerů a kanystrů. Za chvíli se kousek od nich objevila jiná členka posádky Vycházejícího Měsíce. Byla stejně vysoká a vypadala skoro stejně jako ta, co viděli před chvílkou. Utíkala směrem k lodi. V určité vzdálenosti se Pyanfaré zastavila a téměř neznatelně pokynula Chur, která vyšla vstříc ostatním.

O kousek dál stojící haniové mezi sebou vyměnili několik slov, ale nebylo jim rozumět. Z jejich gest se nedalo vyčíst nějaké zvláštní nepřátelské chování, ale nedalo se ani říct, že by překypovalo přátelským nadšením. Chur se vrátila za chvíli zpět, nespěchala a měla svěšené uši.

"Jejich kapitánka spí," řekla Chur. "Navrhuje, že přijde na palubu Pýchy hned, jak si odpočine. Co jim mám odpovědět?"

"Myslíš, že na to musím odpovědět? Ani mě nenapadne. Ale jestli přijde, ne-chám ji asi vstoupit na palubu... Docela se mi to hodí." Otočila se, položila ruku na Tullyho holá záda a bez rozloučení odcházela.

Jestli jejich kapitánka opravdu spala, určitě ji probudily, aby jí podaly hlášení o tom, že z Pýchy vystoupila Chanurová a vede s sebou neznámý živočišný druh a že jsou na cestě k staničním úřadům. Taharová se chytla do vlastní arogance a Chanurová ji urazila ještě více tím, že se nenechala urazit. Pyanfaré se rozhlédla a v duchu počítala běžící tmavé postavy mahendosatovských přistavních dělníků, kteří se rozbíhali na všechny strany, aby podali svým nadřízeným hlášení o Pyanfa-ré a neznámém živočišném druhu.

"Už si toho všimli," řekla jen Chur.

"Určitě," potvrdila Pyanfaré. Dala si ruku za záda a šli dál; jedna vysoká kapi-tánka haniů, oděná celá v sametu a s náušnicemi, potom ještě jedna menší členka posádky v pracovní modré blůze a uprostřed nich něco neurčitěho, o hlavu přesa-hujícího své průvodkyně. Měl krásnou zlatou hřivu a tvářil se hrozně podezřívavě. Pyanfaré se najednou nahnula zlostí krev do hlavy; pevně sevřela rty a jenom pozorovala dav, který se kolem nich začal stahovat. Bylo jich mnohem více, než předtím viděla v doku. Byli to mahendosatovští obchodníci, horníci, přistavní děl-níci a kdovídko ještě. Uprostřed stálo klubko stshů, kteří se drželi za ruce a něco si mezi sebou povídali. Dali se snadno rozeznat, protože jim z davu vystupovaly obličeje bílé jako záře vycházejícího měsíce. Po kifech nebylo ani vidu ani slechu. Bylo ale jasné, že se zpráva bude šířit velmi rychle a že se o ně začnou kifové vel-mi brzo zajímat. V tomto ohledu si přála, aby měla u sebe zbraň.

Došli až k výtahu. Dav se před nimi úslužně rozestupoval, ale hned se zase za nimi zavíral. Najednou se z šumu a brebentění davu ozvala otázka. "Kapitánko," ptal se někdo z mahendosatů, "co je to za druh, který sem vedete?" Otočila se a podívala se do davu s výrazem, který svědčil o tom, že ji došla trpě-livost a že nemá na podobné otázky náladu. Haniové byli svou výbušností známi, a proto se už z davu žádný zvědavce neozval. Přijel výtah a asi tucet mahe se spolu s nimi do něho nacpalo. Bylo jim úplně jedno, do kterého pojedou poschodí. Pyan-faré chytla Tullyho za ruku a natlačila ho hlouběji do výtahu. Chur počkala, až oba dva nastoupí, a teprve potom nastoupila ona. Dveře zůstaly ještě chvíli otevřené a nakonec se zavřely, aniž se ještě někdo odvážil nastoupit.

Výtah jel nahoru. Pyanfaré pustila Tullyho ruku a chytla ho kolem ramen. Bylo celkem chladno, ale on byl přesto zpocený. Z druhé strany se postavila Chur a chlácholivě ho poklepala po rameni. Výtah několikrát zastavil, ale všichni, co v jednotlivých poschodích čekali na výtah, se rozhodli, že raději ještě chvíli počka-jí. Výtah jel dál nahoru.

"Přátelé," řekl nervózně Tully, jedno ze slov, které si z repertoáru haniovských výrazů zapamatoval.

"Mahendosatové a stshové," řekla Pyanfaré. "Ano, jsou to přátelé."

Výtah se zastavil podruhé. Před nimi se otevřela dlouhá tichá chodba plná dveří nejrůznějších kanceláří. Tully vyšel spolu se svými průvodkyněmi a hrstka dopro-vázejících mahendosatovských dělníků zůstala ve výtahu a koukala na ně s otevře-nou pusou.

Najednou se zastavili. Z kanceláře před nimi vyšel kif. I on se zastavil a chvíli na ně koukal zpod šedého hábitu svým bledým, dlouhým kifským obličejem. Pyan-faré chytla rychle Tullyho za ruku. Pokusil se začít naříkat, ale ona ho jen pevněji stiskla. Ostré drápy ho nakonec přece jen přesvědčily, aby se nezastavoval a pokračoval v chůzi. Prošli kolem kifa a on se zastavil a otočil se za nimi. Pyanfaré na to nijak nereagovala, ale Chur, nabitá nervozitou a s ušima sklopenýma strachy, velmi bedlivě kifa pozorovala. Kif se asi ještě pořád díval za nimi, ale Pyanfaré na to nedbala. Teprve když vstoupili do příjmací kanceláře, podívala se za sebe, aby se přesvědčila, co vlastně kif dělá. Byl už na odchodu a hrozně spěchal; vlál za ním jenom jeho plášť. Chur počkala, až zmizel. v ohybu chodby, a teprve teď se k nim připojila. Tully byl citití potem a na ruce měl naběhnuté žíly. Pyanfaré ho přátelsky popleskala po zádech a rozhlédla se po stroze zařízené mahendosatovské kanceláři, kdy měli vyřídít Tullyho registraci.

"Jsem Pyanfaré Chanurová. Měla jsem přijít na pohovor."

V kanceláři bylo poměrně rušno. Dveře se otvíraly a zavíraly a do místnosti vycházeli a vycházeli úředníci z jiných kanceláří.

"Pojď dál," řekla Pyanfaré Tullymu. Pořád ho ještě držela za rameno. V této chvíli se zpotila i ona. Uvědomila si, jakými šoky až doposud prošel Tully; setkání s kifem, malé stísněné prostory... Uvědomila si, že by mohlo stačit málo a on by se mohl začít chovat nějak nepředvídatelně. Mohl se třeba zbláznit a mohl by na ně-koho zaútočit... "Přátelé," řekla mu a zůstala stát těsně vedle něho.

Úředníci je pozvali dál do luxusně zařízené čekárny, kde bylo mnoho vysokých koberců a pestrobarevných polštářků.

"Posad se... Sedni si," pobídla Pyanfaré Tullyho, který se, aspoň to tak vypadalo, styděl. Pyanfaré mu ukázala, jak si má sednout; musela zkřížit nohy a vtěsnat pod sebe i kotníky a na ně si vlastně sed-nout. Tully ji neohrabaně napodobil. Chur počkala, až se oba dva posadí, a teprve potom si s velkou úlevou sedla ona.

Úředníci jim přinesli občerstvení a postavili je i s malým pojízdným stolečkem přesně mezi ně. Úředník měl tmavé oči a celý se chvěl zvědavostí. "Pochopte moji zvědavost, kapitánko haniů, jedná se... Zde přítomný je váš pasažér?"

"Člen posádky," řekla Pyanfaré a zašklebila se. Přijala od mahe šálek pití a po-držela si ho tak, jak to dělají všichni mahendosatové - stiskla ho oběma rukama. K vlastnímu úžasu si všimla, že jim úředník přinesl celkem tři šálky. Naplnil druhý a podal jej Chur, jejíž způsoby postrádaly nenucenost a lehkost, a s trochou rozpa-ků nabídl třetí šálek Tullymu. Tully s vděčností napodoboval svoje dvě předchůdkyně a i on přijal šálek pití. Pyanfaré se sama v duchu usmála a rychle spláchla úsměv deroucí se na povrch zvláštním druhem mahendosatovské kořalky. Úředníci přišli a pořad se jenom klaněli a omlouvali, že je musí nechat chvíli čekat a jestli by si ještě nedali něco k pití...

"Přátelé?" zeptal se znovu Tully; vypadal ustaraně a na čele měl vrásky. Chur seděla za ním, položila mu ruku na koleno a zdálo se, že tohle gesto ho už dosta-tečně uklidnilo. Zvenku se ozvaly kroky; kolem pořad někdo chodil a Tully sebou nervózně cukal a rozhlížel se kolem. Chur ho ještě jednou pohládila po koleně a vypadalo to, že tentokrát se už definitivně uklidní.

Otevřely se dveře. Do místnosti vstoupila skupinka mahendosatů, byli to všech-no vyšší úředníci, měli na sobě kilty a vysoké límce a tvářili se důležitě. Jednoho z nich doprovázelo malé ochmýřené zvířátko, které zoufale běhalo po místnosti a hrozně se vztekalo nad zápachem haniů. Zvíře začalo syčet a jeho pán jej musel rázně uklidnit. Pyanfaré upřeně pozorovala vedoucího skupinky. Mahendosatové přistoupili ještě blíže a Pyanfaré se na jejich počest postavila. Chur a Tully ji hned napodobili. Pyanfaré se uklonila a odměnou jí byl zvědavý a neodvratitelný pohled na Tullyho, což je to zač. Chvilí se bavili jenom mezi sebou; hrozně se divili a nevěděli, jak by měli zahájit jednání s kapitánkou haniů. Malé zvířátko zavrčelo a jeho majitel, starší vážený mahe s mírně prošedivělou srstí a s obličejem, jenž nesl všechny znaky stáří, musel znovu zasáhnout a tvorečka uklidnit. Majitel se upřeně podíval na Pyanfaré.

"Kapitánka Chanurová?"

"Přesně tak. Mohla bych mít tu čest a dozvědět se vaše jméno?"

"Jsem Ahe Stasteburana."

Sám velitel stanice. Poklonila se a velitel stanice opětoval její zdvořilost. Držel v náruči malého tvorečka a spolu s poklonami se ho snažil uklidnit, aby pořad jen nevrčel a netvářil se nepřátelsky. Stasteburana se ale za chvíli zvedl a odešel. Na jeho místo, samozřejmě se spoustou poklon, postoupili další úředníci. "Kapitánko Chanurová, za nebezpečné přibližování a přistávání zaplatíte pokutu. Další pokutu vám budeme muset naučtovat za to, že jste s sebou přivezla hromadu prachu a větších úlomků a ohrozila jste tak spousty nevinných stvoření. Pokuta za vysokou rychlost v dosahu stanice. Způsobila jste nebezpečnou situaci."

"Kašlu na vaše pokuty. Všechny zbytky úlomků jsem nechala na Kita Pointu a varovala jsem vás jenom proto, že jsem nechtěla riskovat, že bychom s sebou vezli třeba jen zrno písku. Mohla bych dodat, že loď byla vážně poškozena při mané-vrech, které jsem musela podstoupit jenom proto, abych ani v nejmenším nepoško-dila vaši stanici. A co se týče pokut; dovolte, abych vás nazvala krvežíznivými upíry, kteří se snaží nás maximálně vysát. Takto se přece nemůžete chovat ke spřá-telené lodi, která musela kvůli bezpečnosti Jednoty čelit několika pirátským úto-kům a sem jsme byli zahrnutí vyhrocenou situací způsobenou krvežíznivci z jiných rodů. Tady hledáme bezpečí !!! Haniové, pamatujte si, haniové žádají o bezpečný úkryt! Poprvé za celou historii Jednoty si vás haniové dovolují o něco požádat! Copak jste slepí, hlší a navíc tak sobečtí?"

"Došlo tady k násilným činům. Několik knnnů se tady chovalo nepřijatelně... Dostalo se nám zprávo tom, že..." Najednou se ozval hlas samotného Stasteburany, velitele stanice. Úředník, kte-rý s nimi dosud jednal, se uklonil a odešel někam dozadu. Stasteburana popošel dopředu a před sebou strkal výhružně vrčící klubko chmýří. "Ano, slavná kapitán-ko Chanurová, víme, co všechno jste udělala pro Jednotu a pro nás. Známe vás... Můžeme se ale přece dohodnout. Přestaneme mluvit o pokutách, ale začneme se bavit o oboustranně výhodném obchodu... Ale musíme jednat jen o seriózních záležitostech. Jsme přece přátelé! - Odkud jste přiletěla?"

"Z Meetpointu a Urturu, ale sem jsme letěli přes Kita Point, moudrý mahe."

"Tady s tím?" Se vzpřímenýma ušima se podíval na Tullyho...

"Naštěstí. Je to stvoření vynikající velkou citlivostí, moudrostí a laskavostí, ve-liký mahe. Jeho loď ztroskotala, jeho přátelé to pravděpodobně nepřežili a on se mohl spolehnout jenom na naši laskavost. Ale za celou dobu, co jsme spolu, doká-zal, že se jedná o stvoření nesmírné ceny."

"Ceny, kapitánko Chanurová, mluvíte o ceně?" "On potřebuje papíry a moje loď potřebuje opravit."

A Stasteburana znovu odešel. Do jednání se znovu vložil hlas nějakého úřední-ka. "Ale vaše loď je bez nákladu," vztekal se úřednický hlas. "Přijeli jste s prázd-nýma rukama a způsobili jste nám velké potíže. Můžeme se domluvit na nějaký úvěr. Zůstanete tady, ale vaše lodě se mohou vrátit z Anuurnu s nákladem. Dvě nebo tři plně naložené lodě by mohly splatit všechny škody, které jste způsobili. Přivedli jste sem knnny a kify. Víme to. Můžete jít a zeptat se haniů ve vedlejší doku, zda za vás zaplatí pokuty."

"Je to příliš jednoduché. Můj náklad je mnohem lepší než zboží, které by vám mohl nabídnout Vycházející Měsíc. Ale já vám nabízím obchod, opravdu vám chci něco nabídnout, i když vaše necivilizované chování mně říká, že bych si to měla ještě rozmyslet. Nabízím vám obchod, který potěší všechny mahendosaty."

Úředník se podíval na Tullyho a velitel stanice se otočil a popošel dopředu s gestem nenucené lehkosti a nezájmu. Podal malé ufnukané zvířátko svému úřed-níkovi. Stasteburana pokynul jednomu ze svých tří průvodců a ten zavolal na ně-koho, kdo stál v chodbě.

Nebylo jednoduché u stejně starých mahendosatů rozlišit pohlaví. Ale podle hlasu, který se ozval z chodby, usuzovala na někoho mladšího ve vyšším postave-ní. Dokonce i hlas jí připadal známý. A najednou vstoupil do místnosti široký roz-šklebený úsměv a Pyanfaré se stihla jenom zhluboka nadechnout.

"Kapitán Ana Ismehanan - min z fracht'áku Mahijiru," řekl Stasteburana měkce.

"Opravdu," řekla jen Pyanfaré a hluboce se uklonila. Podobné gesto Zlatozub přivítal s velkým potěšením a sám se jí

poklonil snad ještě hlouběji.

"Kapitánko Chanurová," ozval se Stasteburana a založil si ruce na prsou, "vy-světlete nám celou záležitost s kifý."

"Kdo myslíte, že jsem, abych dokázala poznat, co si myslí kifové, jak přemýšle-jí a o co jim jde? Toto nebohé stvoření jim vyklouzlo z pazourů a ode mě očekáva-li, že jim ho prodám zpět. Je to samozřejmě naprosto nelegální. Poté zaútočili na loď haniů, která s celou záležitostí neměla ale vůbec nic společného. Loď Handurů byla naprosto zničena, ale možná má kapitán Mahijiru lepší zprávy."

"Nejsou dobré zprávy," ozval se Zlatozub. "Všichni ztraceni, kapitánko haniů. Všichni. Já rychle odletěl do svého přístavu říct, co se vlastně stalo."

Velitel přistoupil k Zlatozubovi, poklepal mu na rameno a chvíli spolu mluvili jedním z obskurních mahendosatských jazyků, které Pyanfaré neznala. Zlatozub se hluboce uklonil a vycouval někam dozadu. Pyanfaré se zahleděla zpět na velitele. "Teď už víte," ozvala se Pyanfaré, protože se chystala v celém vyjednávání převzít iniciativu, "o co usilují kifové. A samozřejmě taky víte, že takováto cenná věc se nedá schovat; nejde to tady, ani na Anuurnu. Ale hlavně, ukrývání by k ničemu nevedlo."

"Nabízím vám, - " Ozvalo se pípnutí z přenosné vysílačky. Jeden z úředníků chvíli poslouchal a na tváři se mu objevovalo znepokojení. Nakonec předal vysílačku Stasteburanovi. Hovořil s knnnny, aspoň se tak dalo vytušit podle dialektu, jakým mluvil. Stasteburanovi se pomalu rozšiřovaly jeho tmavé oči. "Kdo je to?" zeptala se jenom Pyanfaré, protože z celé konverzace stihla pochopit tolik, aby věděla, o čem se mluvilo. Ostatní jí napověděly výrazy kolem stojících úředníků. "Pojďte se mnou," řekl Stasteburana osobně, aniž by použil hlasu svého poskoka. Proslov ukončil rázným gestem, kterým ukázal na dveře, jimiž vešli mahendosatové.

"Pojďme," zopakovala Pyanfaré Chura Tullymu. Zvedli se a pomalu odešli spo-lu s mahe, pobočníkem, kapitánem Mahijiru i samotným velkým velitelem stani-ce, který spěchal a jasnými posunků na ně naléhal, aby přidali do kroku. Chodba se pomalu stáčela do operačního střediska. Vešli do obrovské místnosti; vpředu kráčel pobočník, který cedil mezi zuby rozkazy na všechny strany, technici uskakovali stranou a mírně se ukláněli veliteli, malé chlupaté zvířátko syčelo vzte-kem a celý průvod se ve všeobecném zmatku hnal stále dál a dál. Z odposlechu se ozývaly hlasy tcaů. Znělo to jako praskání statické elektřiny.

"Obrazovku," zahřimal Stasteburana ve svém rodném jazyce.

Rozsvítila se hlavní obrazovka. Byla několik metrů široká a právě se na ní ob-jevilo několik pozvolna se zaostřujících stínů. Byly to modrofialové přízraky, úpl-né noční můry, osvětlené ještě strašidelnějším světlem. Ukázalo se něco neurčitěho, mělo to končetiny s několika tenoučkými kůstkami, objevily se tam i kovové sou-částky, na hlavě to mělo cosi jako vlasy a v hlavě nacpané obvazy. Zhruba to vy-padalo jako tělo haniů s příliš dlouhýma rukama a nohama. Pyanfaré se udělalo slabě; poznala, o co se jedná. Vsadila by se, že Chur i Tully věděli stejně dobře jako ona, co to je. Vždyť byli oba dva hlavními autory celé konstrukce.

"Jsou to knnnové," řekla Pyanfaré Tullymu. Něco jí odpověděl; bylo to krátké a znělo to smutně. Na obrazovce byl stále stejný předmět. Vzhledem ke konstrukci, ve které byl uložen, nebylo snadné přesně zaostřit. Najednou se ale v záběru kame-ry objevilo ještě něco jiného. Projelo to zorným polem kamery a zase se to pokou-šelo zmizet. Chiové, panebože, šílení žebráci, kterým není nic svaté. Na obrazovce se opět objevily žluté fosforeskující kosti, jejichž světlo nechávalo na obrazovce dlouhé barevné šmouhy.

Z ničeho nic se knnnové do cesty postavili tcaové. Fyzicky je připravili o jejich břemeno a knnnové se začali chovat přímo nepřičetně. Možná to byl jejich zoufalý pokus nějak se s nimi domluvit, ale vypadalo to děsivě... Celá scéna nebyla ničím jiným než šíleným zmatkem a chaosem. Odněkud stále přicházeli další a další knnnové. Chiové, když uviděli, co se děje, raději prchli. Přes obrazovku mahendosatovského řídicího centra projel žlutý záblesk a místní technici, dosud poklidně pracující u svých terminálů, vyskočili a začali se zajímat, co se vlastně děje. Z audiokanálu kamery se ozývalo syčení, nadávky a nařikání. Knnnové ale začali ztrácet půdu pod nohama a ustupovali.

Najednou jeden z nich vyskočil, popadl tcaa, který svým tvarem trochu připo-mínal hada a táhl ho mezi ostatní knnnny do linie ustupujících. V řadách tcaů se ozvalo syčení a hrůzyplné brumláni. Ale ve spoustě hadovitých těl, pomalu se proplétajících a zase rozplétajících, se nenašel nikdo, kdo by něco udělal... Nic, vůbec nic. Nepokusili se vůbec o nic, ani o protiútok a už vůbec nic nenaznačovalo tomu, že by se pokusili svého druha zachránit. Pyanfaré pozorovala celou událost a uši měla svěšené.

Knnnové obchodovali prazvláštním způsobem, byli zvyklí vřít se do stanice, nabídnout zboží, které získali někde za babku, ale teď... Teď tady máme další druh, který se snížil k obchodu s inteligentními bytostmi...

"Co to má znamenat?" zeptal se sklesle mahe a dlouho zůstal potichu. Hlavní skupina tcaů s sebou vláčela zboží knnnů. Někdo se přihlásil vysílačkou. Některý technik přišel k Stasteburanovi. "Výrobili to haniové...," řekl jen technik a Stasteburana se okamžitě otočil k Pyanfaré, která ihned zase vztyčila uši a nachystala si ten nejbezelstnější výraz, jakého byla schopna.

"Nechtěla bych vás příliš znepokojovat," řekla Pyanfaré. "Vše, co najdete v tom boxu, moudrý mahe, je hromada zkaženého masa. Doporučovala bych vám, abyste použili nejprísnejší dekontaminační bezpečnostní opatření před tím, než odmontu-jete hlavní víko boxu."

"Cože?" ozval se rozzlobeně Stasteburana a rukou zahnal svého pobočníka, kte-rý se pokoušel zapojit se do konverzace. "Cože je to, kapitánko Chanurová?"

"Zdá se, že knnnové převzali dárek, který byl původně určen kifům. Je to nedo-rozumění, jistě jde jenom o nedorozumění. Tcaové ho jistě vrátí. V době, kdy jsme ho vypustili, to byla otázka nezbytnosti, osvětlený mahe."

"Nezbytnosti! !"

"Ujišťuji vás, jde jenom o zkažené jídlo, nic jiného v tom není. - Právě jsme mluvili o opravách mé lodi... které jsou, zdá se, nezbytné. Počítám, že mě nenechá-te sedět v doku déle, než je nutné. Zeptejte se ctihodného kapitána lodě

Mahijiru. "

"Drzost!" prohlásil pobočník. "Vypovědět!"

"Chcete si o tom promluvit?"

Zvířátko přežilo ještě jeden přesun. Tentokrát je šoupli na starost nějakému technikovi. Zdálo se, že se pobočník připravuje na veliký slovní souboj. Ale velitel jen zdvihl ruku a uklidnil všechny počínající vášnivé diskuse. Rázným gestem je poslal zpět na chodbu a sám si v duchu rozmýšlel, jaké rozkazy má vydat ohledně tcaů. Potom je velitel odvedl zpět do pěkně zařízené přijímací kanceláře na konci chodby.

"Vyděláte na tom," řekla rychle Pyanfaré a snažila se mluvit klidně a působit dojmem solidního obchodníka.

"Nejdříve potíže s kify, potom s knnny a teď ještě s tca. Ohrozili jste pověst stanice a vystavili ji nebezpečí."

"Nový živočišný druh, osvětlený mahe. To je ta hodnota, kterou chtějí získat knnnové. Vidí v něm hodnotu a zisk, které nikdo z nás ještě nepoznal. Mám tady jediného člena posádky, který přežil nedávné události. Jeto druh, jenž je schopen letů do vesmíru, je to komunikativní druh, jsou civilizovaní, moudrý mahe, a jsou plně připraveni ke vstupu do Jednoty. Má obrovskou cenu. Na Meetpointu by se dala jeho hodnota vyjádřit ztrátou jedné handurské lodě a celého mého nákladu. Samozřejmě se shodneme, moudrý mahe, co by asi kifové udělali, kdyby se všech-ný informace dozvěděli jako první. Mám vám povědět více o svém podezření... Že stshové o tom již věděli předem. Že se kifové chystají anektovat přilehlé končiny vesmíru. Že si za své spojence vybrali zrovna stshy. Je jasné, že by se kifové dostali do pozice, ze které by mohli ovládat celou Jednotu a že by se časem pokusili vytlačit všechny stávající členy z jejich území... Jedině stshové by na této změně vydělali. Přilepili by se na kify jako pijavice a ve všem by na nich parazitovali. A jaká je potom budoucnost Jednoty? Co zůstane z obchodu v rámci Jednoty? Jaká bude nová rovnováha věcí? Ale já vám řeknu, co mám, veliký, osvětlený a moudrý mahe, mám magnetofonový záznam z překladače symbolů. Je to pásek, kvůli kterému kifové pobili několik inteligentních bytostí a stejně jej nezískali. Nejsme sobečtí... Dám pásku k dispozici mahendosatům stejně jako haniům. Chci, aby se toto poznání co nejrychleji rozšířilo mezi všechny bytosti stejné vůle. Ale chci opravit svoji loď, chci, abyste zapomněli na všechny pokuty a chci záruku, že přátelství mezi Chanury a touto slavnou a mohutnou stanicí bude nadále pokračovat."

Velitel měl svěšené uši a oči strachy rozšířené. Otočil se a v jednání nyní pokračoval jeho pobočník. "Odkud pochází toto stvoření? Jak se dozvíme, že jde o inteligentní bytost? A jak nás přesvědčíš, že je nám přátelsky nakloněna?"

"Tully," řekla Pyanfaré a chytila ho za rameno. "Tully, toto je pobočník velitele stanice... přítel, Tully."

Jednu chvíli se zdálo, že to Tully nezvládne. Měl úplně ztuhlou ruku a mírně se chvěl. "Přítel," vypravil ze sebe nakonec Tully poslušně. Pobočník úplně ztuhl a chvíli se díval na Tullyho. Oba dva byli asi stejně vysocí. "Umíš hanštinu?" zeptal se pobočník.

"Jedu na loď Pyanfaré. Přítel."

Bohové! Věta. Pyanfaré ho rychle chytila za ruku a jemně ho posadila. Pobočník se ani nepohnul. Zato velitel se se zájmem otočil a pozoroval, co se vlastně děje. "Přinesli jste nám spoustu trápení," řekl Stasteburana. "A k tomu ještě knn-nové... Proč zrovna knnnové?"

"Obyvatelé Urturu. Prohlašuji, že nejsem schopna rozumět knnnům. Jsou rozrušeni, ale není to kvůli mně, vznešený mahe. Stanice bude opět v bezpečí, až se dostanu bezpečně na cestu já se svojí lodí. Aby mohlo dojít k našemu odletu, oba-vám se, že bude nutné vykonat několik zásadních oprav a úprav na naší lodi."

Stařešina se několikrát prudce nadechl a zase vydechl. Chvilí se radil se svým pobočníkem. Mluvili spolu rychle a používali výrazů z kifštiny a knnnštiny. Velitel se k nim znovu otočil zády.

"Obchod s páskem -"

"- je klíčem k dosud neznámému druhu, osvětlený mahe. Mahendosatové budou svědky celého procesu poznávání; budou se účastnit setkání s jejich kosmickými plavidly - bude se samozřejmě jednat o poklidná a mírová setkání - a dovolte, veliký mahe, abych vám připomněla, že nejednáte s žádnými cizinci, my vám neu-tečeme. Chanurové očekávají, že se budou na tuto stanici vracet. A dovolte ještě, abych vám, mohu-li si dovolit tuto důvěrnost, připomněla, že očekáváme, že se budete podílet i na vývoji tohoto nového objevu."

Stasteburana se nervózně podíval na Tullyho. "A co jste objevila? Problémy. Jenom problémy. Nejen že jste je našla, vy je i přivoláváte a sama děláte."

"Chcete, aby se objevu zmocnili kifové? Chcete, aby se na tom, co jsem vám právě řekla, podíleli oni? A oni to samozřejmě udělají, veliký mahe,... ale budou toho schopni jenom tehdy, když se toho neujmeme my."

Velitel nervózně pohodil rukama a popošel k technikovi, který držel malé chlu-paté vztekající se zvířátko. Vzal si ho od něho, několikrát ho pohlídal a tiše mu něco šeptal do ucha. "Začneme s opravami," řekl nakonec Stasteburana a přistoupil až k Tullymu. Ten se okamžitě postavil na nohy a zdálo se, že se ani nebojí vý-hruzně vrčícího tvora v jeho ruce. Vrčení bylo stále hlasitější. Mahe stál nehnutě před Tullym a pozoroval ho. Stál před ním dlouho a dlouho se mu díval rovnou do očí, ale nakonec nepatrně pohnul rameny, dal si do druhé ruky svoje malé zvířátko a pokynul pobočníkovi. "Vystavte papíry pro tuto inteligentní bytost. Začněte s opravami. Všichni haniové odejdou. Teď hned, běžte pryč." Ale najednou se podíval na Pyanfaré. "Ale dáte nám ten pásek. Kifům nic neřekneme."

"Moudrý mahe," řekla uctivě Pyanfaré a poklonila se. Velitel luskl prsty a pro-pustil je. Z místnosti je vyprovodil pobočník a vrčení malého, stále neklidného tvorečka.

Tak jo, řekla si v duchu Pyanfaré. Stáli dole u okénka a čekali, až jim nervózní mahendosatovští úředníci vystaví identifikační kartu pro Tullyho. Takže jim to nakonec slíbili. Uši měla vztyčené, tvářila se neobyčejně příjemně a na úředníky u přepážek se pořád srdečně usmívala. Chur měla ruce neustále v pohotovosti; na každém kroku musela totiž ujist'ovat Tullyho, že teď opravdu má udělat ten nebo onen krok. Musela ho uklidnit, protože každá nová věc ho dokázala nezvykle roz-rušit. Snažila se udržet ho bez hnutí, když ho fotili a ukazovala mu, kam se má podepsat při přebírání karty. Pyanfaré se naklonila kupředu a podívala se na nesku-tečně pravidelné písmo, které nikdo nemohl

považovat za náhodný shluk nesmyslných znaků.

"Dobře," řekla mu a poplácala ho pochvalně po zádech. Papíry se vrátily ještě jednou do rukou úředníků. Pyanfaré ale najednou začalo škrábat v chřípí; do místnosti totiž vstoupili dva naparfémovaní stshové. Stáli u přepážky a jejich bledé obličej se v mohutné mahendosatovské architektuře zdály maličké a bezvýznamné. Měsíčně bledé oči zíraly na Tullyho. Jejich velkokapacitní mozky byly schopny udržet spoustu nejrůznějších detailů, kterými potom kořenili drby, jež procházely kolem nich a se kterými dokázali obchodovat stejně dobře jako s ostatními komo-ditami. Pyanfaré na ně vycenila zuby a oni, moudří tvorové, raději zůstali v uctivé vzdálenosti.

Konečně se jim vrátila identifikační karta. Byla už zalitá do plastu a z přední strany se na ně vyjeveně díval Tully. V rubrice o všeobecných vesmírných doved-nostech měl zaškrtnutou střední úroveň, pohlaví bylo označeno jako mužské a většina ostatních rubrik zůstala nevyplněná. Úředníci ji podali Pyanfaré. Ta ji při-pnula Tullymu, poplácala ho po zádech a začala ho směřovat ke dveřím kolem klubka povykujících stshů.

Věřila, že po jiných cestách už odešly rozkazy a že se již parta svářečů a specia-listů bude věnovat jenom její lodi.

Koncern mahendosatovských řemesel se jich pokusí zbavit co nejrychleji. O tom se nedalo pochybovat.

Mahe budou jistě oficiálně žádat o vydání pásku ještě předtím, než skončí práci, znala je natolik dobře, že o tom byla úplně přesvědčená. Budou se chvilku dohado-vat co dřív, jestli pásku nebo opravy, ale ona věděla, že v tuto chvíli jsou opravy tím nejdůležitějším. Mahe ale neměli na výběr.

Vyšli na chodbu a zahnuli doprava. Na chodbách cestou k výtahu potkávali ma-hendosatovské úředníky a obchodníky. Většinou si ale našli důvod, proč se vrátit do kanceláře dřív, než se s nimi stačili na úzké chodbě potkat nebo když už neměli jinou možnost, prošli kolem nich a tvářili se nezúčastněně.

Ale před výtahem už stála jakási trojice a čekala na výtah. "Ty," ozvala se Pyanfaré a vykročila naproti tomu největšímu. Ten se otočil a nechápavě se podí-val, kdo ho volá. Zlatý zub měl schovaný, asi se s ním tady nechtěl chlubit.

"Přinesla jenom problém," řekl kapitán Mahijiru. "Jak se máš, mahe? Co? Prodáváš informace v každé stanici, o kterou zavadiš?"

"Můj přístav Kirdu. Ty dělat problémy."

"Ale! Problémy vyhledávají mne. Dokonce stříleli na moji posádku. Nesli jsme vám zrovna zpropadený svařovací automaty. Chtěla jsem dodržet naši smlouvu. A domáhám se snad já perel, které mně dlužíš? Ne. Dám ti takový dáreček, statečný mahe. Nechci, abys mi je vracel."

Zlatozub se dostával do čím dál tím větších rozpaků. Podíval se na Chur a po-tom popošel k Tullymu. Nevěřicně si ho prohlédl odshora až dolů, nechápavě při-tom kroutil hlavou, ale ani se ho nedotkl. Potom se prudce otočil a vyšťekl na Pyanfaré. "To je, co vzala v přístavu?"

"Sbíráš informace pro velitele? Stejně tak jsi je nasbíral i na Meetpointu, že?"

Poprvé za celou dobu se mahe zašklebil tak, že mu byl vidět jeho zlatý zub. "Chytrá, moc chytrá kapitánka..."

"Ty přece znáš Akukkakka?"

Šklebící se obličej pomalu dostával rysy smrtelné vážnosti. "Možná."

"Opravdu obchoduješ, statečný kapitáne Mahijiru?"

"Už dlouho, ctihodná kapitánko. Mahijiru je už dlouho obchodní lodí. Moje posádkou dlouho obchodníci, synové a dcery, všichni obchodníci. Ale Hinukku známe, ano, známe. Už dlouho těžké problémy."

Pyanfaré se zahleděla do tmavého, vrásčitého obličej. "Přisáhám ti, mahe, ne-chtěla jsem ti způsobit sebemenší problémy. Dala jsem ti zboží, se kterým obcho-dujeme, a nechtěla jsem za to vůbec nic. S tvou pomocí se nám podařilo aspoň na chvíli se ukrýt před kify. Za to ti dlužím mnohem víc, než jsem ti dala."

Mahe se na chvíli zarazil. "Obchod, kapitánko. Oni opraví loď a ty rychle odje-deš. Nebezpečí... Říkám tobě zadarmo."

"Mahijiru nebyla nijak ohrožena při startu z Meetpointu?"

"Jenom malé poškození. Ale poučila se z rady!"

"Poučím." Stiskla přivolávací výtahu a ještě jednou se pozorně zahleděla do ob-ličeje kapitána. Chtěla si ho zapamatovat a chtěla si být jistá. Přijel prázdný výtah. "Pojdme," řekla jen Pyanfaré a sama nastoupila jako první. Podívala se ještě Tul-lyho a Chur a potom se podívala na Zlatozuba/Ismehanana a jeho společníky. Asi s nimi nechtěli jet. Dveře se zavřely a výtah se rozjel směrem dolů. Otočila se a podívala se na Chur a Tullyho. Vzala ho kolem ramen a chvíli ho tak podržela. Tentokrát se výtah cestou dolů ani jednou nezastavil. Nikdo asi nechtěl přistoupit do výtahu zrovna k nim. Za chvíli byli dole na ploše stanice.

Dav se bohudíky trochu rozplynul, ale pořád tady bylo docela husto. Jakmile se objevili na ploše, zvědavci se začali znovu stahovat. I ostatní si je prohlíželi jako nějakou nevídanou novinku. Všimla si, že strach a problémy, které přivezla, se už stihly zorganizovat a že už svoji úlohu sehrály.

A taky že ano. U vstupu ke stanovišti stál kif. Byl na hlídce. Jeho přítomnost ji ani nepřekvapila. Tully si ho našťestí nevšiml. Byl natolik zaujat spoustou nejrůz-nějších postaviček, které se na ně lepily, že neměl ani moc času se rozhlížet. Přístup na rampu byl ještě o kousek dál. U něho stálo pár mahendosatovských strážců pořádku a v rukou drželi zbraně. Snažili se zastavit postupující dav. Pyan-faré protlačila davem a hlídanou linií svoje společníky. Sama už sotva pletla no-hama; chtělo se jí hrozně spát a potřebovala si aspoň na chvilku odpočinout. Chur na tom byla úplně stejně a Tully na tom byl asi nejhorší. Na podobné podmínky nebyl připraven ani fyzicky, ani psychicky. Prohlédla si rampu a přístupy na stano-viště, zhluboka se nadechla a šla dál.

Viděla, že o kousek dál za hlídanou linií rampy se schovává několik stínů ha-niů. "Pojdme," komentovala jejich přítomnost Pyanfaré. "Nevšímejte si jich."

Šli po rampě a postupně se rozsvěčující světla jim značila klikatou cestu k jejich stanovišti. Dovedla je bezpečně skoro až k jejich lodi. Najednou ale uslyšela, jak jde někdo za nimi. "Běžte dovnitř," řekl společníkům a sama se otočila, aby se

podívala, kdože se je rozhodl právě teď otravovat. Uši měla svěšené a instinktivně sáhla pro zbraň, kterou si ale nechala v lodi. Ze stínu se ale nakonec vyklubala postava hani. Měla na sobě spoustu šperků a pomalu se kolíbala po rampě k lodi.

"Taharová," vydechla jen Pyanfaré. "Panebože, zrovna ještě teď potřebujeme komplikace."

"Už jsem se vyspala," řekla Taharová a zastavila se kousek od Pyanfaré. Chvilí zvažovala optimální vzdálenost a potom si založila ruce v bok. Měla vysokou mo-hutnou postavu a na natrženém levém uchu měla náušnici, dávala najevo svoje bohatství. Přes celou tvář se rýsovala černá jizva, která jí končila až ve vousech pod nosem. Nebyl na ni moc příjemný pohled. Vousy a hřivu měla zbarvené trochu do bronzova; pocházela z jihu a většina jižanů měla právě toto zbarvení. Dvě člen-ky z její posádky se za chvíli objevily za jejími zády.

"Zvládli jsme to, aniž bychom museli narušit tvůj spánek," řekla Pyanfaré.

Dur Taharová se jí podívala přes rameno. Nebylo pochyb o tom, na co se chce podívat. "Co to je, támhle to? Co je to za stvůru?"

"To je problém, který se nám už podařilo vyřešit. Děkuju za optání."

"Vyřešit, panebože, vyřešit! Právě jsem dostala rozkazy opustit stanici a všude kolem se nemluví o ničem jiném než o tvém pasažérovi. A taky o tom, že se hanio-vé zapletli s kifý. A ještě o tom, že jsi uzavřela skvělý obchod. Zdá se mi, žeš to opravdu vyřešila. - Co si myslíš, že seš? Seš snad něco zvláštního? Dala ses na obchod se živým masem? A ten, co tě sem poslal s ustřeleným kormidlem, ten je do toho taky zapletený?"

"To by snad stačilo!" řekla Pyanfaré a drápy jí vyjely. Byla unavená, bohové, to by snad nikdo nevěřil, jak byla unavená, nohy se jí třáslы vysílením a teď tady stála a před sebou viděla jen Dur Taharovou a její zorné pole se zúžilo na malý tmavý tunel, ve kterém proti sobě stály jejich pohledy. "Jestli se mnou o tom chceš mlu-vit, zavolej mi rádiem. Ted' se o tom nebudeme bavit."

"Aha. Takže naši pomoc už nepotřebuješ. Zůstaneš stát tady v doku s ustřeleným kormidlem? Nebo jsi zase uzavřela obchod s mahendosaty? Co to vlastně hraješ za hru?"

"Vysvětlím ti to později. Ted' běž pryč."

"Co je to za druh? Odkud je? Říká se, že pochází z části vesmíru spravované ki-fy. Nebo knnny. Říká se taky, že je tady loď knnnů, která našla v jakémsi boxu tělo nějakého hani."

"Řeknu ti to jen jednou, nebudu se opakovat. Mám ho na palubě už z Meepointu. Kifové se chtěli pomstít a sestřelili Handuřinu Cestu. Nikdo to ne-přežil. Chytili je hned ve stanici. Ani jsme s nimi nestihli navázat spojení. Odstřelila jsem náklad a utíkali jsme k Urturu a kifové, kteří nás pronásledovali, zaútoči-li na Starchasera. Neměli k tomu sebemenší důvod. Jestli se Starchaserovi podaří-lo uniknout, nevím, ale vím, že ho začali pronásledovat. Kifové chtějí našeho pasa-žera. Není to pro ně už ani otázka zisku nebo ztráty, jsou ochotni a schopni pod-niknout cokoli. Do celé záležitosti je zapleten hakkikt, kterého nic nezastaví. As-poň ne do té doby, dokud to bude na mé palubě. Ale jestli se chceš stát nějak uži-tečnou, byla bych velmi ráda, kdyby ses připojila k nám a letěla s námi dál."

"Předpokládám, že budeš ke mně štedrá a že mi svěříš svého pasažera a já ho bezpečně dopravím na Anuurn."

"Ne, to ne, děkuji."

"Samozřejmě, že ne. Taky jsem si to myslela. Jsi schopna vyjednávat s mahen-dosaty, ale ne se svojí soupeřkou. Dobře, ale slibuju ti, že Chanurové nebudou na tomto objevu sedět dlouho. Přisahám! A jestli to všechno skončí fiaskem, pořád tady budu ještě já a já tě budu pronásledovat až do konce života. Z tvého bratra se u nás doma stává pěkná měkkotina. A u nás doma o tom všichni vědí. To by mohlo stačit, ne?"

"Vypadni!"

"Dej mi informace, které jsi prodala mahendosatům. Potom se na všechno mů-žeme podívat ještě jednou. Uvidíme to třeba v lepších barvách."

"Kdybys byla mahe, věřila bych ti víc. Prohlédni si ho, Dur Taharová. Ale co-koliv dalšího, co by se ti zachtělo... Já se rozhodnu, kdy ti o tom řeknu víc a kdy oznámím vše, co bude potřeba. Nemusíš se bát; dám ti stejné údaje, jako jsem dala mahendosatům. Ale jestli nás v tom necháš, vyřešíme si to po svém."

Dur Taharová měla svěšené uši. Přecházela nervózně z jednoho místa na druhé. Čas od času střelila pohledem na Tullyho. "Zeptám se tě na to ještě jednou na Anuurnu. A radila bych ti, aby sis nachystala pro mě správné odpovědi. Doufám, že za mnou přijdeš sama!"

"Neber si to osobně, ale... ale vždycky jsi postrádala schopnosti vidět o kousek dál."

"Jestli přijdeš a pěkně poprosíš, možná bych ti pomohla."

"Vypadni!"

Dur Taharová nakonec přece jen nabídla to, co si při pravila. Možná očekávala nějakou jinou odpověď. Ted' si jenom s nenucenou le-ností odfrkla a s předstíraným nezájmem odešla. Ještě jednou se podívala zpět ke vstupu do lodě, ale teď se už nezastavovala a rázovala si to pryč. Cestou si zavolala členky svého doprovodu a všechny zmizely dole na rampě.

"Ach jo, bohové," řekla si Pyanfaré, chytila se rukou zábradlí na rampě, pomalu se otočila ke vstupu do přetlakové komory a chtěla jít za ostatními. Cítila se najed-nou a několik let starší. Byl to boj. Měla by být bystřejší, co se týče jejich kvalit mentálních a měla by být uvážlivější, co se týče jejich kvalit citových. Možná by se jí podařilo Taharovou přemluvit. Možná se chtěla nechat jenom prosit. Otázka ale je, jestli by se jí dalo věřit. Všechny a všechno nenáviděla; Taharovou, Outsidera, všechno, úplně všechno... Chur taky. Za celou dobu, co se vraceli, jí neřekla ani slovo. Neřekla, jestli je to dobře, že prodali pásku nebo ne, nekomentovala ani její rozhovor s Taharovou.

Tullyho výraz se najednou změnil. Prudce se vyšklubl Chur z rukou a rozběhl se do lodě. Chur utíkala za ním a snažila se ho zadržet. Pyanfaré se mu snažila nadběhnout bokem, ale Chur se už podařilo ho zadržet. Tully se zastavil a opřel se zády o stěnu přetlakové komory. V očích měl strach, zoufalství a zlobu.

"Kapitánko," ozvala se Chur. "Překladač celou dobu pracovaL"
Pyanfaré si sáhla do kapsy a vytáhla si sluchátko překladače. Stála přímo před Tullym a dívala se mu rovnou do očí.

"Tully, to nebyl přítel. Co jsi slyšel? Co?"

"Vy stejní jako kifové. Chcete možná totéž. Jaký obchod udělala s mahendosa-ty?"

"Zachránila jsem tvůj úkryt. Co sis vlastně myslíš? Že můžeš cestovat vesmírem Jednoty a že každý, kdo tě uvidí, bude uvažovat stejně? Dobře, nechťel jsi mít nic společného s kify, to bylo dobře, mělš na to čuch, ale teď máš nás. A tys, můj milý Tully, nemělš na výběr. Buď nás nebo kify. Dobře. Prodala jsem jim pásek, který jsi nahrál při překládání. Dobře, vím... Ale bez toho by se mně nepodařilo opravit loď. Spěchají, aby se nás zbavili. Za chvíli si přijdou pro pásku. Každý se dozví o vašem živočišném druhu. Ať ji mahendosatové klidně kopírují, nech je, ať to prodávají jako normální zboží. Je to ten nejlepší obchod, jaký se dá v této chvíli uzavřít. Neprodávám tebe, dokážeš to pochopit? A jestli se naše lodě někdy potka-jí, bude na nich pásek do překladače a díky tomu se možná domluvíme a nebudeme po sobě hned střílet. Budeme se potkávat a budeme spolu obchodovat, rozumíš tomu? Jeto lepší nabídka, než jsi dostal od kifů!"

Přes obličej mu proběhla vlna vzrušení. Na tváři se mu objevil výraz, který Pyanfaré nedokázala přečíst. Oči se mu zaplnily vodou a udělal nějaký zvláštní pohyb rukou. "Rozumíš mně?" zeptala se Pyanfaré. "Vyjadřuji se jasně?" Bez odpovědi.

"Jsi volný," řekla Pyanfaré. "S těmito papíry můžeš jít kamkoliv. Chceš se jít projít na rampu? Chceš odejít do doků? Chceš se vrátit do kanceláří a zůstat tady s mahe?"

Zatřepal hlavou.

"To je ne?"

"Ne, Pyanfaré. Já ###."

"Řekni mi to ještě jednou."

Sáhla si pro papíry a podal jí je.

"To jsou tvoje papíry," řekla Pyanfaré. "Všechno je v pořádku. Můžeš jít, kam-koliv se ti zachce."

Možná tomu porozuměl. Ukázal na dveře. "Ten hani chce mě. Já s ním."

"Ona. Dur Taharová. Není to naše přítelkyně. Nemá ráda nás ani tuto loď. Ale to by se tě netýkalo."

Chvilí stál a zdálo se, že o tom uvažuje. Konečně ukázal zpátky na dveře loď. "Půjdu sedět dovnitř," řekl. "Půjdu sedět, ...dobře?"

"Dobře, Tully. Běž," řekla Pyanfaré. "Je to v pořádku, Tully. Hlavně, že ty jsi v pořádku."

"Přítel," řekl Tully a dotkl se jejího ramene a pomalu, se sklopenou hlavou a s únavou ohýbající jeho tělo, odešel.

"Mám jít za ním?" zeptala se jen Chur.

"Ale nenápadně. K jeho kabině není napojená voda a sítě. Dejte mu nějakou normální přípojku do koupelny."

"Můžeme ho přestěhovat do kabiny pro posádku."

"Ne, to se mně nezdá. Ale proboha, snad nebude kvůli koupelně tak zle. A dej mu nějaká sedativa. Mám dojem, že toho má dost."

"Bojí se, kapitánko. Nechtěla bych ho strašit ještě víc."

"Má rozum, pochopí to. Běž. A řekni Geran, ať sleduje, co se děje kolem. Jestli do půl hodiny nepříjde četa mechaniků, okamžitě mně to nahlaste."

"Provedu," řekla jen Chur a odspěchala směrem, kterým odešel Tully.

Tak, a je to. Dobré nebo špatné. Pyanfaré se opřela o zeď a všechny kosti ji bo-lely. Za chvíli se zvedla a vyrazila prázdnou chodbou směrem k výtahu. Doufala, že Geran nenajde jediný problém, který by se mohl postavit mezi ni a postel.

Nikdo ji nezastavil. Vyjela výtahem nahoru a pomalu, jako by byla opilá a ospalá zároveň, došla až ke dveřím své kabiny.

"Teto," dostihl ji hlas Hilfy. Zastavila se a sundala ruku ze dveří. Pomalu se otáčela a pomalu odpouštěla.

"Četa mechaniků už je na cestě. Právě nám došla zpráva," řekla Hilfy velmi po-tichu. "Myslela jsem, že bys to chtěla vědět."

"Sedělas nahoře na hlídce?"

"Trochu jsem odpočívala. Myslela jsem -"

"Jestli má hlídku Geran, je zbytečné plýtvat silami. Běž do své kabiny a zůstaň tam. A už se taky proboha vyspi.

Nebudu tě pak budít ve službě. Jestli nemůžeš spát, tak si běž něco vzít. Ale hlavně si pak nechod' stěžovat, že seš unavená."

"Kapitánko," zamumlala jen mezi zuby, poklonila se a odešla.

Pyanfaré otevřela dveře, vstoupila do kabiny a rychle za sebou zavřela. Ani ne-počkala, až se dveře samy automaticky zavřou. Vybavil se jí obličej Hilfy a vzpo-mněla si na její nekonečně dlouhou službu u radiostanice a uvědomila si, že ji chtěla pochválit. Nakonec to ale stejně neudělala.

K sakru už. Posadila se na kraj postele a svěřila hlavu do dlaní. Bohové, boho-vé, prožila nepříjemný rozhovor s mahendosaty, nabídla jim obchod, urazila Taha-rovou... a Tullyho... prodala něco, kvůli čemu zemřeli jeho tři společníci.

Byl to hazard. Hazardovala nejen se jménem Chanurů, ale hlavně s Tullym a celým jeho rodem.

Natáhla ruku a po hmatu hledala zásuvku u postele, kam si schovávala tubu plnou prášků. Jeden si nasypala do dlaně; najednou se jí ale udělalo špatně a ona se nezmohla na nic jiného, než na to, že hodila otevřenou krabičku léků do kouta kabiny. Prášky se rozsypaly, kutálely se chvíli po zemi a nakonec zůstaly ležet na místě. Lehla si do postele tak, jak byla. Složila si ruce pod hlavu, zavřela oči a celou dobu přemýšlela. Vzpomínala, jak vypočítávala jejich

kurs cestou sem, jak počítala zřetězení skoků; snažila se ze všech sil myslet jen na tento technický problém a na nic jiného. Před očima se jí seřadily do mnohastupňové řady čísel kursu, v jakém sem přiletěli, objevil se mezi nimi obličej Hilfy, teď se k nim připojila Chur, a teď, teď... teď se objevili knnnové, kteří pomalu sestupovali ke stanici.

- 8 -

"Teto."

Nebyla to výzva, která by se ozvala z odložené přenosné vysílačky, Hilfy za ní přišla osobně. Opírala se o postel a třásla s Pyanfaré. "Teto!" Pyanfaré se pomalu dostávala z osidel spánku a měla strašlivou chuť dát si ruku pod hlavu, převalit se na druhý bok a ještě spát. Ale nakonec se otřepala, posadila se a nechápavě se dívala do nepřítelně vyvalených očí malé Hilfy. "Je to Starchaser. Dostali se až sem. Ale mají problémy. Nemohou zabrzdit. Právě se to objevilo v hlášeních -"

"Bohové." Pyanfaré ze sebe shodila přikrývku, vyskočila na nohy a tak, jak by-la, vyběhla ke dveřím. Cestou stihla ještě vzít Hilfy za ruku a vystrkat ji před sebe. "Tak rychle, mluv, vystartovala pohotovost?"

"Stanice povolala nějaké horníky,... potulovali se někde poblíž. O kousek dál je jeden frachták, možná by mohl změnit kurs..." Hilfy poskakovala vedle Pyanfaré a snažila se s ní držet krok. Obě dvě spěchaly na můstek. "Opozdlili se asi o dvacet minut při křížení zenitu Lijahan."

"Teď je to dvacet?"

"Přibližně."

Haral už byla na můstku a pozorně sledovala skan. V jejím obličejí se zrcadlilo světlo z přístrojů. Vstoupily do místnosti, Haral se na ně podívala a podle toho, jak se tvářila, bylo jasné, že to nebude žádné legrace. "Musí se dostat do záchranného boxu," řekla jen Haral. "Nikdo se k nim nemůže dostat včas. Celá jejich loď i s nákladem má příliš velkou hmotnost."

"V jaké jsme pozici?"

"Nemůžeme se tam přece vydat," řekla Hilfy a měla pravdu.

"Aspoň ne proto, abychom se je pokusily zachránit," dodala Pyanfaré.

"Právě probíhají opravy," řekla Haral. "Kormidlo není zatím v pořádku."

Teď se ve spěchu přiběhla Tirun a navíc se ozval dotaz ze spodní paluby. "Máte na obrazovce všechno, co máme k dispozici," odvětila odpověď Haral Geran a Chur, které musely zůstat na spodní palubě. "Zatím vám víc říct nemůžeme."

"No tak, dělejte," mumlala Pyanfaré před obrazovkou skanu. "Dělejte, proboha, vypadni odsud." Posadila se do křesílka před vysílačkou. Jedním zautomatizovaným pohybem stiskla jediný knoflík a přepnula se na frekvenci stanice. "Tady je Chanuřina Pýcha. Naléhavé hlášení pro velitele stanice, mluví Pyanfaré Chanurová. Upozorňuji na možnost nepřátelského pronásledování lodě ve stavu nouze. Opakuji. Upozorňuji na možnost nepřátelského pronásledování lodě ve stavu nouze."

"Rozuměli jsme, Chanuřina Pýcho. Lodě mahendosatů budou hlídkovat v okolí. Zůstaňte na příjmu."

Pozorovala skan a mezi zuby cedila nadávky. Nakonec se zhluboka nadechla a zase vydechla. Všechny lodě v okolí se v porovnání se Starchaserem vlekly nesku-tečným hlemýžďím tempem. Všechno, co ale v této chvíli pozorovala, bylo už mrtvou historií. Dávno už minuli bezpečnostní zónu. Už dávno odezněla jejich hlášení o tom, že nemohou zbrzdit loď. Loď by ještě chvíli bojovala, ale nakonec by se přehoupala na nekonečnou cestu do věčnosti a bylo by po všem. Zbylo by jenom nekonečně dlouhé a nepříjemné umírání.

"Ztratila jsem spojení," řekla Haral. Hilfy se zatvářila zoufale a přiskočila k Haral. Zkoušela všechny možné přepínače a pokoušela se přeladit na jinou frekvenci. Haral jen nechápavě a zoufale kroutila hlavou. Posádka, unavená a zmámená dlouhým letem ve skoku, se musela postavit na nohy, dát všech pět dohromady a dostat se do záchranné sondy. V lodi typu Starchasera byl modul zavěšen vysoko pod rámem lodě. Nebylo vůbec jednoduché se do něho dostat a ještě těžší bylo dostat ho z lodě. A na to všechno měla posádka jen pár minut. Jen několik málo okamžiků.

Potom mohli jenom doufat, že malé motory sondy budou schopny odtrhnout záchranný modul od lodě a že budou dost výkonné na to, aby zbrzdily daleko menší hmotnost řítícího se záchranného boxu. Frachták, který se poflakoval kousek od nich, byl jejich největší nadějí. Ale muselo by se jim podařit dostat se do modulu a odstartovat.

"Modul je mimo loď," hlásila Haral a Tirun a Hilfy se začaly radostně po-pleskávat po zádech. Pyanfaré sepnula ruce a upřeně se dívala na obrazovku skanu. Nyní se na ní objevilo schéma pravděpodobného kursu záchranné sondy, která se úspěšně odlepila od Starchaseru, v této chvíli už beznadějně mířícího k záhubě. Dva malé body na obrazovce skanu ještě chvíli postupovaly stejným směrem, ale vzdálenost mezi nimi se postupně zvětšovala a Pyanfaré si zkoušela představit práci motorů, které musely zbrzdit původní rychlost a odvrátit je od záhuby. Po-sádka je uvnitř potmě; je to konečnou jejich štěstí. Nemohou aspoň sledovat zoufalý závod frachtáku s časem. Buď se mu povede převzít sondu včas nebo se záchranný modul dostane mimo soustavu stanice.

"Je to mahendosatovský frachták?" zeptala se Pyanfaré. Haral přikývla.

Pýcha byla naladěna na frekvenci stanice. Stanice potom musela přebírat data od všech nejbližších lodí a přenosových stanic. Výpočet reálného a relativního přenosu časových rozdílů byl v této chvíli nemožný. Frachták se hnul plnou rychlostí na místo skoku a minuty pomalu ubíhaly. Na obrazovce skanu se vzdálenosti mezi body pomalu zmenšovaly, ale i tak ukazovaly věci, které již dávno nebyly aktuální.

V reproduktoru vysílačky zapraskalo a ozvalo se podivné kvílení. Knnnové. "Bohové," vydechla jen Tirun. "Jsou tam někde knnnové."

Rozkaz, který odvětila stanice, byl v řeči tcaů. Ozvaly se ještě další přenosy, slyšely hlasy knnnů, ale všechna hlášení po chvíli splýnula v disonanci kvílení knnnů.

"Chanurová, " ozvalo se po chvíli z vysílačky. Přenos byl jasný a čistý. "To je taky tvoje práce?"

Pyanfaré se naklonila nad pult vysílačky, nechala si automaticky vyhledat frekvenci a s největším morálním vypětím se soustředila na odpověď. "Taharová, myslela to jako otázku nebo si na mě stěžuješ?"

"Tady je Dur Taharová. Je to otázka. Co ty o tom víš?"

"Už jsem ti to řekla. O tom se nebudeme bavit vysílačkou."

Nastalo ticho. Taharovi nebyli spřízněni s Fahovou posádkou a ani spolu nikdy neuzavřeli spojení. Ale kdyby bylo možné, aby se jakákoliv loď dostala k Starchaserovi včas, Výcházející Měsíc by se o to jistě pokusil. O tom se nedalo pochybovat. To, co se dalo vidět na skanu, bylo bolestnou podívanou. Kousek od ní se posadila Tirun, vedle ní seděla Hilfy a dívala se na skan. Loď Fahů se blížila k linii opuštěného systému a záchranná loď se stále přibližovala k sondě s posádkou. Za chvíli ale nebude možné celou událost pozorovat. Stanice se nyní přepnula na záznam z loď Hasatso, obchodní loď, která sledovala Starchasera. Byla to jediná loď ve frekvenčním rozsahu. Najednou se na obrazovce objevilo výraznější bliknutí a Starchaser konečně zmizel z obrazovky.

"Loď Chanurů," vysílala stanice. "Loď Taharů. Radíme obchodní lodi Hasatso, aby odhodila náklad, aby udělala vše, co je v jejich silách."

"Chanurové a Fahové jim budou ztráty kompenzovat," odpověděla Pyanfaré. Za chvíli bylo slyšet, jak Výcházející Měsíc vysílá přes stanici obzvláště srdečné poděkování frachtáku Hasatso. "Ať je božské ochraňuje," brumlala si pod vousy Haral. Odhození nákladu - chtějí zrychlit a dostat se co nejdříve k sondě. Chtějí zachránit posádku, která nepatří k jejich rodu.

Knnnové opět kvíleli. Všude jinde byl klid. Dlouho se zdálo, že celá posádka Pýchy dýchá stejným tempem.

"Už jsou skoro u nich," vydechla Hilfy.

"Už je budou mít," řekla Tirun. "Teď už je nemůžou minout."

Šlo to pomalu. Hlášení z loď Hasatso zněla stále povzbudivěji a optimističtěji. A po dlouhé době konečně ohlásili záchraně. "Máme jejich signál," ohlásila loď Hasatso stanici. "Jsou živí."

Pyanfaré, která dlouho zadržovala dech, zhluboka vydechla. Zašklebila se a stiskla Hilfy pevně ruku. Hilfy vypadala vyčerpaně. "Taharová," vysílala Pyanfaré, "slyšela poslední hlášení?"

"Slyšela," odpověděla stroze Taharová.

Pyanfaré položila ruce na řídicí panel před sebou. Další ztracená loď. Loď, jež je hodná oplakávání. Posádka Fahů v ní měla svůj domov a celý jejich život byl svázán s touto lodí. A teď je všechno pryč. "Stanice," vysílala už zase Pyanfaré. "Odvysílejte posádce, že Chanurové jim vyjadřují upřímnou lítost a že ker Hilfy Chanurová, pocházející z rodu Fahů, jim nabízí všechny možnosti a zdroje Pýchy."

"Vyřídte jim," přiletěl se do hlášení ještě jeden hlas, "že Výcházející Měsíc Dur Taharové jim rovněž nabízí veškerou pomoc."

To už byla ubohá závist. Pyanfaré se opřela pohodlně o křesílko, protáhla se a za chvíli se postavila. "Co se dalo udělat, jsme udělaly. Hilfy, běž a dones něco na pití. Když mě někdo vytáhne takhle z postele, tak by mi mohl dát aspoň napít, ne? Pití pro všechny. A snídani. Všechna méně důležitá hlášení si poslechnu později. - Haral, kdo má být teď zrovna ve službě?"

"Já mám službu."

"Dobře. Vypni přenos na spodní palubu. Tirun a ty se vrať dolů."

"Provedu," zamumlala jen Tirun a odešla spolu s Hilfy. Pyanfaré se opřela o panel počítače a podívala se Haral, která seděla na místě druhého pilota.

"Knnnové se dostali do jejich souřadnic někde okolo Lijahanu," řekla Haral a bedlivě přitom pozorovala obrazovku.

"Ještě pořád letí kupředu. Je to div, že se nepokusili sebrat odstřelený náklad."

"Řekla bych, že jsou to pro ně nepatrné drobtý."

"Mechanici pořád pracují na ocasních plochách. Druhá četa pracuje u konektoru. Kabelové spojení je už opravené a bude se ukládat zpět. Ale chybělo celkem čtrnáct panelů a šest jich bylo uvolněných. Odhadují, že se budou muset střídat v jednotlivých směnech ještě asi dvacet hodin."

"Bohové," řekla Pyanfaré a prudce si projela rukou bujnou hřívu. Vzpomněla si na kify, na útok, který patrně zničil Starchasera. Kromě knnnů se v okolí odstřeleného nákladu potulovala spousta dalších lodí. Byli tam i kifové. Zatím sice nejevili nejmenší známky pohybu, ale to nebylo normální. Něco se asi děje. Nikdo se ani nehnu. To nebylo možné. Možná se rozjelo několik ambiciózních hornických lodí, ale nikdo ve stanici se ani nehnu.

Už se to provalilo, možná, možná... Nejistota je plná strachu.

"Taharovi," řekla po chvíli hlubokého uvažování Haral. "Před chvílí žádali o povolení k dokončení vykládky."

"To nám asi moc nepomůže?"

"Myslíš si, že by vystartovali zároveň s námi a hlídali nás zezadu?"

"Ne," odpověděla Pyanfaré. "Myslím, že ne. Aspoň ne, pokud v tom neuvidí nějaký zisk. Co vlastně dělají teď? Nenakládají?"

"Naopak. Vykládají. Vykládají snad úplně všechno, co měli."

Pyanfaré přikývla. "Stanice chce mít jejich náklad pěkně v bezpečí. Velitel stanice nechce nic riskovat. Nechce se mu asi poslouchat stížnosti společností, že se jim ve stanici ztrácí náklad. Taharovi tady v tom případě zůstanou tak dlouho, jak budou potřebovat. Získáme aspoň čas."

"Ale to nás bude stát spoustu peněz."

"Bude to drahé. Stojí nás spousta peněz, náš Outsider, ve všech směrech spousta peněz."

Hilfy vešla s podnosem a se dvěma šálky. Pyanfaré se na ni podívala. "Děkuje-me," řekla jen. Vzala si do ruky šálek a zahleděla se na Hilfy, která právě upřeně pozorovala obrazovku. Pořád ještě docházela nejrůznější hlášení z lodí

Hasatso. Mezi jednotlivými hlášeními se vyskytovaly čím dál tím delší pauzy, které způsobovaly brzdění lodě. "Chvilí to bude trvat," řekla Pyanfaré. "Spěchali by jen v případě, že by byl někdo vážně zraněn. Jinak pochybuju, že by znovu zrychlovali. Právě dokončili ostrou zatáčku, budou se přibližovat jen velmi zvolna. Bude to trvat hodiny a hodiny. Vrať se do kabiny. - Myslím to vážně."

Ještě před nedávnem by se byla Hilfy hádala a odmítala. Svěsila by uši a hledala logické argumenty, proč tady teď musí být. Nyní jenom přikývla a odešla. Pyanfaré se po očku podívala na Haral, která pozorovala odcházející Hilfy. Nic neříkala, jen chápavě pokývala hlavou.

"A je to," řekla jen Pyanfaré a vrtala se v snídani. Chvilí spolu s Haral jen tak seděly a jedly snídani. "Něco ti řeknu, neteřinko," řekla konečně Pyanfaré. "Běž si odpočinout, vezmu to teď za tebe."

"Ale kapitánko, to nebude třeba."

"Hele, zdvořilosti si nech na potom. Musím ještě něco udělat. Ale přece jenom bys pro mě mohla něco udělat. Jak půjdeš dolů, podívej se, prosím, na Tullyho. Zkontroluj, jestli je v pořádku a jestli něco nepotřebuje."

"Dobře," řekla Haral. Vstala a posbírala nádobí na podnos. "Ale kapitánko, jistě je v pořádku. Chur se uložila hned vedle něho, kdyby bylo něco potřeba."

Pyanfaré právě dopíjela poslední doušek gfi, ale nakonec to vzdala a odložila šálek na podnos. "Panebože, můžeš mi říct, jaké jsem vydala rozkazy. Řekla jsem, že má být oddělen nebo ne?"

Haral sklopila uši. Styděla se. "Chur říkala, kapitánko, že byl hrozně rozrušen, ustlala si v koupelně, nechtěla ho vzbudit. Říkala - s dovolením - že pod vlivem sedativ vypadal příšerně. Spala jste, kapitánko. Byla to moje chyba."

Pyanfaré se rozčilila. "Tak jo! Dobře! Měl deprese, jak říká Chur..."

Haral jen přikývla. "Postaraly jsme se o něho," řekla Haral.

"Přesně, jak řekla Chur."

Haral chvilí přemýšlela, o čem se vlastně mluví, a potom jen řekla: "Je mi to líto, kapitánko."

"Jeho je ti líto!"

"Ne tak, jak by mi bylo líto haniů, kapitánko."

"Ne tak, jak haniů ...," řekla Pyanfaré za chvilí. "Dobře. Dělejte si s ním, co chcete. Je to koneckonců věc posádky a ne moje. Zapojte ho do práce. Chce pracovat. Chce být technikem u skanu. Dobře. Ať má nějakou hlídku. Zapojte ho. Kdo je další na řadě?"

"Ker Hilfy."

"Ať hlídá s někým zkušenějším. S někým, kdo už udělal všechny chyby a nebu-de je opakovat."

Haral se zašklebila a poškrábala se na nose přes svoji černou jizvu. "Jasně. Ně-kdo z nás ho to naučí."

"Ale teď už, proboha, běž."

Haral odešla. Pyanfaré se posadila do svého příjemně vysezeného křesla a pustila si všechna zaznamenaná hlášení. Všechna byla stará několik hodin. Nebylo tam nic, co by jí Haral neřekla. Spousta zbytečných hlášení, spory Taharů, vykládání nákladu a počátek nesnázi Starchasera. Pořád ještě čas od času docházely nějaké informace. Hasatso vysílala hlášení čtyř zachráněných členů posádky...

Čtyř. Zmocnila se jí hluboká deprese.

Čtyři ze sedmi členů posádky. To bylo mnohem horší než ztráta samotné lodi. Čtyři ze sedmi - to je příliš krutá daň.

Taková posádka se už nikdy nedá dohromady - už nikdy to nebude takové, jaké to bývalo. Bohové, bohové, začínat znovu,... a s takovou ztrátou...

"Stanice," začala vysílat Pyanfaré. "Potvrďte, prosím, z Hasatso jména zachráněných členů posádky."

"Pýcho," ozvala se stanice. "Hasatso vysílala jen zprávu o čtyřech zachráněných v dobrém zdravotním stavu. Váš dotaz jsme již odvětili."

Poděkovala a chvilí se jen tak bezmyšlenkovitě dívala na stanici. Vysílání má velký časový posun. Nezbyvá jí nic jiného než čekat a čekat. Zavrtěla se v křesle a rozhodla se, že spustí několik testů vnitřních systémů lodi. Chtěla vědět, jak daleko pokročily opravy. Potom se chtěla spojit s místním obchodním centrem a něco nakoupit. Nákupy si nechá poslat po poslíčkovi přístavních obchodních domů. Přenos s obchodem se trochu protáhl. Frekvence byly přetížené. Vypadalo to, jako by se každý ve stanici rozhodl nakupovat právě v tuto chvíli...

Chtěla se spojit s četou opravářů. "Stanice, tady Chanurová, proč se nehlásí če-ta mechaniků?" odvětila dotaz do řídicího centra.

"Pracovníci vám nemohou odpovědět," ozval se sladký hlas z řídicího centra. Další komunikační nezdar. Nervy. Jsou to asi nervy. Otřesení haniové a jejich zachránci se asi dostali do nějakých problémů. Ztráta lodě, ztráta nákladu, ztráta životů. Ošklivé záležitosti.

Navíc jedna z lodí knnnů se v této chvíli potulovala někde kolem stanice a vysílala své kvílivé zvuky. Komu asi? A kdo je řídí? Nejspíš jsou spojeni s rasou tea, kteří jim dávají povely.

Bohové. Příkazy pro ty, co dýchají metan, najednou utichly. Tcaové vztekly za-syčeli a začali mezi sebou zběsile komunikovat. Pyanfaré se natáhla přes pult a zapnula překladač; nebylo to k ničemu. Překladač fungoval jen v případě, že se jednalo o jasné příkazy, kterých používaly všechny lodě, při přistávání a přibližování se ke stanicím. Tohle ale bylo něco jiného. Aby je čert vzal.

Konečně bylo ticho. Ani tcaové nic nevysílali a zachovávali klid. Knnnové odletěli o kousek dále a tam už zůstali.

Hasatso dál pokračovala ve své pomalé cestě k stanici. Mahendosatové vysílali právě nějaké instrukce pro přibližující se frach-ták, ale jinak se nedělo vůbec nic.

Pyanfaré se už na nic neptala. Nikdo se na nic neptal.

Nové zprávy přišly až ve chvíli, kde se Hasatso přiblížila do poslední fáze letu a začala se připravovat na přistávací manévry. Čtyři zachráněni, jeden mrtvý - ze-mřel při odpálení záchranné sondy. Nevydržel přetížení. Dovolili mu zůstat

na lodi. Haniové by to tak nikdy neudělali, ale nabízenou možnost byli nuceni přijmout, Protože máhe to považovali za velikou čest. Dva museli zůstat v Starchaseru. Možná byli zabiti při útoku nebo se jim nepodařilo dostat se včas do záchranné sondy. Zprávy se lišily. V hlášení se konečně objevila první jména: Hilan Fahová, zachráněna; Lihan Fahová, kapitánka, oběť.

"Teto," ozvala se Hilfy poté, co si ji Pyanfaré pozvala na můstek. "Chtěla bych jít dolů do doků a podívat se za nimi. Víím, že je to nebezpečné. Chtěla bych tam jít... S tvým dovolením, samozřejmě."

Pyanfaré jí položila ruku na rameno a souhlasně přikývla. "Půjdu s tebou," řekla jen a Hilfy se ulevilo. Navíc vypadala velmi potěšeně. "Geran," řekla Pyanfaré a naklonila se přes celý řídicí pult. Vysílala vnitřním rozhlasem po celé lodi. "Ge-ran!"

Z odposlechu se ozvalo potvrzení příjmu.

"Geran, vezmi si zase hlídku. Budeš v řídicím centru na spodní palubě. Došly nějaké novinky. Kapitánka Starchaseru je mrtvá. Nepřežily to další dvě členky posádky. Já a Hilfy jdeme přivítat záchrannou loď. Pokusíme se přivést sem zbytek posádky, kdyby náhodou chtěly. Bude asi lepší vzít je sem a nenechat máhe, aby je otravovali vyplňováním formulářů a vlezlými otázkami."

Chvilí bylo ticho; ono to není jen tak, uvědomit si, co se vlastně stalo a co to znamená.

"Pojďme," řekla Pyanfaré Hilfy a obě dvě vyrazily směrem k výtahu. Hilfy se nesla vzpřímeně; když šla spát, usínala s pocitem, že se věci nevyvíjejí zase tak špatně. Potom se probudila a zjistila, že všechno je mnohem horší, než si původně myslela. Podařilo se však zachránit aspoň někoho, a to je pořád lepší než nic.

Další věc, kterou je nutno přičíst kifům na účet. Ale jestli tam někde jsou kifové - a je to docela možné; můžou klidně viset někde nad vstupem do soustavy stanice a hrát stejnou hru, jako hráli oni u Urturu - museli se tam dostat před notnou chvílí. Určitě tam už museli být ve chvíli, kdy to tady začala pročesávat patrola pěti mahendosat-ských vojenských lodí.

Celá loď byla na nohou. Tirun byla vzhůru a všichni se pomalu scházeli kolem Geran, která byla ve službě. Chur stála vedle Tullyho, který se tvářil hrozně vyděšeně a asi vůbec nic nechápal. Věděl jen, že se stalo něco hrozného. Haral spěchala z chodby. "Jdu s vámi, s vaším dovolením," řekla Haral a Pyanfaré jen potěšeně přikývla. "Venku jsou kifové," řekla Pyanfaré. "Nenechám se dvakrát za sebou nachytat stejným způsobem."

"Dávejte pozor," popřála jim Tirun u východu v přetlakové komoře. Haral otevřela hlavní pojistku dveří, Pyanfaré si pomalu vzala ze skříňky u centrálního počítáče pistoli a vsunula si ji do kapsy.

"Vypněte detektory, projdeme jen tak," řekla Pyanfaré. "Pojďme."

Dveře se otevřely a trojice se vydala dolů na rampu a odtud dál, hlouběji do do-ků. Po jejich levé straně se ozvaly motory. Dělníci u Vycházejícího Měsíce pořád ještě vykládali barely a kontejnery. Byli to samí mahendosatové, což bylo přinejmenším neobvyklé.

"Asi šli přivítat Fahovy," odhadla nepřítomnost někoho z posádky Tahařiny lo-dě Pyanfaré. Opět tady hrála svoji roli závist, vlastnost, která by alespoň v podob-ných případech měla jít stranou.

"Nic moc se tady neděje," řekla Haral.

Bylo to tak. V místech, kde by se jindy procházela spousta chodců, bylo teď jen několik nahodilých zbloudilců a jediná loď, kolem které se něco dělo, byl Vycháze-jící Měsíc. Dělníci v docích, mechanici a opraváři se zastavovali a pozorovali je. Střhové se shlukli kolem jednoho z nich a něco si šeptali do ucha. Kifové, jak se konečnou dalo předpokládat, byli venku. Stáli před vstupem do jedné z lodí a něco si mezi sebou povídali. Bylo jich tam sedm nebo osm a jejich černé pláště splý-valy s barely, jež čekaly na nalodění.

Najednou Pyanfaré zastříhala ušima a pozorně se zaposlouchala. Chtěla se ujis-tit, že se nepřeslechla. Kolik haniovských lodí ještě sestřelíš?

"Kapitánko - "zašeptala Haral a Hilfy se začala rozhlížet kolem sebe. "Nech to-ho, jdem -" řekla Pyanfaré a popadla Hilfy za ruku a táhla ji pryč. "Co si tady chceš začít?"

"Copak jim něco děláme?" divila se Hilfy a poslušně kráčela mezi svojí tetou a Haral. "Jak by se to mohl dozvědět?"

"Protože je tady jedna z jeho lodí. Přiletěla sem z Kity. A Akukkakk si podma-nil další lodě. Budou mu sloužit.

Roztáhnou se tady a budou tady čmukat a hledat nás. Doufejme, že nás nechají být, dokud nebudeme mít opravenou loď."

"Ale oni možná sestřelili Starchasera. Chtěla bych jen - "

"My všichni bychom chtěli, ale jsme rozumnější. Pojď."

"A co když nás chytanou tady v doku - "

"O další důvod navíc, abychom pohnuli a co nejrychleji vzali na palubu všech-ny zachráněné a odstartovali."

Šly dál a dál. Míjely skupinky, jež postávaly nečinně u svých lodí, procházely kolem kanýstrů a kontejnerů, až došly ke stanovišti padesát dva, kde se shromáždil mnohohlavý dav čumilů. Byli tady i doktoři a úředníci a nižší velitelé stanice, jejichž bílé límečky a kilty se nedaly přehlédnout.

A samozřejmě tady byli i haniové. Dav se před nimi rozestupoval a Pyanfaré kdesi vpředu zahlédla do bronzova zbarvené hřívy a záblesky šperků na uších ha-niů. Zamířila k této skupině a Haral a Hilfy jí byly v patách.

"Už je načase, kde jste tak dlouho," ozvala se hned po jejich příchodu Dur Taharová.

"Starej se o sebe," řekla Pyanfaré. "Moje neteř, která stojí za mnou, patří k rodu Fahů."

Dur Taharová se na ni jenom po očku podívala, ale nijak to nekomentovala. "Hasatso tady má být každou chvíli," řekla.

"Cestou jsem viděla několik skupinek kifů. Kdybych byla tebou, dávala bych si na ně při zpáteční cestě pozor."

"To je tvůj problém."

"Chtěla jsem tě jenom varovat."

"Jestli si tady něco začneš, Chanurová, nechtěj, abychom ti z toho pomáhaly."

"Kdyby tě čerti sprali, chci s tebou mluvit normálně, ne jen služebně,"

"Nepotřebuji s tebou mluvit normálně."

"Riskuješ, Taharová."

"Chceš mě snad poprosit o laskavost?"

Drápy se jí pomalu vysunovaly. "Chci tě poprosit jen o to, abys uvažovala obyčejným selským rozumem."

"Budu o tom přemýšlet."

Hasatso se přiblížila a ze stanoviště se vysunula ramena, která loď pevně přikotvila. Otevřely se kryty pro telekomunikační linky a ve spolupráci se stanicí se postupně zapojovaly jednotlivé linky. Pro všechny, kteří sledovali, co se děje, to byl nekonečný proces. Všichni ale byli zticha a jen mahendosatové měli odvahu si spolu povídat.

Konečně posádka ohlásila propojení všech systémů se stanicí a mahendosatovská eskorta vyvedla čtyři hani; byli unavení, k smrti unavení. Jedna z nich měla zavázanou ruku a ještě horší zranění měla na hrudi. Mahendosatovští úředníci vyrazili. Museli podepisovat papíry, chvíli mluvili s mahendosaty, jindy zase s hanií. Pyanfaré vzala Hilfy za rameno a probíjovavala si cestu kupředu. Haral šla poslední. Došly až k Fahům a tam jednu po druhé objaly.

"Moje kapitánka," řekla Hilfy a pokračovala, "moje teta Pyanfaré Chanurová; členka naší posádky Haral Araunová, po sňatku Chanurová."

Všichni se objímali. "Moje loď je vám plně k dispozici," řekla Pyanfaré prvnímu důstojníkovi. Zadívala se na ni a chvíli to trvalo, než se v jejích unavených očích dalo vyčíst, že tuto informaci přijala a že ji snad zařadí mezi všechno ostatní, co musela vnímat. Pyanfaré přenechala rod Fahů Hilfy a Taharové, která musela samozřejmě přispěchat se svým vlastním vyjádřením soustrasti, a sama šla vstříc posádce záchranné lodi mahendosatů. Všem poděkovala, popřála jim vše nejlepší a potřásla si s nimi rukou. Chtěla mluvit s kapitánem; byl to dlouhý, vyzáblý mahe, který se v této chvíli tvářil ustaraně a v duchu přepočítával, na kolik ho toto milo-srdenství přijde. Rozkazy už utichly, nadšení z jeho záchranného letu vymizelo; zůstal jen ztracený náklad a účty, které mu předloží společnosti za nedodané zboží.

"Vy jste kapitán, mahe?" zeptala se Pyanfaré. Odpověděl jen nepatrným přikývnutím.

"Jsem Pyanfaré Chanurová; prostřednictvím stanice Kirdu jsem odeslala zprávu na Anuurn. Chanurovy společnosti vám udělují statut hani. Můžete k nám kdykoliv přijet se zbožím. Nebudete platit ani clo a ani daně."

Tmavé oči kapitána mahe se aspoň trochu rozjasnily. "Dobře," řekl, "dobře," a mohutně jí stiskl ruku. Potom se otočil k členům své posádky a začal jim to vysvětlovat. Nikdo z nich neuměl směsici jazyků, která se používala ve stanicích a slovo dobře tvořilo pravděpodobně polovinu jejich slovní zásoby. Podařilo se mu to vysvětlit ostatním a ti se s rozzářenými úsměvy vrhli k Pyanfaré. Ta se ale jenom usmála a začala se prodírat davem k Hilfy. Chytila ji kolem ramen a táhla ji pryč od všech bujaře se tvářících mahendosatů. Taharová jim pomohla a záhy se celá skupinka ocitla na volnějším prostranství.

"Tudy," řekla Pyanfaré a první důstojník Hilan Fahová vzala kolem ramen raněnou členku posádky, zkontrolovala, jestli někde neuvízly ostatní a přidala se k celé skupině. Utíkaly před oficialitami mahendosatovských úředníků, kteří stále otravovali se spoustou dotazníků a formulářů. Chanurová, Fahová a Taharová zamířily nahoru, k horizontu stanice, kde na ně čekaly jejich lodě - Vycházející Měsíc a Pýcha.

"Jak je to daleko?" zeptala se Hilan Fahová chvějícím se hlasem.

"Docela blízko," odpověděla Hilfy. "Nemusíme nikam spěchat."

Cesta zpátky trvala mnohem déle. Pyanfaré si pozorně prohlížela všechna tma-vá zákoutí kolem barelů a kontejnerů. Musely projít kolem několika lodí kifů. Pyanfaré naštěstí věděla, že je její ostražitost násobena pozorností ostatních členů posádky. Kifové teď postávali u svých lodí v mnohem větších skupinkách. Pokřikovali na sebe a volali svými chraplavými hlasy další členy posádky. "Vezmeme vás do vašeho přístavu," hučely nakřápnutými hlasy a divoce u toho mávali ruka-ma. "Už máš, cos chtěla, haniovská zlodějko?"

V očích Hilan Fahové se objevilo šílenství. Otočila se k nim a přenášela šílenství ze svých očí na ně. "Ne," řekla rázně Pyanfaré. "My i oni jsme chráněni tole-rancí vyžadovanou našimi vlastními předpisy. Není to naše území. Ted' ne..."

Kifové jenom zamručeli a dál vykřikovali svoje narážky. Ale Fahová a její posádka se už zase dala do pohybu a hlasy kifů pomalu slábly kdesi vzadu v dálce. Šly dál kolem lodí stshů, kteří na ně nechápavě koukali svými bledými protáhlými obličejí, a ještě dál kolem velkých a pohodlných lodí mahendosatů, kde si je prohlíželi už jenom přistavní dělníci, mechanici a náhodní chodci. Dívali se na ně s lítostí, ale i s respektem a úctou.

"Už je to jenom kousek," řekla Pyanfaré.

Fahová nemohla popadnout dech a nezmohla se proto ani na kloudnou odpo-věď. Jenom něco vysíleně zamumlala. Konečně došly k doku Pýchy. "Fahová," ozvala se Dur Taharová. "Vycházející Měsíc není poškozen. Pýcha má několik vážných závad. Nabízíme vám cestu domů, která bude jistě rychlejší a přímočařejší, než byste se dočkala na palubě Pýchy."

"Přijímáme," řekla Hilan Fahová k velkému údivu a rozhořčení Pyanfaré.

"Sestřenky," ozvala se s přesně vymodelovanou intonací Hilfy. "Naše loď bude za chvíli v pořádku. A kromě toho... Potřebujeme vaši pomoc. Potřebujeme vás."

"Děkujeme," řekla Hilan Fahová a omluvně se dotkla ramene členky posádky. Podívala se na Taharovou. "S vaším dovolením bychom se nalodily."

"Pojďme," řekla Taharová a vzala všechny čtyři ke vstupu do vlastní lodi. Hil-fy šla asi krok za nimi. Měla svěšené uši a smutně se dívala za odcházející skupinkou. Zastavila se a teprve po dlouhé chvíli se otočila a vyrazila zpět. V každém jejím kroku, gestu bylo vidět, jak hrozně ji to mrzí a jak je jí to líto. Pyanfaré ji pozorovala a bylo jí z toho smutno. Vytáhla ruce a natáhla je, jako by ji chtěla chytit do náruče jako malé dítě. Za chvíli je zase nechala klesnout. Nic jí do toho nebylo. Hilfy se s tím musela vyrovnat, jak nejlépe mohla. "Byly v šoku..." řekla za chvíli. A po delší odmlce

dodala: "Omlouvám se, teto..."

"Pojďme," řekla Pyanfaré. Před očima se jí vzteky dělaly barevné kruhy. Ale musela to vydržet. Chtěla celou záležitost vyřešit tak, aby z toho měla Hilfy radost, ale všechno to nakonec dopadlo jinak. Šla vpředu a zezadu je hlídala Haral. Hilfy nechaly jít uprostřed; nechaly jí prostor proto, aby si mohla zachovat důstojnost.

Zbabělci, pomyslela si Pyanfaré, ale kvůli Hilfy to neřekla nahlas a rychle za-hnala podobné myšlenky. Potřebovali je, hrozně moc potřebovali jejich pomoc. Fahová se ale rozhodla jinak, měla už křivě plné zuby.

A venku, mimo stanici na ně čekali kifové. Jestli nebudou hlídat pásmo vstupu do soustavy Kirdu, budou určitě roztroušeni po celé soustavě. Tím si byla stopro-centně jistá. Čekali jenom na správný okamžik. Bude jich spousta, celé hejno a nikdo se v tom nevyzná a každý bude krýt záda tomu druhému.

Prošla vstupem přes přetlakovou komoru. Stála tam Tirun a Geran, obě se na-chystaly, že budou vítat Fahovy. Ale jakmile uviděly Pyanfaré, zůstaly stát v ústí chodby.

"Naši přátelé si to rozmysleli," řekla Pyanfaré. "Rozhodli se, že pojedou s Taharo-vou. Jedna z nich je zraněná, kromě toho jim Taharová slíbila rychlejší cestu domů."

To bylo vysvětlení, které by se nijak nemuselo dotknout Hilfy. Pyanfaré kolem nich prošla do řídicího centra. Seděla tam Chur a Tully. Ten ničemu nerozuměl, ale bylo vidět, že pochytil něco z nervózního ovzduší, jež jejich návrat vyvolal. "S tebou to nemá nic společného," řekla Pyanfaré nepřítomně a zahleděla se na monitor vnitřního systému soustavy, u kterého držela Geran službu. Hilfy a Haral za nimi přišly za chvíli. Nastalo hrobové ticho a Hilfy se celou dobu snažila udržet klidný výraz.

"Tak jo, ať jim bohové sešlou trochu štěstí," zamumlala Tirun. "Jen bohové vě-dí, co všechno zažily."

"Venku v doku se poflakují kifové," řekla Pyanfaré. "Chovají se hrozně drze. Už o tom asi vědí. Přijeli sem ze stanice Kita, byli tady dávno před námi. Někteří jsou z Meetpointu nebo Urturu. Spíš z Urturu, kontrolovala jsem jména, která jsem jsem si pamatovala, ale tyhle si nepamatuju. Předávají si tu zprávu jeden od druhé-ho. Začíná tady být docela těsno."

"A za chvíli jich tady bude ještě víc," řekla Haral. "Vsadila bych se, že jich je spousta ve vnitřním systému. Kapitánko, myslíte si, že by se nám podařilo pře-svědčit mahe, aby nám poskytli eskortu až do místa našeho skoku?"

"Budou si o tom vyprávět na všech stanicích," řekla trpce Pyanfaré. "Ale ne-máme stejně na vybranou. Musíme se od nich nechat pohlídat jako ovečky až do místa zahájení skoku."

"Jestli se nám podaří dát dohromady kormidlo a výškovku," podotkla hořce Ti-run.

Zesponu, z průchodu přetlakovou komorou se ozval hluk. Pyanfaré skočila kupředu, vytáhla z kapsy pistoli, prošla kolem Tirun a postavila se s odjištěnou zbraní do vchodu k operačnímu centru.

Byla to Hilan Fahová. Na pozdrav zdvihla ruku a postavila se proti Pyanfaré. Kapitánka zajistila pistoli a zasunula ji zpět do kapsy. Byla si vědoma, že v této chvíli jí stojí za zády celá posádka.

"Rozmyslela sis to? Z ničeho nic..." zeptala se Hilan Fahové.

"Potřebuji s vámi mluvit. A hlavně se svojí mladou neteří."

"Se mnou a s tvou mladou neteří... Tak pojď dál, nebudeme se spolu bavit jako nějací přistavní poslíčci."

"Dobře," svolila milostivě Fahová. Řekla to tónem, který v žádném případě nemohl Pyanfaré zlepšit náladu. Mávla rukou a poslala zbytek své posádky zpět do operačního centra. Jedině Tully se krčil v koutku místnosti u jednoho z počítačů. Ale v jeho přítomnosti na lodi nebylo nic nepatřičného, jen ať je u toho, když bude Fahová snášet výmluvy, proč že s nimi nepojedou.

Hilan Fahová se najednou zarazila. Uviděla Tullyho - podivné stvoření s hlad-kou kůží, oblečené jako haniové. Hilan Fahová svěsila uši. "Tak tohle je to zboží," řekla a podívala se přitom na Pyanfaré, "které chtějí kifové, že?"

"Jmenuje se Tully."

Hilanin obličej se napjal a nos se jí výhružně nakrčil. "Živé zboží, bohové... Chanurová, jak ses k tomu, proboha, dostala a o co tady vlastně jde?"

"Kdybys s námi cestovala na naší lodi, měla bys právo klást mi podobné otáz-ky a já bych měla povinnost ti na ně odpovědět. Ale podle toho, jak se věci mají v této chvíli, se vše dozvíte zároveň s Taharovými."

"K čertu s vámi, Starchaser je kvůli vám zničen -" Pyanfaré se na ni upřeně zahleděla a Fahová raději polkla všechna nadbytečná slova, která už nikoho nemu-sela zajímat. Vše podstatné už bylo řečeno. "Rozhodla o tom kapitánka; složily jsme celý náklad na Urturu a utekly jsme odsud. Chtěly jsme vám dát čas. Ale kde jste byli vy? A k čemu byla naše pomoc?"

"Slepí. Byli jsme slepí v hromadě prachu a smetí nad vnitřním systémem Ur-tum. Ale nemohli jsem nic dělat. Museli jsme se pokusit o skok a zmizet. Doufali jsme, že si ve zmatku, který jsme vyvolali, poradíte i bez naší pomoci."

Hilan se zhluboka nadechla. "Rozhodla o tom kapitánka, ne já. Já bych nikdy nevystartovala ze stanice. To asi víš. Počkala bych ve stanici a nechala bych vás, abyste si svoje záležitosti s kify vyřídili sami, vy takzvaní zloději..."

"Ceníte si více slov kifů než mých, že?"

"Jestli mi můžeš nabídnout nějaké vysvětlení, ráda ho přijmu. Moje sestřenice jsou mrtvé. Naše loď je zničena. S největší pravděpodobností už žádnou jinou nedostaneme. Veliká Chanurová má veliké plány, děkujeme, pojedeme raději na jiné lodi. Pojedeme kamkoliv, kde nás nevyženou. Budeme jezdit na ostatních lodí Fahovy společnosti. Vy asi víte, kde se dá najít bohatství, že? Asi víte, na čem se dá vydělat. Ale způsobilas příliš mnoho vzruchů, kvůli kterým vykrvácí spousta dalších a nevinných lodí. Spousta malých společností kvůli vám zanikne. Mám pro vás vzkaz. Kifové mi dali pro vás vzkaz. Mám vám říct asi toto: To, co jste jim vzala, je příliš velké na to, aby se dalo ignorovat a příliš cenné, aby to mohli nechat jen tak. Pojedou za vámi kamkoliv, v jakémkoliv počtu vás budou pronásledovat - dokonce i na Anuurm. Všem haniům široko daleko chtějí dát najevo, že věc, kterou skrýváte, nikomu nepřinese užitek. Takhle to říkal jejich hakkikt. Akukkakk. Říkal to na Urturu. Jeho vlastní slova."

"Kifové vyhrožují. Myslela jsem si, že budete mít pevnější nervy."

"Nejsou to rozhodně prázdné výhrůžky," vykřikla Hilan. Měla hrůzou rozšířené oči a zpocené nozdry. "Akukkakk nám řekl, abychom vyřídily toto: Neopovažujte se pomáhat Chanurové. Jinak uvidíte jen zkázu a spoušť. Dokonce i ve vesmíru Anuurnu."

"A kdes zase slyšela tohle? Říká se to na několika lodích kifů, kteří nebyli schopni nás najít a vás ani nechytily? Hilan Fahová, kdybychom se my dvě spojily na Urturu -"

"Ne, ne, ne. Pořád tomu nerozumíš. Oni nás opravdu chytily. Chytily nás na Ki-tě. Zabili dvě moje sestřenice. Na Kitě. A potom nás nechali jít. Nepovedlo se nám dokončit skok. Nechali nás jít, protože jsme museli doručit tento vzkaz."

Rodina Fahů se bude muset silně stydět. Nechali se chytnout od kifů... V míst-nosti však teď bylo ticho. Nikdo málem ani nedýchal.

"Takže," řekla Pyanfaré, "věříš tomu, co říkají naši nepřátelé?"

"Vidím jen tady to," řekla Hilan a ukázala na Tullyho. "A z ničeho nic se uka-zuje, že celá záležitost je mnohem složitější, než jak se zdálo na první pohled. Už vidím důvod, proč kifové tak šílí a vím, že nikdy nepřestanou. Ambice rodu Cha-nurů zašly tentokrát příliš daleko. Ať budete dělat cokoli, nechci s tím mít nic společného. Moje sestra to přežila; dvě další sestřenice jsou naživu. Pojedeme domů. _ Sestřenko," řekla a podívala se na Hilfy, "tobě se omlouvám"

Hilfy nic neříkala. Koukala se prázdně před sebe a v očích měla bolest.

"Hilfy může odejít s vámi, jestli bude chtít," řekla Pyanfaré. "Nebudu se na ni zlobit a ani na ni nebudu svalovat vinu. Jedná se o velmi delikátní záležitost, jaks již ráčila naznačit."

"Bude mi potěšením, když mně ji necháte," řekla Hilan.

"Zůstanu na své lodi," řekla Hilfy. Pyanfaré si složila ruce na prsou a sledovala návaly hrdosti, které jí proudily celým tělem, nahoru a zase dolů. Nebyla to jen hrdost, ale samozřejmě i pýcha.

"Takže," řekla Pyanfaré, "přeji vám pěknou cestu domů. Nejlepší by bylo, kdy-bychom mohli cestovat společně, ale obávám se, že to je věc, o které nechce Taha-rová ani uvažovat."

"Ne, to opravdu nechce." Fahová se podívala na Tullyho. Pozorovala ho svýma tmavýma očima. "Kdybyste byli schopni uvažovat s ohledem na ostatní, nikdy byste něco takového nemohli udělat. Tentokrát jste si naložili příliš. A ostatní si to budou pamatovat."

"To, co jsem si naložila, přišlo na moji loď, aniž se mě to ptalo nebo aniž bych o tom aspoň věděla. Co bys udělala ty s uprchlíkem, který se přijde schovat na tvoji loď? Vrátila bys jej kifům hned, jak by o to požádali? Neobchoduju s živými tvory!"

"Ale nevádí ti, že kvůli vám živí tvorové umírají!"

"Ale ty sama svojí malostí zahazuješ to, co oni vykonali!"

vpadla do rozhovoru Hilfy.

Hilan sklopila uši. "Kdo si myslíš, že seš, abys mohla někoho soudit? Milá ne-teřinko, o tom si můžeme promluvit, až budeš o pár let starší. Toto -" Byla nebezpečně blízko u Tullyho. Chur, která seděla o kousek dál na hlavním ovládacím pultu, seskočila dolů a pevně se postavila na obě nohy. Tully se postavil a ustoupil, jak mohl nejdál. Fahová se zamračila a udělala nepatrné gesto. "Ještě něco vám chci říct," řekla Fahová a podívala se na Pyanfaré. "Ať už ses dostala do problémů proto, žeš chtěla nebo ne - může to být váš konec. Je toho už dost. Je to nebezpeč-né. Jak je to dlouho, cos nebyla doma?"

"Asi šest měsíců." Pyanfaré se zhluboka nadechla a zasunula si ruce za opasek. Po zádech jí přebíhalo mrazení; určitě se stalo něco nepříjemného. Zmínila se o tom, co doma. Jakákoliv zmínka o domovu nebo snad o tom, co se doma změnilo, byla nepříjemná. Fahová se teď navíc tvářila hrozně tajemně a Pyanfaré měla ten-denci se před ní stydět.

"Možná ještě víc," dodala Pyanfaré. "Když budu počítat i to, že jsem se nezastavila u nás, bude to ještě víc. Ale co mi chceš říct? Praskáš ve švech, jak seš toho plná..."

"Váš syn převzal celý Mahn od Khyma Mahna. Je teď sousedem Chanurových. Je velmi ambiciózní. Starý Mahn je v exilu a Kohan Chanur velmi nutně potřebuje všechny spojení." Hilan Fahová svésila uši. Měla bělmo kolem nosu a tvářila se, že by byla raději kdekoli jinde, než by musela předávat takové zprávy. "Moje kapitánka by vás podporovala. Ale co nám teď zbývá? Jedna ze tří lodí společnosti Fahů je pryč. A co si máme myslet, když Chanurové, při všem co už vlastní, si naloží mnohem víc, než jsou schopni zvládnout? Ztratila náklad, zapletla ses s kifý, kifové vyhrožují, že zničí celý vesmír kolem Anuurnu... Proboha, copak si myslíš, že s vámi zůstanou všichni dřívější spojenci, až tohle začne? Ztratila jsem loď, svoji kapitánku a několik svých sestřenic. Musím začít myslet na rodinu. Ne-můžu se do toho nechat zavléct, aspoň ne teď. Nemůžu vzít loď Fahů a postavit je spolu s vámi proti kifům. Ztratíte všechny spojení a přijdete o všechno, co máte. Ostatní budou uvažovat podobně a až se vrátíte na Anuurn, Chanurové už tam třeba vůbec nebudou. Jedu domů, pojedu na lodi Taharů. Pojedu na ní proto, že nechci riskovat se zbytkem štěstí, které nám ze svých přidělů nechala Chanurová."

"Seš mladá," řekla Pyanfaré. "Mládí je většinou opatrné a má větší strach. Máš pravdu v jednom, vaše kapitánka by mě podporovala. Měla na to nervy a odvahu. Ale ty, Hilan Fahová, si běž svojí cestou. Všechny dluhy vám zaplatím, slíbila jsem vám to. Chanurovi se odmění lodi, která vás zachránila. A až vyřídím tady to, budu mít možná lepší náladu a zapomenu na to, co se právě stalo. Nemusíš se tedy bát, až se někdy v budoucnu potkáme. Aspoň ne tak moc. Nebudu si o tobě myslet nic špatného. Mládí pomalu stárne. Nikdy si tě ale nebudu vážit tak, jak jsem si vážila vaší kapitánky. Ty nejsi Lihan a asi z tebe už nikdy nebude."

Fahová se celá otrásla vztekem. "Odměníš se mně tak, jak ses odměnila jí -"

"Proklela by mě a poslala by mě do pekel mahendosatů, ale nikdy by neudělala to, co ty. Nikdy by neopustila přítele. Běž, odejdi z paluby mé lodi. Přeji ti bezpeč-nou a rychlou cestu domů."

Chvilí to vypadalo, že se Fahová vrhne na Pyanfaré. Byla ale unavená, vyzáblá a zoufalá. Navíc jí chyběla odvaha. "Ať

na vás dopadne její kletba," řekla a odešla. Nebyla už tak pevná v ramenu a nešla ani tak rovně. Pyanfaré zaklela a podívala se na Hilfy, která se hrozně chvěla.

"Kohan se mně o Mahnovi nezmínil ani v jednom dopise," řekla Pyanfaré. "Co ty o tom víš?" zeptala se Hilfy.

"Nevím o tom nic," odpověděla Hilfy. "Nevěřila bych tomu. Mám dojem, že Fahová poslouchá moc často klepy."

"Kolik jsi toho věděla o celém panství, když jsi ještě byla doma? Bylas už myš-lenkami na Pýše? Myslíš, že by byli schopni něco upéct a ty bys o tom nevěděla?"

"O něm se mluvilo odjakživa. Kara Mahn se potuloval po okolí. On a Tahy. Myslím si, že na Khym si promluvil přímo s otcem."

"K čertu se jeho schovávačkami. Taký mi mohl něco napsat!" rozzlobila se Pyanfaré na Kohana.

"Poslal mě," řekla Hilfy tenkým hlasem, "až když byla Pýcha ve vnitřním systému. Požádala jsem ho, abych mohla letět s vámi a on mi řekl, že mně to nikdy nedovolí. A druhý den mi dal ten dopis, posadil mě do letadla, a já jsem byla, bo-hové, najednou v přístavu, jako je tento. Měla jsem sotva čas se zabalit. Říkal, že si musím pospíšet, jinak že Pýcha odletí beze mne a já propásnu svoji životní příleži-tost. Říkal mi to všechno v noci. Myslela jsem si, že je to proto, že se na lodích nepočítá den a noc a stejně jsem musela jít na kyvadlo. Jinak bych se sem nedosta-la."

"Bohové," řekla jen Pyanfaré a posadila se k řídicímu pultu. "Zatím ne, můj mi-lý synu. Ať jsou nám bohové nakloněni. S kify si to vyřídíme, ale nejdřív musíme urovnat to, co se stalo doma."

Měla nastražené uši. "Jsme s tebou," ozvala se Haral. "Jasně, jedeme domů. Budou ze mě muset škrábat štětiny, až se dostaneme domů."

"Jasně," souhlasila Tirun a Tully se rovněž tvářil vyrovnaně a nadšeně. Chur ho totiž láskyplně popleskala po rameni. Hilfy se posadila vedle něho a položila mu ruku kolem krku. Dvě dušičky, které spolu měly společné jenom svoje neštěstí.

"Však my to nějak vyřešíme," řekla Pyanfaré Hilfy. "Uděláme to ale tak, jak budeme chtít my. Souhlasíš?"

"Vyhnal mě odsud," řekla Hilfy. "Mohla bych jim být nějak nápomocna a on to věděl a poslal mě pryč."

"No tak. Zatím ještě nejsi dost stará a neznáš svého tatínka tak, jak ho znám já. Neber si to, prosím, nějak osobně. Přemýšlí vždycky jenom předtím, než k němu nějaký problém dolehne. Potom už nikdy. Všechno organizuje, jako kdyby rovnal věci na stole. Je moc pyšný na to, aby mě zavolal zpět a moc chytrý na to, aby tě tam nechal. Nechtěl, aby ses náhodou zapletla s Mahnem. Kohana by to asi rozzuřilo. Moc neklop uši, neteři, tady jsme jako jedna rodina a nic se tady nedá utajit. Ale zatím ještě slunce vychází a zapadá za tvými rameny a tvůj otec je přesvědčen, že tomu tak bude i nadále. Byla bych raději, kdybys tam mohla být co nejdřív. Doufám, že bys dokázala docela dobře zpracovat Kara a Tahy spolu s ním. Ale jestli pojede Vycházející Měsíc rovnou domů, doveze jim zprávy, které získal tady. To by mohlo způsobit nějaké problémy. A kromě toho uplyne nějaký čas a po celou dobu to nebude mít Kohan jednoduché. Doma je ještě - Kdo je teď ještě doma? Tvoje maminka a kdo?"

"Akify a Lilun."

"Doufejme, že bude tvoje matka stát při něm," řekla Pyanfaré těžce. Potom pře-šla k řídicímu pultu a chvíli se dívala na monitor. "Nevadí. Ať se děje cokoli, pokusíme se to dát do pořádku."

"Pyanfaré -"

Ozval se Tullyho nepřírozený hlas. Otočila se a podívala se na něho. Potom si přepnula vysílačku u pasu na vysílání.

"Otázka," řekl Tully a ukázal směrem ke dveřím, který mi před chvílí odešla Fahová. "On bojovat."

"Ona," řekla Pyanfaré netrpělivě. "Na palubě jsou jenom ženy." Tully si nasli-nil rty a vypadal zmateně. "S tebou to nemá nic společného," řekla Pyanfaré. "Není to nic, čemu bys mohl rozumět."

"Jdu," nabídl se Tully a začal se pomalu sesunovat z místa u pultu. Chur ho ale podržela za rameno. "Ne," řekla Chur.

"Nikdo se na tebe nezlobí. Všechno je v pořádku."

"Není to kvůli tobě," doplnila Pyanfaré, "tentokrát opravdu ne," řekla. Došla až ke dveřím, otočila se a podívala se na posádku. "Vyřešíme to," řekla posádce a vyrazila dál do chodby, směrem k výtahu.

Khym je svržen. Možná je mrtvý. Aspoň, že se dostal do exilu. Ztráta jejího druha jí překvapivě rozčilila. Panství Mahn v ruce mladého Kara nebude to, co to bývalo. Za Khyma. Za Khyma šlo všechno lehce, nebyly žádné problémy. Spíš se všechno líně vleklo. Byl trochu pomalý, měl rád pohodlí a pěkné věci. Rád sedával ve své zahradě ve stínu a poslouchal příběhy ze vzdálených přístavů, kam se on sám nikdy nepodíval a nepodívá. Takový byl Khym Mahn. A najednou se vrátil jeho syn, zabral si jeho zahradu a dům, vzal si jeho jméno, zatímco chudák Khym - kdoví kde je teď a jak je na tom.

Vyjela výtahem na hlavní palubu a zamířila do své kabiny. Sedla si ke stolu a vytáhla ze zásuvky několik suvenýrů z domova. Moc jich s sebou neměla, raději si schovávala vzpomínky než předměty. Podívala se na obrázky, jež s sebou měla; hladký šedý kámen. Ani netušila, jaký bude pro ni mít význam obrázek hladkého šedého kamene v tomto ocelovém světě. Kámen pocházel z vrchoviny Kahin Hills. Vzpomněla si na šumění trávy, na teplé slunce a bubnování deště na skalách a travnatá úbočí kopců.

Její syn... vyhnal Khyma. Nastěhoval se do sousedství panství Chanur a chce ohrozit samotného Kohana. Chce zničit a rozbít vše, co Kohan tak pracně vybudo-val. Zázrakem zůstává, že chtěl Kohan uchránit před tím vším Hilfy. Věděl, že nastává doba, kdy se lehce ztrácejí nervy a rozumné uvažování.

Kohan ji požádal, aby předala Hilfy zkušenosti. A postarala se o ni.

Odsunula všechny věci stranou a pohodlně se posadila. Během oprav stejně neměla nic na práci. Seděli tady připoutáni ke stanici a doufali, že kifové zachovají decentní odstup a nechají je na pokoji aspoň tady ve stanici.

Zaútočí na Anuurn - ne, Akukkakk nebude zase takový blázen. Na to neměl dost lodí. Byl to humbuk, nadsázka,... Kifové tak jednali odjakživa. Vyhrožovali a doufali, že nepřítel ztratí hlavu a oni získají, co potřebují. Leda, že by byl

hakkikt šílený... Leda, že by hakkikt přizval ke spolupráci všechny, kteří chtějí jenom ničit a nezáleží jim na tom, jestli něco získají.

Žádnému hakkiktovi se ale doposud nepodařilo zapojit do akce tolik lodí v tak širokém pásmu. Nikdo z nich zatím neudělal to, co tady ten. Nikdo nezaútočil na stanici stshů, nikdo nevyhrožoval celému dopravnímu systému Jednoty, jak to udělal on na Urturu.

Posadila se do křesla, skousla si spodní ret a uznala, že výhrůžky přece jenom asi sklízí ovoce. Zapnula si skan na vlastní monitor a chvíli se něj dívala. Nebylo vidět nic neočekávaného. V systému se stále pohybovaly lodě knnnů a ve chvíli, kdy si naladila i audio kanál, uslyšela jejich typické kvílení ve třech tónech. Tcao-vé byli potichu. Jen jednou zaslechla signál rušený statickou elektřinou nějakého tcaa. Našla ho na stejné na stejné frekvenci jako předtím knnný. Věž? Nebo jen někdo lamentuje nad svým osudem? Kromě těchto zvuků slyšela jen běžná pro-vozní a staniční hlášení. Občas se ozvaly povely čtyř mechaniků, kteří nepřetržitě pracovali na opravě Pýchy. Většinou bylo slyšet nějaká hlášení z frachtáků, ale teď vůbec nic. Poté, co přiletěla do přístavu Hasatso, všechno ztichlo. Dokonce ani horníci nevyjeli ze svých doků.

Přepnula na staniční kanál a podala stížnost na zpožděnou dodávku objednané-ho zboží. Doručovatelé se několikrát omluvili a se všemi možnými zdvořilostními frázemi ji přesvědčili, že zboží dodají během chvilky.

Stasteburana aspoň jednou použil mozek a naštěstí nechal všechny patroly na oběžné dráze. Mahe byli hrozně důvěřiví.

Myslela si, že jí Taharová bude věřit víc.

- 9 -

Vycházející Měsíc vystartoval v době, kdy všichni spali. Byl to odjezd bez jedi-ného slova rozloučení. Paynfaré si z toho nic nedělala; nestálo jí za to, aby se pře-vlékala a upravovala z nočních nedbalek, aby se na ně šla podívat. Nezáviděla jim vůbec nic a nutno dodat, že ji to taky vůbec nepřekvapilo. Služby se pravidelně střídaly, byl v tom odvěký řád a nebylo nutné něco na něm měnit. I Hilfy spala. Nebyl důvod ji budit; věděla stejně jako všichni ostatní, jak to nakonec dopadne. Pyanfaré se znovu ponořila do hlubokého spánku a pustila celou záležitost z hlavy. Nechtěla se jí zbytečně čerit hladinu adrenalinu a nechtěla si lámat hlavu s tím, co se děje tady, co se děje doma nebo kdekoli jinde. Možná by se měla trochu starat o právě probíhající opravy. Než šla spát, všechny panely už byly na místě. Mahen-dosatovští mechanici právě kontrolovali všechna spojení a hrozně se omlouvali. Na těchto spojení, na těchto svazcích malých kabelů závisel jejich život!

Pohltila ji tma. Padala dolů tmou a pociťovala to jako přepych, který si nemůže dovolit.

"Kapitánko, nezlobte se, hrozně nerada vás ruším, ale knnnové se začali nějak divně přeskupovat."

Vytáhla zpod polštáře ruku a cítila se jako při časovém posunu. Do chvíle, kdy se měla probudit, jí chyběla ještě hodina a půl. Silou vůle se přiměla vstát.

"Kapitánko," ozvala se Tirun; měla zrovna hlídku. "Je to nutné."

"Jsem tady. Přepoj mi to sem. Co se děje?"

V potměšlé kabině se rozsvítila obrazovka. Pyanfaré zamrkala a upřeně se za-dívala na obrazovku. Značky lodí na obrazovce blikaly a vysílaly varovné signály. Lodě se dostaly příliš blízko k sobě.

"Všichni knnnové odstartovali ze stanice," řekla Tirun a pokračovala. "Všichni míří jedním směrem."

"Za Vycházejícím Měsícem? Zeptejte se služby ve stanici. Co se jim ale proboha stalo?"

"Už jsem se ptala. Žádná oficiální zpráva."

"Ať se jdou vycpat se svými schovávačkami! Spojte mě s nimi."

Chvilí to trvalo. Pyanfaré se mezitím natáhla pro kalhoty, oblékla si je a utáhla si opasek.

"Stanice stále odmítá kontakt. Trvají na komunikaci přes poslíčky."

Pyanfaré si zapnula pásek a polkla vlnu nadávek a vzteku. "Co dělají kifové?"

"Jsou stále tady. Jestli mezi sebou komunikují, posílají si vzkazy po poslíčcích nebo mají zřízené pevné linky."

"Všechno sleduj. Budu tady u sebe." Odešla do koupelny, rozsvítila všechna světla, umyla se a zase se vrátila k obrazovce, aby zkontrolovala, co je nového. Deset lodí knnnů se hnalo za Vycházejícím Měsícem. Hnali se, jako by si spletli lodě a jeden druhého o tom přesvědčoval. Bylo to směšné, absurdní, ale už jí po-malu docházel humor. V dávných dobách docházelo poměrně často k různým ne-dorozuměním, ale potom přišli stshové s myšlenkou Jednoty, která by se rozprostí-rala až k území tcaů. Ti naopak přesvědčili knnný a chie, aby se podřídili civilizač-ním zákonům Jednoty. Byla to už dost velká masa bytostí řídících se stejnými zákony a k nedorozuměním docházelo čím dál méně. Mohli začít obchodovat, vyhnout se neshodám a našli spoustu oblastí, ve kterých mohli spolupracovat. Všichni, co dýchají metan, ale byli nebezpeční. Obzvláště, když je něco popudilo. Najednou se úplně zarazila. Česala se a hřeben jí zůstal nečinně v ruce. Vyběhla na chodbu a spěchala k výtahu.

"Co je nového?" zeptala se Tirun v řídicím centru.

"Nic," odpověděla Tirun. Zraněnou nohu už neměla v dlahách, jen si ji pohodl-ně opřela o okraj řídicího pultu. "Letí jeden za druhým, všech deset, všichni se ženou za Taharovou."

"Bohové," zaseptala Pyanfaré, "To je zmatek." "Vysílají identifikační signál. Musí jim být jasné, že to nejsme my."

Pyanfaré bezmocně rozhodla ruce. Odešla zpět ke dveřím. "Zavolám ostatní. Stejně by tě už měl někdo vystřídat, ne?"

"Za půl hodiny."

"Kdo je na řadě po tobě?"

"Haral."

"No nic, začneme trochu dřív." Pyanfaré vyšla ven a dala se dolů chodbou. Šla ke kabinám posádky. Otevřela dveře dlouhé chodby, která sloužila jako předsín pro všechny kabiny posádky, zapnula poplašná světla. "Vstávejte. Něco se

děje. Knn-nové se zvedli z doků. Nechci, aby nás našli v posteli..."

Odevšud se ozývalo šustění pokrývek. V tlumeném světle bylo vidět několik stínů soukajících se z postelí. Hilfy vstala z postele; byla nahá stejně jako všichni ostatní. I Tully byl úplně nahý, ale spal na druhé straně. Bohové. Vztek jí projel tělem. Pocítila hrozný odpor nad novotou, která vstoupila na palubu Pýchy. Odjak-živa cestovaly a žily v celibátu. V duchu už slyšely klepy, jak je Taharová roznese po Anuurnu. Jako by už viděla, jak se zatváří Kohan. Zařvala: "Hilfy! Připrav snídání. Za půl hodiny ať je to tady. Pohyb!"

"Teto," Hilfy vstala a dopínala si kalhoty.

Pyanfaré se k ní otočila zády a vydala se směrem k operační místnosti. Hilfy se vzdala svých připomínek a rychle se přidala k ostatním členům posádky. Tušila, proč se Pyanfaré tak rozčilila, ale raději to nekomentovala. Kabinu v oddílu pro posádku Tullymu nabídla sama posádka. A Pyanfaré do toho nechtěla zasahovat. Z jejího pohledu patřila Hilfy k posádce a nic se s tím nedalo dělat. Musela to re-spektovat.

Tully byl členem posádky.

Bohové, jak ale měla naježenou srst.

"Přichází snídání a střídání," řekla k Tirun.

"Nic nového," řekla Tirun. "Stále drží stejný kurs, nikdo neodpadl. Kifové jsou stále v doku a zatím neodvysílali ani slovo."

Pyanfaré se posadila na řídicí pult. "Doufám, že jde jenom o nedorozumění."

"Určitě s nimi nemluvili, o tom bych něco věděla..." Tirun se znepokojeně podívala na Pyanfaré.

"Nevím, nechci hádat, chtěla bych to vědět najisto."

Cesta pokračovala; Vycházející Měsíc se blížil k hranicím soustavy, vedle něj letěla mahendosatovská eskorta a ještě o kousek dál se za nimi hnali knnové.

"Jsou šílení," řekla Tirun.

Pyanfaré se posadila a prohlížela si monitor.

Přišla Haral společně s Hilfy, jež nesla táč se snídání. Ostatní se objevili jako procesí; byli rozespali a sotva stáli na nohou. Chur, Geran a Tully si nesli svoje podnosy a pomalu přicházeli do operační místnosti. "Co se tam děje?" zeptala se Haral.

"Taharová," odpověděla Tirun, "Vytáhla ze stanice všechny knnny a vláčí je za sebou."

Situace na monitoru se změnila; malé tečky lodí knnnů se najednou začaly chovat trochu jinak.

"Zastavují," řekla Hilfy.

"Báječné," řekla ironicky Pyanfaré, upila trochu gfi a spokojeně sledovala zvětšující se mezeru mezi Taharovou a knnny. Konečně se vrací; knnnové vymysleli nějaký plán. Tully se pokusil něco říct, ale Pyanfaré mu nerozuměla. Nechala si vysílačku u sebe v kabině. Z Tullyho proslovu tak zbylo jen cizinecké blábolení. Chur přepnula svoji vysílačku na vysílání. "Nepřátelská loď," ozvalo se z překladače.

"Knnnové," odpověděla Haral. "Nejsou nepřátelští. Jsou neutrální. Ale dělají problémy. Tady to je Vycházející Měsíc. Knnnové je pronásledovali, ale právě toho nechali."

"Proč?"

"To nikdo neví, Tully." Vycházející Měsíc odstartoval do skoku a zmizel z ob-razovky skanu. "Bohové," zašeptala jen Hilfy a pozoroval knnny, jak dělají obrát-ku.

"Knnnové manévrují," řekla Tirun. "Bastardi se předvádějí. Můžou klidně zbrz-dit skok a potom udělat takovouhle obrátku. To by nás zabilo. Zabilo by to každé-ho, kdo dýchá kyslík. Vždycky nás přemanévrují. Ať nás bohové chrání před tím, že bychom na některého z nich museli střilet. Než počítač vypočítá dráhu, budou už dávno pryč. Na takovéto manévry nám chybí programy."

"Nestřílí po nás. Nejsou ozbrojeni."

"V dávných dobách taky nikdy nechytily knnny, že by stříleli," řekla Haral. "Ale potom našli několik rozpáraných lodí. Bylo to ještě předtím, než jsem nastou-pila. Ale slyšela jsem, že přepadnou loď, odtáhnou si ji, kam potřebují a tam ji v klidu rozpárou."

"Rozpárou," řekla nevěřicně Hilfy. "Aspoň se to říká," odpověděla Haral.

Byly to staré povídky. Vykládalo se ještě o bludných strašidelných lodích a o vetřelcích žijících mimo území Jednoty. Pyanfaré se chvíli dívala na Tullyho a přemýšlela o tom. Snědla několik suchých chipsů a zapila to douškem gfi. Z vysí-lačky se ozvaly hlasy; byly to rozkazy z řídicího centra stanice pro patrolu. Chtěli, aby se nepletli knnnům do cesty. Signál tcaů se nepřerušil. Asi se bavili s knnny.

Na řídicím panelu se rozsvítlo světlo signalizující zprávu. Někdo chtěl mluvit přímo s nimi.

Opravený odhad, objevilo se na obrazovce hned, jak Tirun přijala zprávu. Ještě 15 hodin oprav. Litujeme. Pošleme na práci více mechaniků. Dvě čty. Opakuje-me...

"Bohové, pomáhejte nám," Pyanfaré popadla mikrofon a naladila se na frek-venci staničního řídicího centra. "Co je to za problémy? Jakých patnáct hodin? Jakých patnáct hodin navíc?"

Řídicí centrum předalo stížnost vedoucímu čty mechaniků. "Všichni mechanici z celé stanice na tom pracují," odpověděl jim třikrát za sebou a to velmi hlasitě jejich vedoucí. Asi si myslel, že hlasitost nahradí všechny nedostatky v komunika-ci. "Díky," zamumlala Pyanfaré. Projela si rukou hřívou, odložila mikrofon a roz-hlédla se kolem sebe na ostatní členy posádky, kteří jenom nechápavě zírali kolem sebe.

"Dobře," řekla smutně Pyanfaré. "Našli to aspoň dřív, než nás s tím vyslali mimo stanici."

"Půjdu ven a podívám, o co vlastně jde," řekla Geran.

"Ne," řekla Pyanfaré. "Nepochybuji o tom, že bys závadu našla. Můžeme se na to koneckonců podívat teleskopem z observatoře. Ale, bohové, jestli tam našli něco nového, chci aspoň vědět, co to je." Chvíli se soustředila. "Aby je čert

vzal.. Budou otravovat s pokutami a kdoví čím ještě... Ale teď, když mají něco udělat... No nic, Geran, každopádně spust' všechny testy a zkontroluj všechno, co se dá."

"Dobře," Geran odložila podnos se zbytky snídaně a vyšla chodbou dolů, do průchodů, kterými se dalo projít až k rámu hlavní nosné konstrukce. Pyanfaré se chvíli rozmýšlela, jestli by přece jenom neměla jít sama, ale nakonec zůstala a pozorovala obrazovku skanu. Knnnové dokončili otáčku a sestupovali níže; porušovali přitom všechny předpisy, protože ani jeden z nich nedodržoval sestupové křivky a nikdo z nich neletěl vytyčeným sestupovým koridorem. Stanice ohlásila blížící se loď. Byl to mahendosatovský frachták, který bude mít při brzdění problémů sám dost se sebou a s okolní dopravou. A taky že ano. Mahendosatovský frachták očekával, že sestoupí níže, do soustavy svých blízkých a místo toho musel čelit dopravnímu zmatku způsobenému knnny.

"Jdu na hlavní palubu," řekla nakonec. "Běžte si odpočinout. Kdyby něco, Ha-ral, zavolám tě."

"Ale kapitánko," začala protestovat Haral, jejíž službu na sebe vzala Pyanfaré. Nějakým dalším smyslem však vytušila, že není dobrá chvíle na odmítnutí a vzdala to. "Dobře."

Pyanfaré sešla dolů, sundala si kalhoty, které jí byly v posledních dnech hodně volné, a záměřila k výtahu. Měla by jít osobně na staniční úřady a rozmlátit jim to tam na kousky? Taková představa ji lákala. V této chvíli netoužila po ničem jiném, než po něčem, co by mohla rozbít. To by sotva mohlo vyřešit situaci. Patnáct ho-din. Mohla to čekat. Opravy se na celém území Jednoty vždycky protáhly o něko-lik hodin a všechno mělo většinou několik hodin zpoždění. Potom to bylo šestnáct, sedmáct a ještě jednou dvacet

Nastoupila do výtahu a odjela na hlavní palubu. Sedla si na můstku na svoje místo a přes všechny použitelné kanály odvysílala urgentní žádost o vysvětlení. Vadné uchycení kormidla, dozvěděla se od úředníků stanice. Za chvíli se přihlásila i Geran. "Mám na teleskopu velký detail. Všichni se motají kolem hlavní objímky kormidla. Nemůžu zatím říct nic víc." Na monitoru se objevil záběr dvou svářečů a mechaniků v malé sondě, jak tahají kolem kormidla spoustu kabelů a jak několikrát kontrolovali uchycení hlavní lopatky kormidla. Všude kolem nich svítila bezpečnostní světla, aby do nich někdo ve tmě nenarazil. Byla to dost náročná oprava - patřila spíš k těm dražším. Jeden z poškozených panelů se mohl připlést ke kormi-dlu a mohl je tlakem poškodit. Tato část neměla vlastní kontrolní okruh, ale při skoku na něm ležela asi třetina váhy celé lodi. "Hlavní uchycení," odvysílala Pyan-faré Haral, která v této chvíli asi klepala zuby v průhledné bublině astrověže. "Pojď do loď. Víc toho stejně nezjistíme."

Práce na patnáct hodin. Podezření se jí usadilo hluboko ve vnitřnostech a teď ji užíralo zevnitř. Závada se měla nějak signalizovat na řídicím pultu. Jistě, existova-ly situace, kdy by se závada nesignalizovala. Možná, že se objímka uvolnila, až když přilétali ke stanici; nějaké červené světlo se jim na pultu rozsvítilo, to ano, ale v té chvíli svítila spousta červených kontrolků a všechny nakonec zhasly poté, co se vrátily k normálnímu režimu letu. Možná, možná, možná je to opravdu tak... Možná to byl jeden z oněch démonických doteků, jak tomu říkali mahendosatové; něco se dotkne lodi, uvolní se nějaká část, loď přestane být ovladatelná a žene se nekontrolovatelně k záhubě. Bylo to asi tak pět ku pěti. Buď dluží čtět mahendosa-tovských mechaniků vřelé díky nebo se od nich nechali oklamat. Aby to teď kont-rolovala, to nemělo smysl. Sedla se před monitor, sledovala jej a se zvyšujícím se krevním tlakem se snažila ovládat svůj vztek.

"Haral," zavolala Pyanfaré vysílačkou.

"Kapitánko?"

"Jak jsme se sem přibližovali, hlásilas nějakou chybu, že? Nepamatuješ si, jestli to nebyla kontrolka číslo jedna, kontrolka hlavního uchycení kormidla?"

Následovalo dlouhé ticho. "Kapitánko, klesalo napětí. Zapnula jsem náhradní řídicí panel a všechno se zdálo být v pořádku. Ale při ztrátě napětí se rozsvítilo skoro všechno. Málem to odrovnalo celý panel. Nemůžu to říct najisto. Všechno se rozsvěcovalo. Myslela jsem, že svítí jenom panely. Lituji, kapitánko."

V jejím hlase bylo slyšet, jak ji to mrzí. Haral neměla ve zvyku se mýlit. "Je to přece jedna z těch kontrolků," ozvala se Pyanfaré, "které by se rozsvítily, i kdyby byly panely mimo provoz, že? Mám dojem, že máš pravdu. Asi máš pravdu." "Půjdu za nimi ven," řekla Haral.

"A co tam budeš dělat? Mají to rozmontované na kousky. Mechanici a svářeči to teprve dávají do pořádku. Mahendosatovští mechanici. Ne, musíme to vydržet."

"Jsou tady zásoby," oznámila jí Chur palubní linkou ze spodní paluby. Došly zmrazené ryby z rybníků na Kirdu II., nějaké šaty sthů pro Tullyho a spousty dalších kazet do překladače. Podívala se, kolik je hodin a porovнала údaje s původ-ně naplánovanou dobou dodávky. Na plánované zpoždění při opravách samozřejmě upozornili i dodávkovou službu a toto zjištění zvýšilo Pyanfaré krevní tlak o několik čárek. "Kapitánko," ozvala se Chur. "Rozuměla jsem," odpověděla Pyan-faré a vypnula palubní spojení.

Další hodina. Na monitorech bylo vidět horečnatou aktivitu kolem kormidla. Pyanfaré se plně věnovala údržbě na palubě; kontrolovala a ještě překontrolovala všechny řídicí panely, kontrolovala všechna spojení a komunikační kanály. Čas od času si šla poslechnout hlášení, jež přicházela na loď. Stanice se vracela k normál-nímu provozu. Jen knnnové zůstali na vnější oběžné dráze a pomalu splývali kolem stanice. Bylo ticho, jen chvílemi se ozvalo jejich typické prozpěvování a kvílení.

Ozval se výtah a za chvíli bylo slyšet otevírající se dveře. Pyanfaré vstala od rozdělané práce, vykročila ke dveřím, utřela si ruce a čekala. Na chodbě se ozvaly kroky. "Teto?"

Posadila se na opěradlo svého křesílka a podívala se na netař. Hilfy před ní stála s kusem papíru v ruce. "Právě to přišlo. Přinesl to poslíček. Má to bezpečnostní pečť."

Pyanfaré jí to vytrhla z ruky, vsunula pod zapečetěný okraj listiny svůj dráp a rychle vzkaz rozbalila. Byl na něm Stasteburanův podpis. Pozdravy, poděkování a ujištění, že udělali vše, co bylo v jejich silách. "Velitel stanice se poroučí," překlá-dala velmi volně Pyanfaré. "Dostaneme eskortu až na místo dalšího skoku. Odlet nám zaručují za

patnáct hodin. Věděli o tom, k čertu s nimi, museli o tom vědět, jinak by tady už někdo byl a chtěl by po nás pásku. Čeká posel na odpověď?"

"Ne."

"Ať jdou všichni k čertu."

"Myslíš tu pásku, co nahrál Tully?"

Podívala se na Hilfy, jejíž adolescentní obličej nesl známky jasného znepokoje-ní. "To měl být komentář?"

"Ne, teto."

"Už jsem to Outsiderovi vysvětlila."

"Tullymu, teto."

Pyanfaré se zhluboka nadechla. "Tullymu, když chceš. Vysvětlila jsem mu to. Vyjadřuji se jasně?"

"Bavili se o tom s Chur."

"A co říkal?"

"Že to chápe."

"A co vy, zbytek posádky?"

Hilfy si dala ruce za záda, podívala se do země, potom trochu zvedla oči a nakrčila obočí. "Vycítil to, ... Vycítil, co se děje kolem. Minule, když jsme odpočívaly, se s námi pokusil promluvit. Mělas ho vidět, jak moc s námi chtěl mluvit. Nakonec -" Svěsila uši a znovu se zahleděla do země. "Nakonec přišel k Chur a položil jí ruku kolem krku. Pak šel od jednoho k druhému a udělal totéž. Nebylo to tak, jak to dělá muž se ženou... Spíš to vypadalo, jako že nám chce něco říct a nemůže najít jiný způsob, jak to vyjádřit."

Pyanfaré zarytě mlčela.

"Začal nahrávat druhý pásek," řekla Hilfy. "Nový manuál."

"Opravdu?"

"Daly jsme mu druhý díl. Posadil se s ním do řídicího centra a začal jej nahrávat, jak jen mohl nejrychleji."

Pyanfaré očividně ztuhla.

"Taky se mu líbila stshovská trička. Říkal, že se mu líbí a že jsou teplá."

Pyanfaré se vymrštila a natáhla ruku po Hilfy. "Milej chlápek, ten Tully, že? Všechno chápe, za všechno je vděčný, že? Tuhle cestu jsem projela nahoru a dolů aspoň stokrát. Mám za sebou spoustu letů. A spoustu jsem toho už viděla. V prvé řadě se mi nelíbí, že bydlí spolu s vámi u vašich kabin. Dovolila jsem to ve chvíli, kdy mně zmákl mozek. Nechtěla jsem, aby se jen poflakoval po lodi a třeba si něco udělal. Nezapomeň, jakým způsobem mluvilo zabíjení. Zabil svého kamaráda, člena posádky. A udělal to z přátelství !!"

"To není fér, takhle o něm mluvit. To, co udělal, byl málem hrdinský kousek."

"Samozřejmě. To беру. Ale možná má v zásobě ještě několik dalších hrdin-ských kousků. Posádka je na nepřátelské chování zvyklá. Spoléhám na to, že doká-žou o věcech přemýšlet věcně a rozumně. Ale nelíbí se mi, že jsi dole s nimi i ty. Bůh ví, že sis vydobyla práva být s nimi dole. Koneckonců, sama jsem chtěla, abys tam byla, všichni si mají být ve všem rovni. Ale ono to tak není. Je tady Outsider a jeho přítomnost na palubě mě znervózňuje. Jsem nervózní i ze spousty dalších věcí; například z toho, co se děje tady. Zdá se mi, že to může z ničeho nic pěkně bouchnout. A my se o tom nemusíme ani dozvědět. Nelíbí se mi, že jsi pořád s ním."

Hilfy měla svěšené uši. "Je mi to líto, teto. Jestli mi poručíš, abych se vrátila nahoru do kabiny, tak se samozřejmě vrátím."

"Ne," odpověděla Pyanfaré. "Udělám něco mnohem horšího. Spolehnu se na to, že to zvládneš. Řeknu ti jen jedno. Uvědom si, že sebemenší triviálnost nás může zničit, neteřinko. Rozumělas tomu?"

Uši se jí pomalu postavily do normální polohy. "Teto, já vím, že chci jet domů. To je pravda. Ale na druhé straně se chci vrátit jen v případě, že na mě bude moje rodina pyšná."

Pyanfaré zdvihla ruku, natáhla ji k Hilfy, ale potom si to rozmyslela a gesto změnilo v pohyb, kterým jí naznačila, že by měla odejít. "Běž," řekla. "Tak už běž."

Hilfy se otočila na podpatku a odešla. Pyanfaré se posadila do křesílka, zmačka-la dopis od velitele stanice a zaryla do něj drápy. To byl nápad, spoléhat se na dobrý úsudek mladého adolescenta... To byl nápad...

Natáhla se dopředu a přepnula se na kanál překladače. Tully něco mumlal a na-hrával další pásku.

Za chvíli vyrovnala zmuchlaný papír a položila jej do přihrádky k ostatním do-kumentům. Ještě jednou se přepnula na kanál překladače a poslouchala Tullyho tichý, známý a klidný hlas, jak ukládá do paměti slovo za slovem.

Šest hodin; devět; dvanáct; třináct. Den ubíhal, jednotlivá jídla se pomalu vy-střídala, všechny možné testy a kontroly už byly dávno skončeny. Všichni si už odpočali do zásoby, na skok bylo všechno připravené a všichni jen pozorovali monitor nebo drželi službu u odposlechu vysílání. Pyanfaré se dopracovala do stavu božského klidu a šíleného vzteku. Tyto dva stavy se u ní pravidelně střídaly. Členové posádky se jí raději vyhýbali.

Nepřišla za ní ani Hilfy. Zůstala dole a Pyanfaré stále nemohla pochopit, co ji tam drží. Nevěděla, k jakému pohnutí myslí u ní došlo a nenašla ani odvalu na to, aby se zeptala.

"Je tady posel," ozvala se Chur ze spodní paluby. "Chce pásku."

"Zeptej se posla, v kolik hodin budou hotovy všechny opravy. Ale závazně!"

Chvilí bylo ticho.

"Kurýr říká, že všechno bude hotovo během hodiny."

"Rozuměla jsem," řekla Pyanfaré a přerušila spojení. Zhluboka se nadechla, natáhla se doleva ke stolu, kde si před tím nachystala kazetu, a vyrazila k výtahu. Šla jakoby v mdlobách a teprve u výtahu si uvědomila, co vlastně prodala. Myslela jenom na to, jak se odsud rychle dostat. Kazeta byla prostředkem, jak toho dosáhn-out. Zbavit se všech povinností v přístavu, zbavit se slušných a dotěrných mahendosatů a odstartovat pryč.

Dole na ni čekala Hilfy. Trochu ji to zaskočilo. Výtah zastavil, dveře se otevře-ly a ona ještě chvíli váhala ve dveřích. Srdce jí skoro netlouklo a ona se rozmýšle-la, jestli má nebo nemá jít dál. Nakonec se zhluboka nadechla, pomyslela si, že za ta všechna zpoždění jim dává víc, než by si zasloužili, a vykročila ven z výtahu.

Tully. Proboha, Tully byl spolu s Hilfy v řídicím centru. Byli v malé místnosti před střediskem; vodily se sem všech návštěvy, které prošly přetlakovou komorou. Zabočila kolem rohu a uviděla před sebou ctihodně vyhlížejícího mahe s vysokým zdobeným límcem v kiltu. Byl to pobočník velitele stanice a kolem něho se shro-máždily i ostatní členky posádky; Haral, Tirun a Hilfy. Vešla mezi ně a uvědomila si, že pro tuto příležitost není dostatečně reprezentativně oblečená. Narovnála se aspoň v zádech a chtěla imponovat aspoň svojí vznešenou postavou, která však, podle měřítek mahendosatů, stejně nepatřila mezi ty větší.

"Mnoho nepříjemností," ozval se vysoce postavený mahe. "Spousta práce. Máme s vámi jenom problémy."

Pobočník velitele stanice se na ni povýšeně vytahoval. Důležitě se rozhlížel ko-lem sebe. Měl na sobě spousty šperků a voněl nějakou voňavkou. Pyanfaré se chladně otočila ke své posádce a zeptala se. "Kde je Tully? Sedí ještě pořád v řídicím centru?"

"Uvrhli jste stanici v nebezpečí," plnil si svoje povinnosti pobočník. "Máme teď problémy s knnny a rasou tca. Došlo k hnusnému únosu, pronásledování... Chcete si s sebou odvézt box, který dovezli knnnové. Je na něm vaše jméno.

Chanuřina Pýcha - je to vidět zdaleka, písmena jsou krásně jasná."

"Tully, pojď sem, ksakru. Hned."

"Nepřijedou už víckrát do stanice. Knnnové, myslím. V celém systému je naru-šen systém navigace, Nikdo mu už nevěří. Všechno je mimo řád. Ustala těžba. Nikdo neobchoduje. Žádná společnost nemá co nabídnout. Používáte signálu knn-nů, že? Rozzuřili jste knnny. Hledají vás kifové, že? Vzali jste jim jejich majetek. Tcaové kvůli vám museli někoho unést. Rozzuřilo je to. Stshové chtějí po nás odstoupné. Haniové s vámi nemluví... A o čem máme jednat my, co kapitánko haniů!"

Tully vyšel z místnosti v doprovodu Chur. Měl na sobě nové stshovské tričko s modrými proužky; vypadala velmi civilizovaně a i přesto, že ve vzduchu visela silná nervozita, zdálo se, že je velmi vyrovnaný. "Papíry, Tully. Ukaž je tady tomu mahe."

Zalovil v kapse a tvářil se u toho hrozně zvědavě.

"Nepotřebuju žádné prašivé papíry," ztrácel úřednickou rozvahu pobočník. Tul-ly vytáhl celý svazek a držel jej před jeho očima. "Říkáte majetek kifů, co? Majetek kifů! Vaše důstojnosti, podívejte se laskavě na tyto papíry. Jsou to dokumenty inteligentní bytosti ovládající let vesmírem a vy o něm mluvíte jako o majetku kifů? To je hanba, styďte se. Dovolte, abych vás požádala, abyste mu to vysvětlil. Svými vlastními slovy mu to, prosím, vysvětlíte. Majetek kifů, myslím!"

Pobočník svěsil uši a podíval se rozpačitě kolem sebe. Nevěděl, co má dělat, a hledal cestu, jak si přijatelně připravit půdu pro ústup. Za chvíli se rozhlédl kolem a na tváři měl přece jenom mírnější výraz.

"Kazeta," řekl nakonec pobočník, "pokrývá částečně náklady na opravy a veš-keré další škody."

"Všechny škody. Nebudete počítat pokuty. Nebudete vybírat poplatky na od-stupné a nebudete na nás podávat stížnosti."

"A co na záchrannou akci kvůli Starchaseru."

"To je jiná záležitost. Chanurovi a Pahovi se o nápravu postarají hned, jak se dostaneme domů. A co se týče kapitána záchranné lodě, má moje ubezpečení. A to má mnohem větší cenu než ztráty, které vynaložil při záchraně. To je už vyřízeno."

Pobočník se chvíli rozmýšlel a nakonec přikývl. "Kazetu," řekl a natáhl ruku. "Dáte nám kazetu hned, jak skončíme s opravami. Máme pro vás připravenou eskortu pro bezpečný odlet. Není v tom podraz, věřte nám, Chanurová."

Pyanfaré vytáhla kazetu z kapsy a kolem uší se jí rozlilo nezvyklé teplo. Podí-vala se opatrně na Tullyho a na chvíli zaváhala. Nakonec mu ji podala. "Na. Dej mu to sám. Je to tvoje."

Hilfy se nadechla a otevřela pus. Chtěla asi něco říct, ale polkla to. Tully se podíval na kazetu, potom zdvihl oči k pobočníkovi a váhavě mu kazetu podal. "Přítel," řekl v řeči haniů. "Přítel s mahe."

Ruka s tmavou srstí pevně sevřela kazetu. Pobočník vztyčil uši a zatvářil se chápavě. Tully stál s nataženou rukou; byl to jeho způsob gestikulace. Pořád se zdálo, že se chce někoho dotýkat. Mahe velmi pomalu, váhavě vykročil Tullymu naproti a lehce se ho dotkl a pomohl mu zavřít ruku s otevřenou dlaní. Udělal to nezvykle lehce, potichu a se zřetelnou pokorou. Potom se mírně uklonil na zname-ní dvornosti. "Vaše slova si zapamatuji," řekl.

Mírně se uklonil i Pyanfaré a řekl. "Během hodiny můžete odstartovat. Je to jis-té. Stanice Kirdu vám nabídla veškerou pomoc. Jenom vám připomínám, abyste nám nezapomněla oznámit, kde se nachází domov tohoto příjemného stvoření. Existuje nebezpečí, že vás ztratíme, ztratíme jeho i vás a celá naše akce nebude k ničemu..."

"Domníváme se, že to bude někdo za vesmírnými oblastmi spravovanými kify. Zatím jsem neměli čas přesněji jeho domov lokalizovat, vaše vznešenosti."

"To je hloupé," řekl pobočník s profesionálně vyladěnou intonací.

"Toto nešťastné stvoření prošlo spoustou nepříjemností. Kifové jej zranili... Na-víc náš pasažér není hloupý a nebude každému vykládat, odkud vlastně pochází. Nebude mluvit, dokud nepochopí, k čemu to bude dobré. Nemáme moc času. Po-můžete-li nám dostat se odsud, vyřídíme si to s kify dříve či později."

"Ten hakkikt... Akukkakk. Známe ho. Jsou s ním jen nepříjemnosti, samá nepři-jemnosti, kapitánko Chanurová..."

"Co o něm víte?" zeptala se prudce Pyanfaré a nebylo to poprvé, co pojala jisté podezření ke každému mahe ve stanici.

"Co víte tady o tom kifovi?"

"Zhruba za hodinu startujete. Čty mechaniků jsou už na odchodu. Přeji vám úspěšnou cestu, kapitánko Chanurová."

"Co víte o tom kifovi?"

"Úspěšnou cestu," řekl pobočník a pokynul svému průvodci. Oba dva zamířili k východu.

"Nashle," řekla Pyanfaré a mírným pohybem ruky poslala Haral, aby je vypro-vodila. Potom se podívala kolem sebe; Tirun, Chur a Tully seděli stále na stejném místě. Jen Hilfy o kousek popošla; měla trochu svěšené uši. Tully vypadal zmate-ně. "Je to v pořádku," řekla Pyanfaré a poplácala ho po rameni. "Dobře, že ses ho dotkl. Přátelské pohlazení. Víš, jak mu to bude teď ležet v hlavě? Je to pobočník samotného velitele stanice, je i jeho nejbližší poradce. Proboha, tobě se to povedlo, víš to vůbec? Můj malý chytrý Tully, víš, že se ti to povedlo! Odběhne rovnou pod ochrannou ruku velitele stanice a bude tam hledat klid a rovnováhu."

Tully se podíval do země, trochu si posmrkl, ale pořád vypadal trochu utrápeně. Neměla u sebe přípojku překladáče.

"Za hodinu, slyšely jste?" řekla Pyanfaré Chur, Tirun a Hilfy. "Za hodinu budeme na cestě odsud pryč. Na cestě domů."

"Jak poletíme?" zeptala se Geran z řídicího centra. "Zřetěžíme skoky, tak jako předtím?"

"Uděláme co nejmenší pauzy, jak to jen půjde," odpověděla Pyanfaré a instink-tivně se otočila doleva. Koutkem zahlédla jakýsi pohyb. Byla to Haral. Vracela od východu v přetlakové komoře a blížila se chodbou do místnosti.

"Budou nás krýt?" hlasitě se zeptala Haral z chodby.

"Ano, budou nás krýt při výstupu," potvrdila Pyanfaré a zarazila se na půl kro-ku, protože v hloubi chodby, za zády Haral uviděla nějakou temnou postavu.

"Pozor!"

Mahendosat. Haral se již otočila a kryla se. Ale mahe s tmavou srstí šel dál, jako by mu to tady patřilo a šklebil se na všechny strany.

"Ismehanan - , zařvala Pyanfaré." - Zlatozub, kdo tě, proboha, pustil dál? Jak ses sem vetřel?"

Úšklebek se mu trochu zmenšil. Mahe se zhluboka poklonil, ale jakmile se k němu Pyanfaré přiblížila, rychle se narovnal v zádech. "Mám tady nějakou práce. Něco kvůli vám."

"Jakou práci?"

"Práci kvůli vám."

Polkla a podívala se na něho s rukama založenýma za zády. "Kapitáne, co kdy-byste aspoň jednou v životě mluvili rovnou k věci. Aspoň jednou!"

"Kam jedete?"

"Asi bych to měla vysílat veřejně, ne? Aby se to dozvěděli všichni kifové, co říkáte?"

"Možná domov, ne? Trasou Ajir?"

"Myslete si, co chcete."

"Na Mahijim mám prvotřídní zbraně. Jeden můj přítel včera přistál, mám moc dobře vyzbrojená loď."

"Svině!"

Ustoupil a natáhl ruku s tupými drápy. "Nezbytnost. Nastal čas, aby se mahe zbavil nákladu a vzal zbraně."

"Ty lháři vysávající syrová vejce. To, kam jedu, nemá s tebou vůbec nic spo-lečného. Slyšels to? Je to moje věc! Jestli se chceš pohádat s kify, prosím, běž a najdi si svoji vlastní záminku."

"Jedete domů, nemám pravdu?"

"Říkám ti, že je to moje věc."

"Varuji tě," řekl Zlatozub. "Jen jednou jedinkrát, poslechni mě. Nabízím ti vý-hodný obchod. Mluvím i za tvůj přítele támhle vzadu, rozumíš tomu?"

"Zlatozube, co to s námi hraješ za hru?"

Zašklebil se a otočil se na podpatku a zamířil směrem k východu, kde stála Haral - tentokrát připravena i na nejhorší.

"Zlatozube!"

Zastavil se a zamával jim. "Mahijiru vás doprovodí. Mít nejlepší eskortu, jakou umíte představit."

"Běž se vycpat se svojí schovávanou. Nebudu dělat prostředníka mezi vašimi spory s kify."

Byl pryč a ozvěna jeho kroků zněla chodbou. Haral se na ni podívala; očekávala od své kapitánky nějaké rozkazy a nedočkala se jich. Pyanfaré si naproti tomu uvědomila, že měla asi nějak zasáhnout. Byl to způsob, jakým mahe jednali a oni neměli možnost ani právo ho zastavit. "Zavíte vchod, bůh ví, co ještě by nám sem mohlo vlézt." Haral odběhla splnit rozkaz. Pyanfaré se znovu bezradně rozhlédla kolem sebe; Tully, Chur, Hilfy a Geran, jež vyšla z řídicího centra, na ní viseli očima.

"Někdo se napojil na naše linky. Bude nás provázet Mahijiru. Chtějí vědět, kam letíme a chtějí souřadnice. Říkají, že jednají podle rozkazů."

"Jedeme domů," řekla krátce Pyanfaré. "Domů, proboha, domů." Jestliže se Stasteburana rozhodl nás k něčemu zneužít, ať ho třeba šlak trefí, ale i ve dvou se dá tato hra dohrát. Dám jim souřadnice vstupního perimetru k Anuurnu.

"Chanur -" potichu zaprotestovala Tirun.

"V této chvíli je v ohrožení více než rod Chanurů. Možná, že právě proto je nej-vyšší čas, abychom se ukázali na Anuurnu. Dostali jsme se do problémů. Daleko-sáhlých problémů. Nevím kam a jak hluboko zasahují. Měly by tady být lodě ha-niů, že? Zaregistrovali jste nějakou? Jezdívala sem spousta lodí, není možné, aby tady byla jenom Taharová. Jsme na hlavní cestě, všichni naši konkurenti jezdí tudy - a je tady jen jedna loď haniů! Jsou doma. Vsadila bych, že jakmile se dostali do přístavu, už tam zůstali sedět. Proto je cesta, po které poletíme, jako vymetená. Stachaser o tom věděl; vykládá se o tom od přístavu k přístavu, všichni o tom už ví."

"Jasně," zamumlala Chur. "Jasně. Bohové! Už to tak trvá možná šest měsíců -"

"Jdu na můstek. Posádka na můstek, odchod - Haral, Geran, Chur. Ostatní bu-dou v řídicím centru. Tullymu dejte jeho přásky. Teď hned, aby na to zase někdo nezapomněl."

"Teto!" zavolala Hilfy za odcházející Pyanfaré. Pyanfaré se zastavila a otočila se. "Kapitánko," opakovala svoji výzvu potichu Hilfy.

"Dotaz?" zeptala se Pyanfaré. Hilfy pomalu klesala brada.

"Ne, kapitánko," řekla Hilfy vyrovnaně. Pyanfaré se přísně podívala, spokojeně přikývla a podívala se do jasných očí malé Hilfy. Otočila se a zmizela v chodbě vedoucí k výtahu.

Dole v chodbě uslyšela, jak se otevírají pojistky motorů. Pýcha se začala od-poutávat od stanice.

- 10 -

"Mám spojení s eskortou," řekla Chur, která měla stále zapnutý odposlech sta-ničních frekvencí. "Přisahají, že jde o neodposlouchávanou linku."

"Dobře," řekla Pyanfaré a naklonila se nad svůj řídicí pult a zapnula si příjem. "Tady Chanurová."

"Představím vás," ozval se hlas Zlatozub. "Kapitánko Pyanfaré Chanurová, máte přímé spojení s AjaJin. Kapitán Nomesteturjai."

"Chanurová," ozval se v odposlechu chraplavý hlas. "Jméno mě je Jik."

"Nejlepší borec," vnucoval se opět Zlatozub. "Potěšení je na naše strana, Chanurová."

"Potěšení na kterékoliv straně mě jenom zdržuje. Chanurové bojují o život, ješ-tě vám to, vy debilové, nedošlo?"

Chápete to už? Vaše vyzvídání mě jenom zdržuje, chápete to?"

"Jistě," ozval se zase Zlatozub. "Víme, víme, máte problémy."

Pyanfaré nic neřekla; silou vůle zatlačila na povrch se deroucí drápy.

"Víš, kde je Akukkakk?" zeptal se Zlatozub. "Zajímá tě to vůbec?"

"Začnu se zajímat, až si dám do pořádku vlastní záležitosti."

"Na stejné místo?"

"Anuurn ?"

"Třeba tě to udrží živá. My chápeme pomalu, ale tentokrát máme pro tebe vý-hodná nabídka. Mnohem větší než perly a svařovací automaty. Co nám řekneš, hani?"

"K čertu s tebou, dávej pozor," řekla Pyanfaré a odeslala mu po počítačové lince graf a kurs. "Tady je cesta."

Ve sluchátkách se ozvalo zasyčení a podivný hrdelní zvuk. "Pokoušíš štěstěnu, hani? Zbláznila se, takový kurs?"

"Není na tom nic zvláštního, cestuji tak pořád. Děsí vás to, mahe?"

"To je vtip, že?"

"Tady dole jsou dvě lodě kifů. Jakmile se pohneme, poletí s námi. Je eskorta v pohotovosti?"

"Jistě," ozval se druhý hlas.

"Dobře," řekla Pyanfaré. "Dostali jste souřadnice, které jste potřebovali. Dostali jste všechno, co jste chtěli. Stačí, ne? My odsud padáme."

"Cože!"

Konec. Pyanfaré se podívala přes řídicí pult na Haral.

Chur zapnula varovný signál pro staniční personál. "Dostali jsem všechny prio-ri-ty při startu," oznámila Chur. "Bylo to bez problémů." Jednotlivá spojení se po-malu uvolňovala. Signalizační světla na panelech se rozsvěcovala a žádala o zajiš-tění volných otvorů po odpojených kabelech a linkách. Haral zajistila otvory a spustila optimalizaci startovacího manévru. Monitory nad místem prvního pilota ožily. Geran zadala počítači kurs podle situace na hlavním skanu, kterou jim zpro-středkovala stanice. Poslední staniční ramena udržující loď v přístavu se uvolnila a Pýcha byla volná.

"Startujeme," varovala Pyanfaré celou posádku a zasunula i pomocná ramena vlastní lodě. Spustila pomocné startovací motory, které jim po-máhaly vymknout se ze stanice.

Byl to hladký start; lehce se odlepili od stanice a hlavní rotační motory pomalu zvyšovaly rychlost i přetížení. Na obrazovce hlavního počítače se objevila jejich startovací dráha. Na vedlejší obrazovce bylo vidět Mahijiru a Aja Jin na samotném okraji hlavní rampy stanice.

"Kifové startují," hlásila Chur sledující monitor radiových hlášení. "Hlásí nám to stanice."

"Bez potvrzení. Na skanu není nic vidět," řekla Geran.

Pyanfaré se natáhla po pojistkách palubních zbraní a odjistila je. Na pultu se objevila světla kontrolek, které hlásily, že zbraně jsou připraveny k palbě. "Sleduj je," řekla Haral a sama nespustila oči z řízení. "Nemůžeme si dovolit mít v cestě nějakého mahe."

"Doufejme, že mají rozum a nebudou se tady motat."

"Doufejme."

"Kifové odstartovali," ohlásila Chur. "Monitor dvě." "Kde je naše eskorta?" divila se Pyanfaré hořce. "Jsou na cestě sem," řekla Chur. "Jsou na startovací linii. Stanice je nezobrazuje na skanu."

"Rozuměla jsem." Mrkla na hlavní monitor staničního skanu, na kterém jejich loď vypadala jako malý klín nabírající rychlost a bojující s přitažlivostí stanice. Geran přepnula obrazovku do jiného pohledu. Přetížení se pomalu zvyšovalo a zdvíhalo jim žaludek, tlačilo je do křesel a namáhalo jim krk. Kifové nezrychlova-li, zůstali za nimi. a jen kopírovali jejich rychlost.

Zlatozub a podivín Jik jim tvoří eskortu. Připustila si, že vůbec nechápe mahen-dosatovský řád věcí. Nechápala ho o nic víc, než by cizinec chápal počínání stshů. Odhadovat možnosti mahe jako byl Stasteburana, to byla trochu jiná záležitost. Potom Zlatozub a ten jeho mahe přítel. Stále ještě je tady ta loď, která vstoupila do soustavy zrovna ve chvíli, kdy Taharová odlétala, jistě, mohla to být náhoda, něja-ký obchodník. Ale podle toho, co viděla na Mahijiru a Aja Jin, tady určitě šlo o něco jiného. Obě lodě měly v prázdném nákladním prostoru zdroje energie. Obě měly

obrovskou skokovou kapacitu. Na kormidlech měly zvláštní geometrické znaky a směrovka byla mnohem větší, než by loď jejich hmotnosti potřebovala. Bylo to zvláštní, ale posádky se navzájem nemohly podívat na svoje lodě. Každá z nich sestoupila přední částí do stanice a zbytek vždycky zůstal za ochrannými štíty stanice. Existovaly pouze jako světlé body nebo blikající světýlka na obrazovkách skanů. Většinou se pohybovaly tak rychle, že je nebylo možno pouhým okem vůbec spatřit. Mohli si jejich loď prohlédnout teprve teď. Lodě pluly v synchronizovaných rychlostech jedna za druhou a daly se dobře pozorovat.

"Hlídkové lodě," řekla Pyanfaré potichu Haral. "Podívej se na naši eskortu."

"Viděla jsem," odpověděla jí velmi potichu Haral. "Už jsem si toho všimla."

Mahendosatové mají něco nového. Mezi mahendosaty se stalo něco, co museli už dlouho držet pod pokličkou. Měli lodě, které se silně podobaly kifským rychlým hlídkovým člunům. Lodě lovců. Vousky, které měla pod nosem, se jí naježily, jako by vdechla něco nepatřičného. Bohové! Mahijiru byla na číhané v okolí Meetpoin-tu; na samém okraji vesmíru sthů!

Vidí to příliš černě? A co posádka, která venku s velkým lomozem opravuje loď, i když by bylo ve skutečnosti normální, aby všechny opravy probíhaly uvnitř lodě. Dvě posádky lovců - samozřejmě kromě kifů samotných - a jedna přitom velmi šikovně otukává druhou loď...

"Ta svině se zlatým zubem musela něco vědět," řekla Pyanfaré. "Věděl to od samého začátku. Znal Akukkakka, věděl o jeho lodi a od samého začátku, věděl, co se vlastně stalo."

Haral se na ni ustrašeně podívala.

"Knnnové," řekla z ničeho nic Geran. Na obrazovce se objevil jiný záběr. Pozice lodí byla rozkreslená do jednotlivých sektorů a bylo vidět posuny lodí knnnů, které se daly do pohybu.

"Bohové," zamumlala Chur. "Musíme tudy proletět." "Nestarej se o prašivce knnny," řekla Pyanfaré. "Pozoruj jenom kifý. Průběžně nám hlas jednotlivé sekto-ry."

Obraz zmizel z monitoru. Tirun dole u hlavního počítače přepínala jednotlivé monitory. Na obrazovce se objevil jiný záběr, na kterém bylo v jednotlivých sekto-rech vidět přibližující se kifý.

"Máme tady knnny," přihlásil se na pult ke Geran Zlatozub.

"Nepřijemnost, že?" odpověděla Pyanfaré. "Ale tys věděl ještě víc, že, mahe? Řekni, co ještě víš? Pověz nám, co jsi vlastně chtěl ulovit na Meetpointu?"

"Nepotřebuji nic lovit! Hani byli v přístavu."

"Kapitánko," ozvala se Tirun. "Vzdálenost mezi námi a kifý se stále zmenšuje."

Podívala se na obrazovku propočtů kursu. Pevně se chytila řízení. "Zrychluje-me," řekla mahe. "Zrychlíme a potřebujeme vyčistit letové pole. Nemáme čas."

"Ano."

Spustila další rotační motory. Pýcha poskočila kupředu a vzdálenost mezi nimi a doprovodnými loděmi mahe se zvětšila. Na obrazovce číslo jedna se objevila hvězda. Kurs byl vypočítán a hvězda se objevila v závorce. Na obrazovce skanu bylo vidět body vzdalujících se kifů.

A knnnové - knnnové začali prudce akcelerovat a jejich šílená záplava se chys-tala ke skoku jen pár čárek od jejich kursu.

"Máme správnou vzdálenost," řekla Haral. "Zrychlují," varovala ostatní Pyan-faré. Stiskla spouštěče poslední řady skokových motorů, těžce polkla proti zvyšujícímu se přetížení a sledovala, jak se při nové rychlosti automaticky přepočítává kurs a upravuje směr.

"Ukončeny optimalizace," ohlásila Haral. "Vše je připraveno. Vstupujeme do fáze skoku."

"Připravte se, bude to dlouhé," poradila posádce Pyanfaré. Podívala se jenom na skan, kde bylo vidět Mahijiru a Aja Jin daleko vzadu v odhadovaných sektorech. V této chvíli už spolu nemohli komunikovat. Časový posun byl už v této chvíli příliš velký. Přesně takto si to představovala. Potřebovala mahe vzadu, aby je hlí-dali zezadu. Na špici si to pohlídá sama. Takto se mohou dobře vyhnout nějaké léčce; nebudou druhou nebo třetí lodí, jako byl Starchaser na Kitě. Hodně štěstí, popřála v duchu Pyanfaré mahendosatům. Budete ho potřebovat; lhaní, výmluvy a krásná slovíčka vám v této chvíli nebudou k ničemu.

Na obrazovce blikaly souřadnice kursu. Nejdřív se dostanou do soustavy Ajiru a přes celou jejich soustavu na Anuurn. Byla to nejkratší cesta a pravděpodobnost, že tady na ně někde čekají kifové, byla velká.

"Připravit," varovala posádku naposledy Pyanfaré. Dospěli k bodu maximální-ho zrychlení a přechodu letu ve skok. Mahijiru letěla za nimi a o kousek dál byla Aja Jin...

...a bude to tak, snad, celou cestu.

Dostali signál z automatického hlásiče stanice. Vznikla ve spolupráci mahendo-satů a haniů. Byla to dopravní tepna a provoz tady byl odjakživa velmi rušný. Bylo to šílenství vstoupit do této soustavy s nekontrolovatelnou rychlostí. Podruhé se bude Pyanfaré pokoušet o manévry, který se jim nepovedl na Kitě a skončil poško-zením lodě. Ať bohové ochraňují jakéhokoliv nově přichozího, který se jim bude plést do cesty.

POZOR-POZOR-POZOR-POZOR, odvysílala Pýcha na nouzové frekvenci. Za námi je eskorta mahe. Dávejte pozor na jakýkoliv náznak nepřátelské akce. Bedlivě sledujte pohyb kifů v soustavě i mimo hlavní sestupovou trasu systému. Uveďte v pohotovost všechny bezpečnostní systémy. Postarejte se o bezpečnostní opatření. Dvě lodě, které jsou za námi, patří k eskortě. Všechny ostatní pak přinášejí jenom problémy. V předchozích útocích došlo k obětem na životech. Handuřina Cesta a Starchaser rodu Fahů. Kifové zaútočili na neozbrojenou loď pocházející z oblastí mimo hranice Jednoty. Tři spojenci přišli o život. POZOR-POZOR-...

Tohle hlášení vyvolá na stanici chaos. Všichni budou zděšení, jenom ne kifové, jestli tam náhodou dokují. Možná, že je tam někdo z Handuřiny společnosti a slyšel jejich hlášení, možná jsou tam i Fahovi...

Možná na ně kifové číhají už tady...

Celé soustavě Ajiru vévodilo žluté slunce vpředu před nimi. Ajir byl jedinou vyosenou soustavou z celé řady světů, které poznali a měl kolem sebe obrovský opasek světů a oblaků prachu a úlomků skal. Všude číhalo nebezpečí. Paměť Pyan-faré nikdy neklamala. I tentokrát ji vybízela k nejvyšší opatrnosti; varování k ní přicházela z velké dálky postskokového syndromu, únavy z velké rychlosti... Ne-bylo nač se spolehnout. Všechny přístroje jim v takovéto rychlosti mohly dát jen maličký zlomek skutečnosti, je to moc rychle, moc rychle...

"Kde je to?" zeptala se Haral. Proboha, domovská hvězda... Každé slepé novo-rozeně dokázalo najít na Ajiru svoji rodnou hvězdu, mohlo ji cítit, ale jejich moz-ky, oťresené a unavené dlouhým skokem, nedokázaly přijít na to, kde je jejich hvězda...

"Zaměřeno," ozvala se Haral. Mluvila pomalu a měla ochraptělý hlas. Celá soustava kolem nich ubíhala šílenou rychlostí a z celého bláznivého manévru je teď zajímala jenom jedna světlejší hvězda na obzoru. Nic jiného neviděli a nezají-malo je... Ať se to třeba zblázní...

Domů.

? ? ?

Týdny strávené v čase nečase skoků...

Vstupovali do soustavy. Nebylo jednoduché soustředit se na spuštění brzdících sekvencí. Kdyby se jim nepodařilo zabrzdit ručně, loď by se přepnula do automa-tického režimu a tiše by klouzala do prostoru mimo vnitřní systém. Bezpečnostní zóna pro nedobrzdné skoky se nacházela v dosahu stanice. Bylo mnohem jedno-duší nechat to být, nechat stroje, ať ukážou, co umí, nechat soustavu tiše ubíhat pod trupem lodí...

Ne. Ruční ovládání bylo zapnuto již od minulého průchodu systémem. Všechna pravidla pro automatické navádění lodí už byla stejně porušena. Pyanfaré zdvihla ruku a všimla si, že Haral prodělává stejný boj jako ona. Na řídicím pultu se roz-svěcovalo varovné červené světlo...

Spustili první brzdící sekvenci a na chvíli úplně oslepli. Radiový maják Anuur-nu je hned, jak se trochu vzpomatovali, přivítal v soustavě. Jejich varovné vysílání se stále automaticky opakovalo a způsobovalo zmatek všude kolem. Zvedla ruku a naznačila Chur, aby je vypnula. Za chvíli bylo hrobové ticho.

Další brzdění. Ve vnitřním odposlechu se ozvalo sténání Tullyho. Hilfy jej utě-šovala a uklidňovala. Bylo to zvláštní; Hilfy, které bylo ještě nedávno při každém skoku špatně, teď chlácholí pasažéry.

"Mám spojení," ozvala se Geran. "Je tady spousta lodí."

Žádná z nich jim naštěstí nekřížila dráhu. Geran by jinak nebyla tak klidná.

"Jsem na příjmu, dostali jsme sestupové křivky," řekla Haral. Na obrazovce se objevily dráhy a sestupové grafy a výzvy ve spodní část monitoru žádaly o upřesňující údaje.

Třetí sekvence brzdění. Pyanfaré těžce polkla a podívala se na skan. Všechny údaje se pomalu přepočítávaly. "Skan zpožděného pohledu," oznámila Geran a zapnula na druhý monitor obraz všeho, co se dělo za nimi. Mahijiru jim byla těsně v patách a na obrazovce bylo vyznačeno místo, kam by tato loď a její společníci doletěli, kdyby nezačali zavčas brzdit.

"Jsi moc blízko, mahe," zamumlala Pyanfaré. Poslední brzdění. Zadali poslední opravu kursu a odvysílali ji na stanici Kilan. "Odvysílejte, že máme v úmyslu přistát v doku Gaohn," řekla Pyanfaré. Byla to stanice, která se nacházela přesně upro-střed soustavy Ahr, jež obklopovala vlastní Anuurn. Za chvíli se vrátil signál, jenž potvrdil jejich hlášení. Robot vyslal i opravu kursu a zadal přistupové trasy; vše probíhalo hladce, jako při přistání jakékoliv jiné obchodní lodě.

"Někdo za námi brzdí," hlásila ChuL. "Jeto druhý přílet; oba naši přátelé jsou už tady."

"Odvysílejte jim, ať se vykašlou na sestupové grafy a zůstanou přesně za námi. Dej jim náš signál."

"Staniční skan," řekla Geran, "ukazuje nepředstavitelnou spousta lodí."

Pyanfaré se podívala na skan. Uviděla šest hlavních planet kolem Arhu - Gohin, samotný Anuurn, Tyo, Tyri a Anfas s přilehlými měsíci a planetami. Anuurn byl obydlený a stanice Gaohn obíhala kolem něho. Stanice Kilan zásobovala malé kolonie na Tyo. Vždycky tady byla rušná doprava. Haniové nebyli takovými kolo-nizátory jako stshové, mahendosatové nebo dokonce knnnové. Pohybovala se tady odjakživa spousta lodí; od nejmenších až po obrovské lodě přicházející pomocí skoků z meziplanetárního prostoru. Spousta lodí vždycky jezdila ze stanice Harn, z místa, kde se zrodily všechny lodě haniů a kde se také všechny jejich lodě opra-vovaly.

Ale tentokrát tady byl přinejmenším dvojnásobný počet lodí. Možná ještě víc než dvakrát. Některé lodě se pohybovaly mimo letové koridory, jiné jen stály na místě a ještě jiné se seskupovaly do letek po dvou, třech a pěti.

"Nelíbí se mi to," řekla Haral.

"Nikomu se to nelíbí," odpověděla jí Pyanfaré. A po chvíli dodala. "Je tady. Zlatozub nám to přece na Kirdu už řekl. Hinukku sem přiletěla. Chtějí se pomstít."

Nikdo na to nic neřekl. Na chronometru uběhlo nekonečných deset minut. Pý-cha vysílala svůj vlastní identifikační signál a sestupové grafy; počítá si vykládal s počítačem. Na řídicím panelu se rozsvítila kontrolka. "Mahijiru a Aja Jin," řekla Chur. "Obě stoupají o trochu výše, aby se dostaly do naší dráhy."

"Signalizujte jim, ať jedou trochu blíž. Nic víc!" řekla Pyanfaré.

"Můžeme se volně pohybovat?" ozval se dotaz ze spodní paluby.

"Ne. Musíme něco dokončit. Později."

"Rozuměli jsme," ozvalo se ze spodní paluby.

Chur se trochu sklonila a vytáhla z vlastní přihrádky láhev; napila se a podala ji dál. Nejdřív ji dostala Geran, potom Haral a nakonec se dostala i k Pyanfaré. V té chvíli zbývala v průhledném plastu asi čtvrtina obsahu. Napila se. Měla sucho v ústech, jako by žvýkala poslední dobou jenom papír. Prázdnou láhev zahodila do odpadků a všimla si, že na vlhké sklenici zůstala spousta chlupů z její srsti. Sůl a tekutina ji pomohly, už se jí tolik neklepala kolena. Pořád jí

bolely klouby a záda a zavíraly se jí únavou očí. Při dvojitém skoku dostalo tělo pořádně zabrat. A jejich postavy nebyly vytvořeny na to, aby se nechaly urážet takovýmto způsobem cestování. Myslela už na to, jak přistanou a jak bude muset podstoupit spoustu jednání...

Potom nastoupí na pravidelné kyvadlo a odletí domů, do starého světa...

Ze žaludku se jí ozvaly protesty. Podívala se na skan. Byl to jejich vlastní skan s daleko menším rozsahem. Na obrazovce číslo čtyři uviděla světýlka přátelských lodí a vzadu, při samém okraji soustavy, se objevovaly další lodě.

"Už jsem se synchronizovali," ozval se Zlatozub. "Jik vystoupal nad vy z druhé strana."

"Je tady příliš mnoho lodí. Chci, abyste zůstali, kde jste." Mahe jenom kuckavě odpověděl, že rozuměl.

"Běžte se všichni vycpat. Kde se pořád schovávají?" Vypnula radiové spojení s mahe.

"Mám kontakt se stanicí," hlásila Chur. "Nehlásí nic mimořádného. Normální přibližovací instrukce."

"Tři stanoviště," řekla Pyanfaré. "Vedle sebe. Řekni jim, ať něco přestěhují, kdyby je náhodou neměli vedle sebe."

Musíš je ukecat."

Následovala dlouhá pauza. Byli pořád v pásmu velkého časového posunu mezi nimi a stanicí. "Velitel stanice," ozvala se za chvíli Chur, "nám osobně ručí, že dostaneme, co potřebujeme. Dali nám stanoviště dvacet až dvacet dva."

"Říkali něco?"

"Nic," odpověděla Chur.

Je to špatné. Pyanfaré sklopila uši. Jestli nechali kolem stanice takovou spoustu lodí a jestli jim okamžitě vyhověli, znamenalo to, že na to mají právo, že si uvědomují, že si to zaslouží. A jestli na to mají nárok, znamená to, že nebezpečí je nablízku a stále se zvyšuje. Nejbližší příbuzní na cestě domů mají právo přednostních sestupových drah a dalších privilegií... Ale jen v případě smrti, napadení nebo katastrofy.

"V celé soustavě je klid," hlásila Chul. "Nechytila jsem vůbec nic. Stanice není ochotna podávat další informace."

"Kifové," řekla Pyanfaré. "Dáreček od Outsidera."

Tully se ozval ze spodní paluby. Za chvíli byl už potichu. Hilfy na něho mluvil-la. Přesvědčovala ho o něčem. Mluvila potichu, ale jasně, zřetelně a naléhavě.

"Nepanikařte tam dole, hlavně klid," řekla Pyanfaré.

"Tully. Buď už ticho! Budeš poslouchat rozkazy, je ti to jasný?"

"Jasný," odpověděl Tully.

Uběhlo dalších nekonečných deset minut. Jikova Aja Jin se dostala do správného-ho kursu, takže Pýcha byla v této chvíli krytá ze všech stran.

"Zlatozube," volala za chvíli Pyanfaré. "Přistaneš se mnou! A co kdyby tvůj přítel zůstal mimo dok a vzal si hlídku?"

"Jistě," ozvalo se za chvíli od mahe. Byl velmi zdvořilý a mluvil, jak když me-du ukrajuje. Jik na to neřekl ani slovo.

Udělá to, pomyslela si Pyanfaré. Stanice jim vyslala další souřadnice sestupu. Haral je přijala a zadala je rovnou do počítače. Pyanfaré je překontrolovala a posla-la je na obrazovku před Haral. Tajen mlčky přikývla a na klávesnici počítače bez jediného překlepu rychle opravila poslední údaje. Pyanfaré si uvolnila pásy, vzala si polštářek a podložila si jej pod záda.

"Pojďte na můstek," řekla zbytku posádky na spodní palubě. "Ano," odpovědě-la Tirun ze spodní paluby. Pyanfaré se trochu prošla. Pořád se cítila nejistě a nevě-děla, jestli ji unesou její vlastní nohy. Sehnula se k polici se zásobami a vytáhla několik kousků chipsů a soli. Otevřela je a postavila krabičku tak, aby na ni dosáh-la Haral a Geran. Sama si vzala několik kousků sušeného masa a zapila je trochou tekutiny. Byla dehydratovaná. Skoky vždycky strávily aspoň kousek jejich těl. Procházela se; snažila se rozchodit pichlavou bolest v kloubech. Za chvíli uslyšela výtah a kroky v chodbě. Zastavila se a čekala.

"Kapitánko."

Z odposlechu vysílačky se ozvala nějaké kvílení knnnů. "Bohové, hromy a blesky!" vykřikla Pyanfaré. "Lokalizujete to."

"Je to někde před námi," řekla Geran. "Je to jedna z lodí, co se právě přibližuje ke stanici."

Tirun, Hilfy a Tully se zastavili v průchodu vedoucím na můstek. Stáli tam jako pěny a poslouchali jen zvuky automatického vyhledávání radiových signálů.

Knnnové se nikdy v životě nezastavili na Anuurnu. Nikdy, až teď.

"Přeskočili nás," řekla Pyanfaré do hrobového ticha. "Jestli to jsou naši knnnové, přeskočili nás nejméně o hodinu."

"Sviňáci rychlí," ulevila si Tirun.

"Mahijiru," řekla Chur, "se nás ptá, jestli jsme si toho všimli."

"Vypněte to," řekla Pyanfaré. "Rekněte Mahijiru, že jsme si toho všimli." Jen s největší námahou se jí podařilo napřímít svěřené uši. Na levém uchu si musela navíc upravit náušnice. "Hilfy! Dej mi Tullyho kanál." Hilfy přepnula svoji přenosnou vysílačku na vysílání. "Tully, jsme doma. Na Anuurnu. Jsou tady ale problémy."

"Kifové," řekl Tully. "Slyšel jsem. Hani - budete dělat s nimi obchod?"

"Papíry," řekla Pyanfaré ostře. A ve chvíli, kdy si Tully sáhl levou rukou do kapsy, řekla: "Měj je pořád u sebe. Jsi řádně zaregistrovaný. Máš svoje číslo v Jednotě. Neexistuje cesta, jak by se tě kifové mohli úředně zmocnit. Bude kolem tebe chodit spousta šilených kifů a dotěrných haniů. Možná. Ale nemůžou ti nic udělat. Leda by porušili zákon."

"Budeme je bojovat."

"Budeš poslouchat moje rozkazy. Rozkazy mé posádky a moje vlastní!"

"Pyanfaré," Tully napřáhl ruku a chtěl ji podržet dřív, než se od něho otočí. "Já nepůjdu od tebe."

Pyanfaré svěsila uši a dívala se do Tullyho bleďých, trochu zoufalých očí. "Ne-potřebuji na palubě někoho, kdo si

bude klást podmínky. Budeš dělat, co ti řeknu."

"Budu, ano. Cestovat na této loď. S tebou. ##### dám ##### hani, já rychle mrtvý."

"Hele, máme dost svých vlastní problémů. S hani i s kify. Nech to teď plavat."

"S tebou. Dlouhá cesta. S tebou."

"Nejsem tvoje příbuzná, k čertu už. Jedeš na mé lodi, přinesls mně hromadu problémů - co už do pekel mahendosatovských po mně ještě chceš?"

"Venku mrtvý. Potřebuji tebe."

Chlap. Po jeho zběsilém výkřiku následovalo ticho. Chlap patřící do Jednoty. Znovu viděla v jeho očích něco, co bylo mnohem silnější než rozumné argumenty. "Poslouchej mě, můj příteli Tully. Dokážeš to přece pochopit, ne? Půjdem mimo loď, my, já, ty, my všichni. Ale vrátíme se a ty se vrátíš s námi. Rozuměls tomu?"

"Půjdu s vámi?"

"Teď ti to říkám."

Napřáhl k ní ruce a celý zpocený a páchnoucí se jí pověsil kolem krku. Nejdřív se vysmekla z jedné ruky a za chvíli mu odhodila i druhou. Odstrčila ho hrubě pryč, ale to mu asi nevadilo. Stále se tvářil hrozně šťastně.

"Udělám vše, co řekneš."

"Bohové, jistěže uděláš, co řeknu. A jestli něco zkazíš, utrhnu ti obě uši. Použiješ hlavu nebo tě rozmáčknu jako oříšek. Dokážeš to? Dokážeš se podívat na kifu a nezbláznit se u toho?"

Chvilí přemýšlel. "Dostaneme je jindy," řekl přesvědčeně a mávl rukou někam k neurčenému nekonečnu věčnosti. "Půjdem najít kify jindy a odtrhneme jim hlava později."

Dotkla se jí jeho výhrušná slova. Dokázal říct něco podobného a tvářit se u toho hrozně nevinně. Připomínal jí Khyma; Khyma, který z ničeho nedělal problém. Ve chvíli, kdy Kohan běsnil a nadával, Khym se jenom usmíval. Znovu se přesvědčila, že je ochoten poslouchat. A kdyby něco, mohl se nijak bránit. Měl tupé drápy a ve dvou by ho dokázali klidně udržet, kdyby se něco semlelo. "Jestli se dostaneme tady z toho," slíbila mu, "pojedeme si to vyřídit s kify. Příště. Vezmu tě s sebou."

To bylo trochu předčasné, pomyslela si v duchu. Jestli to teď Chanurové prohrají, nebude už nikdy v životě nic slibovat, představila si s mrazením v zádech Pyanfaré. Ale v Tullyho očích zazářila světylka přesvědčení, že tomu tak opravdu bude a že je jejich.

Bohové! Jejich. Jejich, k čemu jim bude? Aby našli jeho část vesmíru dřív než mahendosatové nebo kifové? Nebo proto, aby se vetřel do jejich obchodních aktivit jako klín a úplně je zničil? Podíval se na ni tak, jak to uměla jenom Hilfy. Odda-nost... Ne tak docela, bylo v tom něco jiného.

Absolutní důvěra. Podívala se na Hilfy, aby se přesvědčila o svých úvahách a uviděla ji v očích přesně totéž.

Nedůvěřivě se podívala na ostatní; na Geran, Haral, Chur a Tirun. Byly už na lodi dlouho. Patřila jim stejně jako jí. Ale všechny oči se na ni dívaly stejně. Tichá, ale šílená důvěra. Řekla něco o tom, že se pomstí kifům a oni jí to všichni uvěřili a teď se na ni takto dívají.

"Držte tady službu," řekla. "Jdu se vykoupat. Tully, proboha, ty se běž taky už konečně umýt!"

Odešla. Pýcha se pomalu přibližovala ke stanici. Ani chvíli nepochybovala o tom, že některá z lodí v okolí patří kifům. Bylo docela dobře možné, že se někde-rá z nich najednou odlepí ze stanice a v nějakém slepém pomstychtivém šílenství jim vyrazí naproti.

Jestli Akukkakka nenapadne nic jiného, klidně by to mohl udělat takto. Ale je-ho přítomnost naznačovala, že ví o tom, co se děje a že vědělo jejím příjezdu. Asi tušil, že má na dosah pomstu, jež přesahuje jednu zničenou loď a několik mrtvých členů posádky.

Chtěl zničit celý rod Chanurů. Měl přesné informace a zařídil se podle nich. Někdo z haniů se někde příliš rozvykládal. A on věděl, na kterém místě je možno přitlačit. Že by Fahová... Její podezření se ale záhy rozplynulo. A jestli to nebyla Fahová, kdo jiný mohl někde v doku vykládat o tom, co se tady děje. Nebo že by - proboha - zajatci z Handuřiny Cesty? Druhou možnost ihned zpochybnila. Loď byla úplně zničená a Zlatozub jim potvrdil, že to nemohl nikdo přežít. Ale někdo někde řekl něco nesprávným uším. Přestala na to myslet. Celá představa byla ne-chutná.

Tentokrát se oblékla do červeného. Vzala si na sebe červené hedvábné kalhoty a vybrala si jen ty nejlepší náušnice a přívěsky s perlami. Musela dbát na svůj vzhled. Vyčesala se. Česala se tak dlouho, dokud se jí hříva a vousy červenozlatě neleskly. Použila trochu parfému a řekla si, že o něco sladší vůně by Tullymu je-nom prospěla. Vybrala si jednu voňavku a několik dalších drobností a dala si je do kapsy.

Vzala s sebou i něco pro Hilfy. Pyanfaré se vracela na můstek a cestou se chys-tala na všechny možné nepříjemné zprávy, které došly během její nepřítomnosti. Na můstku nebyla Hilfy ani Tully a nikde neviděla ani Chur a Geran. Tirun si sedla do křesla vedle druhého pilota a hlídala odposlechy a skany. "Bez problémů," zeptala se a zároveň konstatovala Pyanfaré.

"Jen běžné záležitosti," řekla Haral.

"Vezmu to za tebe. Teď je řada na tobě." Pyanfaré vklouzla na její místo a Ha-ral se ztěžka se silně ochablými svaly odebrala z můstku.

"Zachytila jsem vysílání kifů," ozvala se po chvíli Tirun. "Jsou to jen operační rozkazy. Ví už, že jsme tady. Jinak nic neříkali."

"Kolik si myslíš, že jich tady je?"

"Stanice nám udala přesný počet. Sedm."

"Bože, měj aspoň trochu slitování!"

"Potřebovali bychom to."

Pyanfaré potřásla hlavou a zkontrolovala na obrazovce všechny možné pohle-dy. Přibližovali se nyní v automatickém

režimu. Hlídal je radiomaják stanice. Na obrazovce se objevil reálný záběr; byl to samotný Anuurn - krásná modrá planeta se spoustou bílých obláčků. Byl nádherný. Nebylo to taková atraktivní podívaná, jako když se člověk přibližoval k Urturu, ale mělo to něco do sebe. Byl to pohled plný života. Navozoval představu modré oblohy, zelené trávy, širokých řek, obrovských moří; navozoval dojem jasných barev, krásných vůní... Vyvolával zkrátka nádherný pocit kolem žaludku, pocit, který se nedal nikde jinde zažít.

Pýcha sestupovala plně pod kontrolou automatů a Pyanfaré neměla nic na práci. Zahleděla se tedy na svoji rodnou planetu. Záběr druhé kamery jí ukázal pozice eskorty. Mahe letěli naprosto přesně, jako by byli k jejich lodi nějak připoutáni a tvořili tak jedinou loď.

"Aja Jin se nabídl, že trochu zpomalí a bude nás hlídat zezadu při přistávání," řekla Tirun.

"Rozuměla jsem."

"Mám pořád ještě signál knnnů. Pustila jsem to přes překladač, ale jsou to jen běžné přistávací povely. Kromě zpěvu, samozřejmě."

"Už přistáli?"

"Asi před čtvrt hodinou. Jen bůh ví, co s nimi bude stanice dělat. Nejsou na ně vybaveni. Ale neslyšela jsem o tom nic."

"Ale?"

"Nikdo v celém systému neřekl ani slovo. Nepřirozený klid."

"Kifové jsou v docích?"

"Všech sedm."

"Díky bohu. Seš si jistá?"

"Stanice mi na to dalo slovo."

Pyanfaré svěsila uši. Všechno fungovalo bez nejmenšího zadrnutí, kifové jsou ve stanici... Něco tady nehrálo. Něco tady smrdí. Bylo už pozdě na to, aby otočili a vrátili se. A dole pod nimi byl Kohan a všichni Chanurové, kteří neměli možnost se otočit a prchnout. Proto neutekla ani Pýcha.

"Stanice žádá, abychom zajistili všechny zbraně."

Pyanfaré se natáhla k řídicímu pultu. "Hotovo," ohlásila, ale ve skutečnosti si přála pravý opak. Dalo se předpokládat, že Mahijiru musela udělat totéž. Aja Jin se trochu vzdálila a hlídala obě lodě zezadu.

"Máš plán?" ozval se Zlatozub a Tirun přepnula jeho vysílání přímo na pult Pyanfaré.

"Chtěla bych, abys šel s námi ven," řekla. "Znáš naše předpisy pro pohyb ve stanici, že? Znáš je všechny?"

"Všechny," potvrdil Zlatozub. "Uvidíme se v doku."

Nechtěla mu tím naznačit nic jiného než zbraně. Všechny stanice haniů dodržovaly předpisy o zákazu nosit zbraně. Byla to choulostivá záležitost a jí se o tom nechtělo mluvit vysílačkou. Doufala jen, že se tento mahe objeví ozbrojený. Bylo jisté, že kifové beze zbraně chodit nebudou.

- 11 -

Automatika je přesně navedla na stanoviště v doku. Bylo to bezproblémové přistání. Na obou stranách se vysunula ramena a pevně je připoutala ke stanici. Z vedení stanice se ozval pokyn, aby se napojili na pevné linky pro snazší spojení, ale Pyanfaré to ihned odmítla. Vzhledem k tomu, jaká panovala na stanici nálada, bylo jasné, že stanice nebude trvat na tom, aby splnili jejich požadavky. Nic neříkali, jen jim doporučili, aby se napojili na vzduchové obvody stanice.

"Už o všem asi vědí," řekla Pyanfaré. "Tirun, někdo musí zůstat na palubě. Budeš to ty. Ty a Geran. Je mi to líto."

"Provedu," zašeptala nešťastně Tirun. Bez diskusí. "Mám zavolat Geran a říct jí to?"

"Ano, zavolej ji."

Chci, abyste tady zůstaly spolu. Kdyby se cokoli stalo a my se nemohli vrátit, převezmeš velení. Pokuste se dostat odtud někam pryč, na Kirdu nebo někde jinde si sestavte posádku. Vemte mahendosaty nebo kohokoliv jiného. Ale potom jim to spočítejte... Slyšíš mě?"

Tirun sklopila uši. "Doufám, že to takto nemáš naplánované?"

"Panebože... Samozřejmě, že jsem si to nenaplánovala zrovna takhle. Je to je-nom kdyby. Kdyby, moje zlatá. Jestli prohrájeme, ani kifové nebo haniové se nesmí dotknout Pýchy. Za žádnou cenu. To ti musí být jasné."

"To je jasné," odpověděla přesvědčivě Tirun. "Tully je to náš nebo váš problém?"

"Můj," řekla Pyanfaré. "Je to chodící důkaz. A navíc se v jeho osobě skrývá víc potíží, než byste mohly potřebovat. Máte kazetu, kterou nahrál. A kdyby se schylovalo k nejhoršímu, máte spojence ve veliteli na Kirdu. Nebudu vám nic už říkat, nebudu vám dávat žádné rozkazy, ale kdyby se něco stalo, musíte si nějak poradit."

"Dobře," řekla Tirun.

Její rozkaz rozdělil sesterské týmy na poloviny. Ale kdyby došlo k nejhoršímu, Tirun a Geran by to bolelo jenom napůl, dá-li se to takto říct. Tak už to chodilo. Chtěla mít s sebou Haral; byla velká a silná a Tirun nebyla ještě pořád moc v pořádku. Chur byla z celé posádky nejmenší, ale měla nejvybranější způsoby a dokázala se dobře ovládat. Vlastnost pro tuto chvíli neocenitelná. Pyanfaré zdvihla ruku a stiskla Tirun rameno. Gesto profesionální velitelky. A Tirun to věděla.

Shromáždili se všichni na spodní palubě; byli umytí a učesaní. Jen na Tirun stá-le ještě nevyšla řada a zatím se nedostala do koupelny. Tully měl na sobě bílé tričko od sthů, byl opásaný vykládaným opaskem a byl oblečený do trochu novějších kalhot; patřily asi Haral, se kterou měl několik společných svršků. Pyanfaré se přísně podívala na celou společnost. V kapse měla parfém, který vzala ze svých zásob, a nastříkala trochu na překvapeného Tullyho.

"Žádná maličkost se nesmí zanedbat," řekla a Tully se přestal bránit. Jenom se nepřijemně šklebil a chytal se za nos.

Nedůvěřivě pozoroval voňavku, ale nakonec se podvolil a potřel si i vousy a krk. Rozkašlal se a rychle schoval voňavku do kapsy.

"Ještě jedna věc," řekla Pyanfaré a z hloubi své kožené kapsy vytáhla zlatou náušnici a podala jí Hilfy. S uspokojením sledovala, jak se jí rozzářily oči. "Bez náušnice s tebou nikam nejdu. Kdybychom potkali kify nebo třeba i nějakou vlíd-nější společnost, bude lepší, když na tobě bude vidět, kdo vlastně seš, co říkáš, neposlucho?"

"Děkuji," pípla Hilfy. Vypadala velmi nejistě a trochu se červenala. Geran ji ale vzala za ruku a našla pro náušnici první zlatá náušnice třpytila v uchu a z očí jí zářila dědičná hrdost a pýcha. "Pojďme," řekla Pyanfaré a pozorovala neteř, které se její nás čeká venku. - Tirun a Geran, východ bude pořád uzavřený. Nikomu kromě nás neotevírejte! Neotevírejte, i kdyby vám někdo sliboval kdovíco nebo si stěžoval nebo říkal, že je posel. Nikomu. Běžte do řídícího centra a řekněte Zlatozubovi, že už jdeme."

"Provedu," odpověděla Tirun. Jak Tirun, tak Geran samozřejmě jejich služba na lodi netěšila. Geran se proto snažila být velmi laskavá, ale nějak se jí to nedařilo. "Mějte se," řekla Geran a plácla Chur do zad. "Mnoho štěstí," dodala Tirun. Pyan-faré kývla hlavou a celá společnost se vydala dolů chodbou k východu. Tirun a Geran zůstaly ve službě. Haral, Chur, Hilfy a Tully odcházeli chodbou. Tully se pořád otáčel dozadu a na tváři měl výraz netrpělivosti, zvědavosti a nejistoty.

Pyanfaré vstoupila do přetlakové komory jako první. Ruku měla na pistoli, kte-rými byla vybavena celá posádka kromě Tullyho. Všichni už byli uvnitř a Haral zavřela první dveře přetlakové chodby. Nekonečnou věčnost vedla Pyanfaré boj sama se sebou. Nakonec se přece jenom rozmyslela; otevřela přihrádku vedle vý-chodu z komory, vzala pistoli a podala ji Tullymu. "Do kapsy," řekla. Tully se na ni díval zvědavě a překvapeně. "Do kapsy. Nedotýkej se toho. Kdybych začala střílet já, můžeš střílet i ty. Ale já, doufám, střílet nebudu. Jsme v civilizovaném světě. Haniové nedělají stejné hlouposti jako kifové a oni to vědí. Věř mi, že jestli to vytáhneš v nesprávnou chvíli, sedřu z tebe kůži."

"Rozumím," odpověděl Tully. Strčil pistoli do kapsy a ruce si demonstrativně strčil za opasek. "Poslouchám rozkazy. Nedělám hlouposti."

"Tak jo," řekla a odjízila hlavní uzávěr přetlakových dveří. Do komory začal přívodovými trubkami proudit chladný vzduch ze stanice a Pyanfaré se náhlou změnou tlaků a teploty začaly chvět uši. Zvenku už slyšeli hluk ze stanice. Všechno se zdálo normální. Pyanfaré šla dál na malý točitý ochoz z kovových plátů, který vedl až na šedý povrch stanice.

Překladač se dostal mimo rozsah lodě a Tully byl v této chvíli úplně hluchý a odříznutý od informací. Pyanfaré se na něho povzbudivě usmála a pokračovala dál chodbou, která ústila na volném prostranství doku. Tully se držel co nejbliž Hilfy a Chur, ale mohlo to být klidně i naopak. Vzadu za nimi se tyčila Haral; vypadala jako obchodník. Byla vznešená, měla zjizvený obličej a v levém uchu měla několik malých náušnic. Haral se sama instinktivně zařadila dozadu a hlídala celou skupinu ze zadu. Hlídala i Tullyho, kdyby náhodou ztratil hlavu a udělal něco nepochopitelného, mohla by rychle zasáhnout. Ale tato možnost byla dost nepravděpodobná. Pyanfaré o tom chvíli přemýšlela a potom se rozhodla, že to tak nechá, že Tully nic nevyvede. Byla zkušená kapitánka a dokázala i v nejhorších případech odhadnout, jak se věci budou odehrávat za pět minut. Doufala, že se jí povede Tullyho usměr-nit dřív, než by něco udělal. Upřela svoji pozornost kupředu; uviděla tam spoustu zaměstnanců doku, kteří vytvořili koridor a hlídali výstup. Úředníci z panství Llu-nů nebo některého jiného z půluctu dalších Chráněných rodů, jež spravovaly sta-nice, vytvořili z vlastních těl bránu, kterou musel každý projít. Tvářili se důstojně a všechny druhy, které přilétali do stanice, věděly, co by to znamenalo urazit nebo nějak jinak se dotknout některého člena z takovýchto starých a vážených rodů. Hlídali právě Llunové. Podle vzhledu uší se dalo docela dobře určit, že se jedná o dospělého jedince. Llunová vytáhla zpod opasku papír a podala jim ho. Při po-hledu na Tullyho jí ale sklesly uši. Dokázala však udržet svoji důstojnost a okamží-tě svou kosmetickou závadu opravila. "Ker Chanurová, jsem zplnomocněna vás požádat, abyste se dostavila na Shromáždění, které koná ve velkém schůzovním sále. Od této chvíle jste osobně odpovědná za zbytek svého doprovodu. Dále máme za to, že loď mahe je pod vaším velením."

"Ano, rozuměla jsem," odpověděla Pyanfaré a vzala si od ní papíry. Llunová odstoupila stranou a všichni mohli projít koridorem. Nedaleko od nich se podobná barikáda z živých těl vytvořila u východu ze stanoviště Mahijiru. "Pojďme," řekla Pyanfaré a zamířila k druhému východu. Cestou se mohli podívat na zprávy vyda-né velitelstvím stanice. "Je tady řada obvinění," řekla. "Porušení pravidel Jednoty a pirátství."

"Ať jdou k čertu," zamručela Chur.

"Musíme to nějak vysvětlit," řekla Pyanfaré a podívala se směrem k východu z druhého stanoviště. Uviděla. Zlatozuba a jeho doprovod a spadla jí čelist. Zlato-zub měl na sobě kilt a tmavočervený límec plný třpyticích se mahendosatovských vyznamenání. "Panebože, podívejte se na něho."

"Jestli tohle je obchodník, je ze mě kif," kroutila hlavou Haral.

"Pojďme," řekla Pyanfaré svému doprovodu. Zlatozub podával hlídce svoje pa-píry, ale ta jen mávla rukou a pustila je bez jakýchkoliv otázek dál. Skupina mahe jim šla naproti a počkala na ně u hlavní brány ke stanovištím dokujících lodí. Ko-lem dokola se tlačila spousta mahendosatů. Všichni nosili na pravé noze pouzdra se zbraněmi a nikdo se s tím nijak netajil. Spousta z nich měla na sobě všechna možná vyznamenání a metály.

"Kam jdeme?" zeptal se Zlatozub.

"Na Shromáždění. Ihi. Tam se řeší všechny nesrovnalosti. Tady platí zákony haniů, mahe. Zákony civilizovaných bytostí."

"Je tady spousta kifů," zamumlal Zlatozub. "Jik nám bude krýt záda."

Vstoupili do chodby. Rozprostírala se před nimi, byla nablýskaná a nezvykle li-duprázdná. Nikde nebylo vidět děti a po chodbách chodili jenom úředníci v uni-formách. Čas od času potkali nějakou posádku vesmírných lodí, ale ti jim uctivě

ustupovali z cesty a potichu je pozorovali.

"Hrozně málo živo tady," řekl jeden z mahe. Zlatozub ho umlčel přísným pohledem.

"Zatraceně málo," odpověděla Chanurová. Zahnula za roh a před sebou už viděla hlavní vchod do místnosti, kde zasedalo Shromáždění. Dveře hlídala dvojité hlídka. Přestala se zabývat úvahami o svém doprovodu, o svých příbuzných a o Outsiderovi, trochu zastříhala ušima, aby se jí setřásl náušnice na svoje místo a zamávala na hani stojící opodál v černých kalhotách.

"Chanurová," řekla jedna z nich. Dveře se otevřely a do chodby se neslo překřikování spousty haniů, kteří se dostavili na Shromáždění. Hluk ale s jejich příchodem postupně utichal a neuspořádaný dav před nimi ustupoval. Pyanfaré se zastavila uprostřed sálu a zasnula si ruce za opasek. Podívala se směrem k místu Kardinála, na kterém se shromáždili všichni velitelé stanice. Pozorně si je prohlížela; stála tam Llunová, Khaiová, Nuurunová, Sahanová, Maurová a Qunová. Nebylo těžké určit, kdo zastupuje jaký rod, protože každý měl přesně určené místo a každý měl na sobě svoje rodové barvy.

Napravo od nich stáli kifové ve svých černých pláštích a vlevo byli dva stshové. Pyanfaré nakrčila nos a uši se jí svěsily. Hned je ale zase postavila; dívala se do očí Llunové, jež stále uprostřed a zaujímal místo prominentního rodu.

"Chanurová vás žádá o transport dolů na planetu," řekla Pyanfaré potichu. "Náš požadavek má v tomto sporu přednost."

Jedna ze starších rodu Llunů - samotná Kifas Llunová - se pomalu postavila, vzala do rukou papír se žádostí a podívala se na Pyanfaré. Byla oblečená celá ve zlatě a přímo zářila svojí důstojností, neomylností a vznešeností. "Na program jednání byly zařazeny přestupky proti všeobecnému právu Jednoty. Jedná se především o pirátství. Podle uzavřených smluv máme právo projednat tyto přestupky přednostně."

"Přednost má rod, jehož existence je v sázce."

Llunová na chvíli zaváhala a pevně sevřela ústa. „Dosud nedošlo k žádnému napadení nebo pokusům o napadení."

"Zatím. Ale za chvíli se tak stane. Co říkáte? Ker Kifas, vždyť o tom musíte vědět! Víte to stejně dobře, jako to vím já! A vy všichni s tím už počítáte. Můj požadavek se opírá o rodové právo, ker Kifas. Rodové právo."

Následovalo dlouho trvající ticho. Uši seniorky rodu Llunů se sklopily a za chvíli se zase narovnaly. I nos odrážel její vnitřní stav; nejprve se nakrčil a teprve za hodnou chvíli se narovnal. "Rodové právo," prohlásila po nekonečné chvíli mlčení. "V sázce je otázka samotné existence haniů. Rodové právo má přednost. Slyšení je odročeno do doby, než si Chanurovi vyřídí svoje rodové záležitosti."

"Ne," ozval se z davu povědomý hlas nějakého kifa. Mezi dlouhými černými plášti zavládlo vzrušení a Pyanfaré se jednou rukou chytila za opasek a druhou se pomalu snažila dosáhnout až ke kapse. Spousta kifů začala postupovat pomalu kupředu. Opustila určený prostor na okraji sálu a pomalu postupovala doprostřed. Bledé vyhublé postavy stshů postupovaly spolu s nimi. Ze skupiny vyčuhovala postava kifa, který svojí majestátností předčil většinu svých přátel. Pyanfaré si skousla ret a zaskřípala zuby. Hned se ale uvolnila a snažila se zaostřit na klubko kifů, které se sunulo doprostřed sálu. Ani chvíli nepochybovala o tom, že pod dlouhými plášti jsou všichni ozbrojeni.

"Akukkakk," řekla.

"Protestujeme proti tomuto rozhodnutí," řekl Llunové.

Neznělo to jako běžný protest, ale jako pouhé arogantní oznámení. "Je ohrožen náš majetek. Utrpěli jsme těžké ztráty a vyčíslili jsme velké škody. Žádám, aby se jednalo tamhle ten Outsider a skupina mahe. Žádám, aby byl Outsider předán kifské jurisdikci. Dále vznáším obvinění vůči skupině mahe za zločiny, které spáchali v našich teritoriích. Jedná se o posádku loď Mahijiru a mají být souzeni za zločiny, jež odporují právnímu řádu Jednoty."

"Tully," řekla Pyanfaré, "papíry."

Popošel až k ní a rychle se za ni schoval. Podal jí papíry, ale neřekl ani slovo. Pyanfaré je podala poslíčkovi, který začal číst.

"Tully. Do evidence byl zanesen na stanici Kirdu jako člen posádky loď Cha-nuřina Pýcha. Bylo mu přiděleno mahendosatovské registrační číslo."

"Spojení je evidentní," řekl kif. "Obviňuji tohoto Outsidera z útoku na loď kifů v teritoriích spravovaných kify. Dále ho obviňuji z vraždy několika kifských obyvatel. Kromě toho má na svědomí řadu přestupků a zločinů proti právu Jednoty a proti kifskému právu."

Pyanfaré se trochu zaklonila a nepřátelsky se usmála. "Výmysly. Pouhé výplody chorého mozku. Budou Llunové tolerovat takovéto výstupy?"

"A navíc," pokračoval klidně dál Akukkakk, "vyvolala posádka zde přítomné Chanurové přestřelku na stanici Meetpoint, ve které přišel o život jeden člen posádky mé loď. Obviňuji zde přítomné z vyvolání šarvátky, která porušila neutralitu stanice. Byli jsme nuceni se bránit. Na tomto útoku se podílel i zde přítomný mahe, jenž je obviněn z pirátství -"

"Lež," přerušil kifa Zlatozub. "Mám u sebe prohlášení své vlády, ve které jsou vůči kifům vznesena nejružnější obvinění."

"Jedná se o dalekosáhlou konspiraci," uvedl na svoji obranu rychle Akukkakk. "Do celé záležitosti je zapletena Chanurová. Ambice, že, Chanurová? Copak neznáte ambiciózní Chanurovou? Já jsem kif. Slyšel jsem, že... Že Chanurové ve svých rukou pevně drží správu nad vzdálenějšími oblastmi vesmíru, kam mohou cestovat jenom oni a jejich nejbližší přívrženci. Teď sami za sebe vyjednávají s mahe. Soukromě uzavírají smlouvy s rodem zde přítomného Outsidera; připomínám, že se jedná o smlouvy v rozporu s pravidly Jednoty. A to vše dělají jen pro vlastní zisk. Vztahy kifů a mahe nejsou přátelské. Obzvláště dobře známe zde přítomného kapi-tána a jeho společníky, kteří se svojí lodí číhají na perimetrech stanice a vyhrožují našim i vašim lodím. Takto si představujete právo? Takto má podle vás

vypadat respektování pravidel Jednoty?"

"Llunová," řekla Pyanfaré, "zde přítomný kif nerespektuje rozhodnutí stanice. Nemusím se snad ani zmiňovat, o co mu vlastně jde. Před podobnými manipulacemi chrání hani právo. Veškerá obvinění nejsou ničím jiným než taktickými ta-hy."

"Ne," ozvalo se ze zadní galerie. Byl to hlas nějakého hani. Určitě už ten hlas někde slyšela. Pyanfaré se otočila. Měla svěšené uši, ale jakmile vzadu za sebou uviděla spoustu známých obličejů, zase je rychle narovnala. Dur Taharová a její posádka; a hned vedle ní Fahová.

"Jednání je odročeno," řekla Llunová. "Delegace kifů má právo vyslovit svoje pochybnosti; celá záležitost je však odročena."

Dur Taharová vystoupila dopředu a zešíroka se rozkročila. "To, co vám musím v této chvíli sdělit, má souvislost s právě vzneseným protestem. Kifové mají pravdu v tom, že Chanurová zašla příliš daleko a je pravda, že Chanurová uzavírá do-hody sama za sebe. Zeptejte se jí na kazety z překladače, které prodala mahendosa-tům a s námi se o nich odmítla bavit. Zeptejte se jí na Outsidera, kterého Chanuro-vá považuje za člena své posádky. Zeptejte se jí na obchody, které uzavřela na Kirdu a vyloučila z nich celou společnost haniů a které vyvolaly řadu nesnází od-sud až po Meetpoint."

"Panebože, vy se odvažujete mluvit o tom, kdo je ambiciózní?" zařvala Pyanfa-ré a ukázala rukou s vytaženými drápy na Taharovou a její doprovod. "Ambiciózní meziplanetární kapitánka, která se dala ke kifům, jež se, jak všichni víme, nerozpa-kují zabíjet hani a která se vše rozhodla udělat jen proto, aby její panství mohlo převzít vládu! Bohové!" řvala, doslova řvala Pyanfaré do sálu a dívala se přitom do tváří kapitánů lodí, které se v životě nedostaly do meziplanetárního prostoru a celý život se jen pohybovaly ve vnitřní soustavě mezi stanicemi a planetami. Většinu z nich na Anuurnu nepatřila půda, byli ubohými bezzenky vesmírného prostoru. "Je tady někdo z Aheruunu? Z této části naší planety pocházela Handuřina loď, kterou zničili kifové ve chvíli, kdy byla pokojně ukotvena v doku a vůbec netušila, že existují problémy, kvůli kterým byla zničena? Mluvíte o ambicích, dobře... Ambiciózní tady může jen Taharová a celý jejich rod. Nechali nás na Kirdu. Měli jsme poškozenou loď a nemohli jsme nic dělat. Ale Taharová odstartovala hned, jak se dozvěděla všechny informace, které by mohla použít ve svůj prospěch. Spojila se s kify, s těmi, kdo poškodili tři lodě haniů a jednu loď pocházející z vnějšího vesmíru úplně zničili. S kify, kteří terorizovali zde přítomné stshy a potom je na základě kdovíjaké povídačky vylákali až sem. Kify, kteří jsou odpovědní za nynější krizi ohrožující celou strukturu Jednoty. Bohové, dobře vím, co zaslepilo Taha-rovou a její rod, vím, co je za tím, že odmítají naslouchat faktům, ale ty, Hilan Fahová. .. Fahová, proč ty se stavíš na jejich stranu? Zabili tvoje příbuzné a ty jsi na straně hakkikta, který vám poškodil loď... Kam se poděly tvoje pevné nervy a chladná mysl, Hilan Fahová?"

Hilan otevřela zešíroka ústa a chystala se odpovědět. Postoupila kousek kupře-du, v očích jí zářily divoké plamínky a uši měla svěšené. Kifové začali hrozně rychle mumlat a mlaskat a v jejich povykování zaniklo to, co chtěla odpovědět Fahová. Trvalo to dost dlouho a přestalo to ve chvíli, kdy sám Akukkakk zvedl šedou kostnatou ruku, obrátil se na Llunovou a nahlas řekl: "Spravedlnost, hanio-vé, spravedlnost. Prohaná zlodějka Chanurová byla od samého začátku spojencem mahendosatů. Mají spolu uzavřenou tajnou dohodu o spojenectví. Je jejich agent-kou a spolu s nimi je odpovědná za případy v našich teritoriích, sprosté případy, na které nezapomeneme."

"Tento kif," ozval se ještě hlasitěji Zlatozub, "je zabiják. Zabiják. Vlastní třicet loď. Tento hakkikt je dohnal pod svá velení. V rámci Jednoty je zdrojem dalších potíží a o Jednotu mu vůbec nejde. Poplival zásada Jednoty." Popošel kousek ku-předu a zpod opasku vytáhl tlustou peněženku a podal ji poslíčkovi. "Prohlášení mé vlády je pravdivé. Haniové a mahe se snaží oplatit všechna příkoří zde přítom-ný kif, to je pravda. Kifové utíkali před mahe a dostali se do vesmíru Outsidera - zde přítomného Tullyho. Je to obrovský vesmír. A kifové do něj vnesli obrovské potíže. Všechno, co řekla kapitánka hani je pravda, lhářem je Akukkakk. Jsem očítý svědek událostí na Meetpointu a všechno můžu dosvědčit."

"Naše stanice byla v nebezpečí," vykročil z hloučku kifů někdo ze stshů. "Pro-testujeme proti tomuto incidentu a žádáme plnou kompenzaci -"

"To by stačilo," zasáhla Llunová a svým autoritativním hlasem přehlušila všechny hádky v sále. Brblání haniů stejně jako nespokojené výkřiky kifů rychle utichaly.

"Llunová," ozvala se do hrobového ticha Hilan Fahová. "Stačilo," řekla Llunová důrazněji. "Kifové mají právo vznášet protesty a žádat odškodnění. A pokud jsou protesty opodstatněné, mají všechny zúčastněné strany právo se k nim vyjádřit. Je zde ještě jedno prohlášení, které do tohoto sporu zasahuje."

Z kapsy pod opaskem vytáhla kartu a podala ji spěchajícímu poslíčkovi. Ten ji rychle vzal a odpěchal s ní k podavači ve stěně. Ovládala se odtud hlavní promíta-cí obrazovka v místnosti. Obrazovka zazářila.

stshové kifové knnn (*) hani mahe tcaové

stanice loď loď loď loď loď my

obchod zabít vidět zde utíkat dívat se vědět

strach chtít vidět hani utéci pomoc knnn

přestupekpřestupekpřestupekpřestupekpřestupekpřestupekmy

JednotaJednotaJednotaJednotaJednotaJednotaJednotaJednota

pomocpomocpomocpomocpomocpomocpomocpomoc

Záznam komunikace tcaů, záznam rozhovorů maticových multilaterálních moz-ků, simultánní myšlenkové zřetězení.

Pyanfaré se chvíli upřeně dívala na obrazov-ku a zhluboka se nadechla. Stejně tak na obrazovkou koukali kifové a haniové i Zlatozub.

"Je to stínový popis všeho, co se stalo," potichu vydechla Haral. "Jsou tam tca-ové i se zatracenými knnny."

"Ale dává to smysl, bohové, vždyť to dává smysl," potichu si pro sebe řekla Pyanfaré a zamračila se. "Jsou to tcaové

mimo stanici a snaží se mluvit s námi, díky bohu. Hele, kifové, vidíte to? Vaším sousedům se nelíbí to, co děláte. Nelíbí se jim ani vaše společnost. Je tady ještě někdo, kdo viděl, co se stalo. Tentokrát je nepodplatíte."

"Kvůli vám jsme se dostali do hluboké krize," ozvala se Dur Taharová, vyskočila ze svého místa a postavila se mezi Pyanfaré a Llunovou. "Chanurová, kéž by tě bohové potrestali... Copak je to normální vidět příznivé zprávy v tom, že jsou do toho zapleteni i tcaové? Knnnové přepadli moji loď mimo stanici; knnnové, kteří se chovají přesně jako za starých časů mrtvých posádek a frachtůáků rozpáraných vejpu 1. A ty jsi na to pyšná! Pyšná na to, že se ti je podařilo vtáhnout do konfliktu. Žádám, aby soudní tribunál uvalil na Outsidera vazbu a poslal jej do vězení. Žá-dám, aby soud odmítl prohlášení vlády mahendosatů a zrušil všem mahe pobyt na stanici. Žádám pozastavení činnosti kapitánce Chanuřiny Pýchy a žádám revizi všech jejích činností."

"A pro kify nežádáš vůbec nic?" bránila se Pyanfaré. "Nic pro dobrodruhy z řad kifů, kteří zavraždili hani a mahe a provokují mocný rod našeho Outsidera? Co to má vlastně znamenat? Jen tvoje ubohá ctižádost! A chamtivost. A zbabělost. Co ti dali kifové? Co ti vlastně slíbili? Že budou lodě rodu Taharů v bezpečí, až tohle všechno skončí? Odmítám jakékoliv úplatky od kifů! A co jsi vlastně udělala, když jsi dostala tuhle nabídku?"

Byl to jen výstřel na kolo štěstí; pouhopouhý výstřel do tmy. Taharová sklopila uši a oči se jí rozšířily. Vypadala, jako by ji tahle informace zasáhla neočekávaně a velmi hluboko. Všichni to viděli. V sále nastal mírný rozruch. Taharová očividně ztrácela sympatie, kifové se stáhli do klubka a stshové se naopak oddělili od kifů. Byla to trpká satisfakce, vidět je ustupovat tímto způsobem. "Svině," řekla Pyanfa-ré a bylo jí najednou Taharové i Fahové, jež stála opodál se sklopenýma ušima, hrozně líto. Akukkakk stál mírně rozkročen, měl založené ruce a ústa se mu poma-lu rozšiřovala v pobaveném úsměvu.

"Směje se," řekla Pyanfaré. "Směje se slabosti haniů. Ctižádosti, jež nás přimě-la zapomenout, že neobchodujeme na všech trzích s jakýmkoliv zbožím. Až si tohle uvědomíme, začneme znovu obchodovat. Naše lodě budou cestovat mezi jednotlivými soustavami. Všude je spousta kifů. Jinde je jich mnohem víc, než tady vidíte a čekají na nás. Ale haniové nebudou bojovat. Haniové nikdy nebojují. Haniové nikdy bojovat nemuseli. Ale už jsem čekala dost dlouho. Slíbili jste mi transport dolů na planetu. Jedu domů. Ale já se vrátím, mistře zlodějů, mistře všech vrahů - uvidíme se při řádném soudním jednání."

Akukkakk se přestal usmívat. Měl stále založené ruce. Kifové byli zticha. V ce-lé místnosti bylo ticho. Pyanfaré se zhluboka poklonila Llunové, otočila se a zamířila ke dveřím. Zlatozub a jeho posádka ale pořád upřeně sledovali kify. Tully zpomalil a zahleděl se zpět do sálu. Zpomalila i Pyanfaré.

"Zlatozube, pojd'. Jsem za tebe odpovědná. Taharová je odpovědná za všechny kify ve stanici a já jsem odpovědná za tebe. Pojd'me."

Taharové se této jedovatosti ani nebránila. Byla to přítom otázka její cti.

"Mám s sebou kamaráda," řekl Zlatozub Akukkakkovi. "Tentokrát mám s se-bou kamaráda. Nesedí v doku. Jaká jste měli přistávání? Dobré? Jste pořádně ukot-veni? Možná byste měli poprosit hani o eskortu, co říkáš?"

Akukkakk vztekle zamrčel: "Možná. Možná bude Chanurová tak laskavá a osobně nás vyprovodí. Až se vrátí z Anuurnu, samozřejmě."

Pyanfaré ucítila v zádech mrazení. Dívala se upřeně na kifa a přemýšlela o tom, co vlastně právě naznačil. Llunovi a všichni ostatní obchodní cestující o tom muse-li přemýšlet stejně jako ona. Co by se tak dalo udělat se sedmi loďmi kifů a se dvěma ozbrojenými loďmi mahendosatů.

"Dej mi," ozval se zase Akukkakk, "Outsidera. Outsidera nebo kazety. Není to-ho zase tak mnoho. Sama víš, že když budu chtít, získám je od mahe. Dřív nebo později je budu mít."

"Asi tak, jak je budeš mít od haniů," zlostně vpadl do jeho monologu Zlatozub.

"To, co se haniové rozhodnou darovat," odpověděla temně a znechuceně Pyan-faré, "je jen a jen věc záležitostí haniů. Konsensus. Dobře. Můžeme si o tom pro-mluvit později. Musíme dostat ale záruky ze všech stran. A dřív než to zničí Jedno-tu víc než dosud."

Na všech stranách zavládlo ticho. Stshové se na ně dívali svýma uštvanýma očima, kifové skrývali svoje krvi podlité pohledy v koutech sálu a haniové všechno pozorovali s velkými rozpaky. Pyanfaré se otočila a odešla až ke dveřím; tentokrát šel s ní i Zlatozub se svojí posádkou. Hned vedle ní byl i Tully, kterému se na obličejích leskly kapky potu.

Dveře se otevřely a hned za jejich zády se zase samy za . vřely. Prošli kolem hlídky Llunů. Před sebou měli liduprázdnou dlouhou chodbu.

"Jdu zpátky na svoje loď," řekl Zlatozub. "Budu hlídat ty svině, doufám, že úspěšně."

"Jdeme na stanoviště raketoplánu," odpověděla Pyanfaré. "Máme doma práci, která na nás nebude čekat. Mám hloupého syna a na panství Chanurů je spousta nesrovnalostí. Život a smrt, mahe."

"Kifové zjistí, že odjíždíte a mohli by se pokusit sestřelit tvoje raketoplán. Jik by vás mohl doprovodit, co říkáte? Poletí hned vedle vás, zůstane potom na oběžné dráze a doprovodí vás zase zpět, co?"

Chvilí se dívala do střízlivých očí mahe. Potom ho plácla do svalnaté paže. "Chceš-li nám po tom všem pomoci, máš to mít. Při pomáhání seš jednička. A ten lhář to ví! A ty to vlastně víš taky."

"Vím to," odpověděl Zlatozub. "Vím to celou dobu."

Na první křižovatce se jejich cesty rozdělily. Pyanfaré ukázala Zlatozubovi cestu dolů k dokům. Mahe jí pokynul a zamířil se svojí posádkou chodbou. Skupi-na vysokých postav s tmavou srstí pomalu mizela v dálce chodby. Potom Pyanfaré ukázala na druhou stranu a celá její skupina vyrazila určeným směrem, směrem ke stanovišti raketoplánu.

Za chvíli se za nimi ozvaly kroky; byly to kroky nějakého hani, který hrozně spěchal a měl vytažené drápy. Pyanfaré se prudce otočila a uviděla mladou za-městnankyni stanice, v černých služebních kalhotách, jež se hnala rovnou k ní. Hluboko se poklonila. Uši měla samou úctou úplně svěšené. "Kapitánko. Ana Khaiová. Stanice vás prosí, abyste se

dostavila do kanceláře. Všichni. Rychle a potichu."

"Stanice mně dovolila odejít. Musím vyřídit nějaké naléhavé záležitosti. Spě-chám na raketoplán dolů na planetu.

Nemám teď čas na nějaké řeči."

"Řekli mi jen to, co vám říkám," řekla Khaiová bez dechu a očima nervózně tě-kala z místa na místo. "Musím vás přivést. Čeká na vás i Llun. Rychle. Prosím."

Pyanfaré se na ni chvíli dívala a potom přikývla. Pokynula ostatním a celá sku-pina se vydala za poslíčkem. "Rychle, ať to máme za sebou," řekla Pyanfaré a všichni přidali do kroku. Mladý poslíček jim sotva stačil.

Bylo to přesně tak, jak říkala Khaiová. Přišli do místnosti vedle druhého sálu pro shromáždění. Za dveřmi byla spousta kapitánů lodí pro pohyb ve vnitřních soustavách. Nepřehledný dav se při jejich přístupu trochu rozestoupil, ale hned se zase za nimi zavíral.

Byl to opravdu Llun. Starý pán, starý velitel stanice. Byl obklopen spoustou dcer a dalších příbuzných, kteří ho obletovali v jeho starém křesílku vyloženém polštářky. Kromě nich bylo v místnosti ještě několik neplnoletých synů, zaměst-nanci stanice oblečení v černých kalhotách a spousta kapitánů a klientů. Byla tady i Kifas Llunová, první žena, stála hned vedle kapitánů. Bylo tady i několik dalších členů Chráněných rodů. Chráněné rody; nikdy je nemohl nikdo ohrozit a nemohl je ani sesadit. Llunové byli v příliš citlivém postavení, byli správci stanice. A stejně jako všechny ostatní rody, které spravovaly věci veřejného zájmu haniů, třeba vodní cesty, nesměli být ohroženi mocenským bojem. Pyanfaré si vyměnila zdvořilostní poklony s Llunem a jeho ženou Kifas.

"Potíže," rozechvěl jeho basový hlas vzduch. "Outsider; nechte mě, ať se na něho podívám."

Pyanfaré se otočila a vzala Tullyho za ruku. V Tullyho očích se objevil strach a panika. Zdráhal se přistoupit blíže k Llunovi. "Přítel," řekla. "On."

Tully přece jen popošel Llunovi trochu vstříc, ale Pyanfaré ho raději pevně dr-žela za ruku a zatínala mu do ní trochu drápy, aby mu připomněla dobré vychová-ní. Tully se poklonil. Aspoň trocha rozumu mu zůstala. "Muž, na Llun," řekla Pyanfaré a Llun se mírně uklonil. Jeho mohutná hřiva se zavlnila a ve tváři se mu objevila zvědavost.

"Je agresivní?" zeptal se Llun.

"Je civilizovaný," odpověděla Pyanfaré. "Ale chová se spíše jako mahe. Je o-zbrojený. Byl jistou dobu na lodi kifů. Kifové zabili jeho posádku. Utekl jim. Tak to vlastně všechno začalo. Máme s sebou jeho kazetu do překladače. Dáme ji k dispozici bez jakýchkoliv dalších podmínek. Chci ale, aby se zaznamenalo, že nám ji Tully dal svobodně, sám od sebe. Nechtěla jsem ji dávat Taharové, protože jsem ji jako poslovi moc nevěřila. Bůh je mi svědkem, že se už teď obávám, že jsem měla pravdu. A s tvým dovolením, na Llune, dovol mi odejít. Vráťím se a odpovím na všechny tvoje otázky. Spěchám a čas hraje v naší záležitosti důležitou úlohu. Dostala jsem povolení opustit stanici."

"Došlo k pokusu o převrat," řekla Kifas Llunová a Pyanfaré se na ni upřeně podívala. "Právě jsme se to dozvěděli."

Pyanfaré odhodila Tullyho do náručí Hilfy a beze slova zamířila ke dveřím.

"Ker Chanurová," řekla Kifas a Pyanfaré se otočila se vztekem a ohněm v očích. "Existuje rychlejší způsob, poslouvej mě."

"Chci spojení," řekla Pyanfaré. "Teď hned."

"Poslouvej, ker Chanurová, prosím tě, poslouvej." Kifas Llunová přešla přes celou místnost a chytila ji za ruku.

"Naše neutralita -"

"K čertu s vaší neutralitou. Hlídejte kify, ať na nás neútočí zezadu. Dole na planetě na mě čeká práce."

"Mám loď," řekla jedna z kapitánek stojících opodál. "Je to stará loď, ale může vás odvést rovnou na pozemky Chanurů. Tam vás žádný raketoplán nedoveze. Je to starý fracht'ák, jmenuje se Rauořina Štěstěna. Jsem připravena postavit ji do cesty všem problémům, které se na rod Chanurů sypou, budete-li samozřejmě chtít."

Pyanfaré se zhluboka nadechla. Rod Raů nepatřil mezi pozemské rody. Byl to jeden z rodů, kterému nepatřila půda ani žádný majetek. Měly většinou jednu nebo dvě lodě a cestovali ve vnitřních soustavách.

"Tvoje slovo má váhu," řekla Kifas. "Jsme vázáni předpisy Jednoty. Nemůže udělat nic jiného, než pozdržet kify ve stanici. Máš s sebou mahe, kteří ti mohou pomoci. Můžeš udělat více než my. Chanurovi mají přece ještě dvě další lodě. Tahar -"

Kifas nedokončila svoji řeč. Uši měla hanbou svěšené. "Ano," řekla Pyanfaré. "Taharovi. Nevím, jestli se v této chvíli můžu spolehnout na pomoc jejich lodí."

"Nemůžeme zorganizovat obranu," řekla Kifas. "Všichni kapitáni jsou dole. Můžeme zdržet kify ve stanici tak dlouho, jak to jen půjde, ale jak jsi sama řekla, mohou tady být i jiní kifové."

"Máte k dispozici kapitány vnitrosystémových lodí," řekla Pyanfaré.

"Postavit je proti kapacitě lodí cestujících pomocí skoků -"

Pyanfaré se podívala na všechny přítomné. "Běžte a najděte lodě se skokovou kapacitou. Můžete doplnit jejich posádky. Budete pod jejich velením. Nezáleží na tom, kterému rodu patří. Přivedu zpět všechny chanurské kapitánky. Přivedu i kohokoliv jiného. Zatím můžete nachystat lodě a připravit je na cestu. To je v této chvíli jediné, co se dá na obranu proti kifům udělat." Podívala se na Kifas. Její střízlivé uvažování jí bylo vidět na očích. "Vaše neutralita je ohrožena. Dejte mi jednoho z vašich lidí. Potřebuji svědka, který by vám případně řekl, co se opravdu děje dole na planetě. Musím už jít. Teď hned. Mahijiru a Aja Jin pohlídají kify a uvolní nám cestu. - Ker Llunová, jestli se tam rychle nedostanu, dojde k převratu, který bude mít následky nejen pro rod Chanurů, ale i pro celý svět haniů. Dole jsou Taharovi, o tom se nedá pochybovat. Čekají v řadě a chtějí si ze všeho zničeného urvat aspoň kousek pro sebe. Už jste do toho trochu namočení. Já ale nemůžu ne-chat zaniknout rod Chanurů."

"Rauová," zeptala se Kifas. "Jsi připravená k odletu?"

"Během chvilky můžeme startovat," odpověděla kapitánka Rauová.

"Ginas," řekla Kifas a ukázala na jednoho z jejích lidí.

"Pojedeš s Chanurovými. Odpověz jim, na cokoliv se tě budou ptát. Jsi pod je-jich velením."

Určený svědek se zhluboka poklonil. Kifas jim podržela dveře. Pyanfaré se zhluboka poklonila Kifas a Llunovi, který se mezitím zase posadil. Potom se otoči-la a vzala s sebou celou svoji posádku včetně Llunova poslíčka. Vpředu před nimi šla kapitánka Rauová. "Tudy," řekla Rauová a ukázala jim cestu k doku malých vesmírných plavidel.

Kohan se určitě nevzdá napoprvé. První výzvě, aby odstoupil, určitě odolá. Ur-čitě to neudělá teď. Bylo zvykem, že se vždycky hlásilo, když jedna z lodí rodu bezpečně přistála na stanici. Všechno bylo bezvadně načasované, museli o tom vědět. A musel o tom vědět i Kohan.

Dvě hodiny letadlem z přístavu raketoplánů na letiště, které sloužilo Chanurům a Taharům a některým menším usedlostem v údolí. Díky Rauové se jim podaří ušetřit spoustu času. A na to spoléhala.

A na dva mahe, které měla s sebou.

Akukkakk určitě považoval dění na planetě za svoje velké štěstí. Třeba bude chtít svolat všechny lodě kifů potulující se v okolí. Dá jim signál k útoku. Mezi signálem a útokem může díky časovému posunu mezi Akukkakkem a jeho spojen-ci uplynout pět šest hodin. Budou-li mít trochu štěstí, kifové se nedozví, že se lodě haniů shromáždí v soustavě. Při troše štěstí to budou kifové považovat za jakousi hrozbu... Jestli to ale někdo nevykecá...

"Ta tvoje loď...", zeptala se Pyanfaré Raui. "Je ozbrojená?"

"Máme na palubě několik pušek," odpověděla Rauová.

- 12 -

Malé lodě pro přepravu v rámci soustavy neměly vlastní přístupové rampy. Ma-lý tunel do jejich chladných, spoře osvětlených útrob vedl rovnou z doku. Jako první vstoupila Rauová a zakřičela něco na posádku. Ze všech stran se ozýval du-sot nohou na holých kovových plátech rakety, jež nebyly pokryty kobercem. Všude byla cítit zatuchlina, která štípala do nosu. Pyanfaré vstoupila do lodě hned za kapitánkou a na chvíli se zastavila mezi vstupními dveřmi. Rukou se chytila pojist-ky hlavních dveří a ucítila na dlani vlhkost. Někde prosakoval recyklační systém a odpařená kapalina se srážela na chladném kovu pláště lodě. Bůh ví, jak fungují všechny kyslíkové přístroje. Pomalu se prodírala kolem nacpaných políček a skři-něk a zastavila se až v řídicím centru u hlavního pultu. Doufala, že se Haral a Chur půjdou podívat někam jinam a že tam i zůstanou.

"Jméno," zeptala se stroze kapitánky Rauové a posadila se do jednoho z křesí-lek pod velkými kontrolními monitory.

"Nerefy," řekla kapitánka a ukázala rukou na druhého pilota a navigátor ku, jež si sedaly na svoje místa z druhé strany hlav-ního pultu. "Tamy a Kihany."

Budeme mít eskortu," řekla Pyanfaré. "Mahe nás doprovodí tam i zpátky. Tak, startujeme. Už tady nechci být ani minutu. Půjčili byste mi na chvílku vysílačku?"

"Jedeme," řekla Nerefy a ztěžka dosedla na svoje místo. Dveře se s ohlušujícím třeskotem zavřely. "Kihany, letíme na Anuurn. Dej kapitánce spojení."

Motory naskočily. Pyanfaré pomalu ručkovala kolem stolu až na místo navigá-tora a radisty. Tam se pevně zahákla kolem okraje pultu a naklonila se nad mikro-fon. "Chtěla bych nejprve spojení s Aja Jin, je to mahendosatovská loď, která nás doprovází," řekla Pyanfaré bez ohledu na to, že g stále narůstalo a každý pohyb byl těžší a těžší.

Chvíli to trvalo. Za chvíli se z reproduktoru ozval chraplavý mahendosatovský hlas. Přetížení se trochu snížilo, protože Štěstěna přecházela do jiného letového režimu. Trvalo to ale jenom chvíli. Po optimalizaci kursu zase začala loď nabírat rychlost. "Aja Jin, vidíte nás? Sledujte tento signál a přibližte se k nám."

"Máme to," zazněla uklidňující odpověď. "Vidíme vás."

"Konec," řekla Pyanfaré a rychle přerušila spojení. Neměla nejmenší zájem, aby jejich rozhovory poslouchali kifové a zaměřili si jejich polohu. Mikrofon drže-la v rukou a už netrpělivě klepala navigátorce na rameno. "Další hovor.

Potřebuji spojení přes satelit, pozemní stanice Enafy, oblast 34, místní číslo 2 - 576 - 98. Spojte se s kýmkoliv, kdo to vezme."

Navigátorka se na ni podívala se zoufalstvím v očích, ale neřekla vůbec nic. Jen předala všechny svoje funkce druhému pilotovi a snažila se najít spojení. "Jak budeme přistávat?" zeptala se Tamy na místě druhého pilota. "Nejdřív se musíme dostat až tam," odpověděla Nerefy. "Je to záchranný let, jde především o rychlost."

"Mapové souřadnice 54.32/23.12," řekla Pyanfaré a znovu se zaposlouchala do praskání statické elektřiny ve sluchátkách. S Enafy už navázali spojení. Za chvíli vztyčila navigátorka prst a Pyanfaré si přepnula příjem do svých sluchátek a zapo-jila si i mikrofon. "Chanurová," řekla a zatřásla se. Bylo to zimou, aspoň si to sama namlouvala.

"Chanurovi?"

"Ano," ozvala se hlas z planety. Kvůli velké vzdálenosti a špatnému příjmu zněl trochu podivně. "Tady je panství Chanurů."

"Tady je Pyanfaré. Jsme na cestě domů. S kým mluvím?" Následovala chvíle hrobového ticha. Myslela si už, že se přerušilo spojení. "Je to teta Pyanfaré," ozva-la se ze sluchátek. "Proboha, řekni to Jofan a pohni si."

"O Jofanu nejde. Sežeňte mi Kohana. Pohněte si! Slyšíte mě?"

"Teto Pyanfaré, tady je Nifas. Myslím, že ker Jofan je už tady... Taharovi jsou tady; Mahn už vyzval k odstoupení; Kara Mahn už zaútočil; Fahovi se prohlásili ve sporu neutrálními. Jen Huran je stále ještě tady. A Araun a Pyruun volaly, že jsou už na cestě. Všichni se tady sešli. Věděli, že - Teto, Jofan - to je - "

"Pyanfaré," mikrofonu se zmocnil nějaký jiný hlas. "Díky bohu. Pospěšte si."

"Dejte mi Kohana. Chci s ním mluvit."

"Je právě -" hlas Jofan se vytratil v praskání statické elektřiny. "Pokusím se. Vydrž chvílku."

"Počkám," potvrdila Pyanfaré a snažila se aspoň trochu pohodlně se postavit. Trochu si odsunula držák, který jí držel mikrofon u úst. Při pohybu ruky ucítila bolest. Právě akcelerovali a přetížení se zvyšovalo. Okraj řídicího stolu ji navíc

tlačil do zad. Trochu se posunula a značně se jí ulevilo. Stále ještě stála a nohy se jí třásly fyzickou únavou. Sledovala obrazovku a pozorovala ještě jeden pohybující se bod. Aja Jin, řekla si toužebně v duchu. Bylo by rozhodně lepší, kdyby to byla ona.

"Pyanfaré?" Ze sluchátek se ozvala hluboký hlas narušovaný statickou elektřinou. Byl to bezpochyby Kohan.

"Pyanfaré! "

"Kohane. Jsem už na cestě. Letíme k tobě. Jak dlouho už to trvá?"

Nastalo dlouhé ticho.

"Kohane!"

"Počkám, dokud se nedostanete sem. Ještě chvíli budu hrát o čas."

"Přistaneme přímo u nás. Zůstaň vevnitř, nikam nechod' a na nic se nedívej a nic neposlouchej. Mám s sebou něco, co by tě mohlo zajímat."

"Toho Outsidera?"

"Novinky už dorazily až k vám?"

"Taharová - vznesla vůči tobě několik obvinění." "To jsme už vyřídili. Je to vyřízeno. Rozumíš? Vyřízeno."

Další nekonečně dlouhá pauza. "Věděl jsem, že mě zdání neklame. Věděl jsem, že jsi už na cestě. Musím ale zůstat tady, kdyby se náhodou zase objevili..."

Zhluboka vydechla. "Dobře. Dobře, zůstaň, kde jsi."

"Kde je Hilfy?"

"V pořádku. Je v pořádku a je v bezpečí. Už je na cestě. To by zatím stačilo. Máme tady práci. Rozuměls?"

I přes praskání statické elektřiny bylo slyšet hluboké vydechnutí. "Pokusím se vypořádat s tím frackem Mahnem."

Začínalo to znít trochu slibněji. "Budu tady sedět, upíjet gfi, schovávat se ve stínu a čekat na vás. - Pyanfaré, pojdte sem, po-třebuji vás tady."

"Konec," řekla a odložila mikrofon. Musela překonávat odpor přetížení, ale jakmile pustila mikrofon z ruky, nechala ruku volně klesnout. Mluvili spolu přes satelit. Snad se nikomu nepodařilo zachytit jejich rozhovor.

"Vyřízeno?" zeptala se Nerefy.

, "Půjdu zpátky za svojí posádkou," řekla Pyanfaré. Šla kolem řídicího pultu a pomalu kladla jednu nohu vedle druhé.

"Bezpečnostní lano," řekla kapitánka a podala jí lanko, které se připevnilo k držadlu kolem lodi a usnadňovalo pohyb při přetížení. Šla pomalu kolem navlhklých ocelových plátů a zastaralých světelných panelů z omšelých plastů. Došla až k malé místnosti, kam se uchýlil i zbytek její posádky. Haral ji uviděla a vyšla jí naproti. Podala jí ruku a pomalu ji vtáhla za dveře, kde mohla Pyanfaré klidně upadnout do lesa natažených rukou, které se jí snažily pomoci. Teď si teprve mohla vydechnout a trochu si odpočinout na hroma-dě vyskládaných polštářků. "Mluvila jsem s Kohanem," vydechla unaveně Pyanfa-ré a snažila se narovnat si nohy. "Bude ještě chvíli hrát o čas."

Podívala se na Hilfy. Trochu ji překvapilo, jak se tváří. Na tváři se jí objevila úleva, ale byl to úplně jiný výraz, než na jaký u ní byla zvyklá. Na loď přišla jako malá holka a teď se tvářila už hrozně dospěle...

"Mluvila jsem i s mahe," řekla Pyanfaré. "Jsou tady s námi." Podívala se na Chur a Haral a potom na Ginas. Ta se na ni na oplátku podívala velmi zvědavě. "Nemusíš se s námi vracet, ker Llunová. Vezmeme tě jenom bezpečně dolů a po-tom se můžeš vrátit, jak chceš," řekla Pyanfaré.

"To bych docela přivítala," řekla vychovaně Llunová.

"Kapitánko," řekla Haral a podal Pyanfaré balíček chipsů a láhev s pitím. Pyan-faré si položila láhev do klína a nabrala si trochu chipsů. Potom udělala drápem dvě díry do plastického víčka láhve a zhluboka se napila. Jídlo jí pomohlo. Při neustálém zrychlování se špatně polykalo, ale bylo to teď mnohem lepší. Na-bídla i ostatním.

"My jsme už měli," řekla Chur. Všichni se pomalu vyrovnali do jedné řady, protože se chtěli opřít o stěnu kabiny. Tully se snažil něco jim sdělit a divoce gestikuloval rukama. Hilfy a Chur se ho ujaly a snažily se s ním nějak domluvit.

Týka-lo se to atmosféry a lodě, ve které cestovali. Byla mu zima; proto se k němu obě dvě přitiskly. Pyanfaré se zahleděla na Haral, ale za chvíli se jí únavou zavíraly oči.

V této chvíli se stejně nedalo nic dělat. Nemohla pomoci ničemu na zemi ani na stanici. Kohan to už nebude schopen dlouho vydržet. Je to velký nápor na nervy. Stále se opakujícím výzvám k odstoupení se odolává jen velmi těžko. Je to stejně psychicky náročné, jako kdybyste zahájili skok a potom se pokusili vrátit se z něj. Druhý krok celé operace je samozřejmě mnohem těžší. Kdo ví, jak dlouho už to Kohan tušil a jak dlouho to na něho působí? Měsíce. Celé měsíce. Určitě je to od doby, kdy nechal odejít Hilfy na její loď. Možná už dlouho před tím. Možná v době, kdy padl Khym Mahn a bylo jasné, že se její syn pokusí znovu zaútočit. Možná se už dostal za bod, kdy nebude schopen požívat ani sousto, kdy nemůže v noci spát a snaží se napětí ze sebe setřepat dlouhými procházkami a kdy má hla-dinu adrenalinu v krvi neustále neúměrně vysokou. Za chvíli by z něj byla jen kost a kůže. Huran a několik dalších přátel zůstalo. Měl ještě dva mladší syny; jestli měl aspoň trochu rozumu, poslal je někam k hranicím, aby se dostali co nejdále z jeho dosahu. Potom má ještě dcery, které se asi musely hodně snažit, aby se aspoň tro-chu najedl a trochu vyspal. Dcery, přátelé a kapitánky. Potom ještě několik ne-vlastních dcer, které z celého rodinného klanu patřily k těm nejspolehlivějším. Ale stále je ve hře ještě několik dospělých mužských z rodu Chanurů, kteří se mohou vrátit z exilu, můžou se přestat poflakovat po světě a vrátit se bůhvíodkud a celou situaci ještě více zkomplikovat. V takových chvílích se vždycky objevovali podob-ní zoufalci a snažili se urvat něco pro sebe.

Co se týče mladého Kara Mahna, ten je dobrý. Vzal si k sobě Khyma, který všechny nepokoje přežil spíše díky svému rychlému úsudku než silou. Když s ním Chanurová mluvila naposled, zdálo se že je stále při pevném zdraví a sliboval jí, že si je miní zachovat. Byla to koneckonců krev Chanurů. Proklínala svoji vlastní tupost... Měla si najít nějakého jiného druhu. Myslela si, že je pro ni ideální, nepředstavoval ohrožení statků rodu Chanurů.

Ale její syn neměl ani špetku rodinné loajality. Zbožňoval majetek Chanurů, toužil po něm, chtěl si ho užívat jen a jen

pro sebe. Povýšení ega nad vložené pro-pozice - takto nazývali podobné choroby filozofové. Smrt členů rodu mužského pohlaví nebyla ničím zvláštním; byla to jen změna v odvěkém chodu dějin. Jeden muž mohl být klidně nahrazen někým jiným, všichni stejně sloužili jenom jednomu účelu.

Ale čas od času - bohové prominou - se do nich někdo zamiloval.

Loď pořád ještě zrychlovala, ale Pyanfaré se podařilo přece jenom trochu se prospat. Nebylo jednoduché usnout při takovém letovém režimu, ale její tělo si už zvyklo na přetížení při skoku a v této chvíli si připadala, jako kdyby jí právě skončila směna a její unavené údy si šly odpočinout.

Probudil ji nějaký nezvyklý dotyk a změna letového režimu. Rozsvítila se světla a nastal stav beztlíže. "Budeme sestupovat," řekla jí Haral a Pyanfaré se ihned připoutala.

Bylo to drsné přistání, ale nic jiného se nedalo očekávat. Neměla představu o tom, jak raketa vypadá, ale věděla, že je to starší typ, který sestupuje vertikálně, že nemá křídla pro klouzavé přistání, jako měly například raketoplány pravidelné linky. Raketa přistávala za příšerného rachotu a chvění. Rezonance jim prostupovala celým tělem a usadily se někde v hloubce kostí. Nedalo se dělat nic jiného, než čekat a přát si, aby člověk mohl nějak zaměstnat ruce, které vypadaly, že nemohou vydržet chvění trupu lodi a rozpadnou se.

V jedné chvíli musela dokonce zavřít oči; v duchu si propočítávala jejich sestupovou křivku a pozici. Nakonec usoudila, že není dobrým typem na to, aby cestovala jako pasažér. Intenzita zvuku se změnila - bohové, byl to nesnesitelný zvuk. Uslyšela nějaký nový zvuk a doufala, že se vysunula přistávací ramena.

Sestupovali kolmo dolů a vibrace nabíraly na pravidelnosti.

Dotek, nejprve jedno rameno a potom všechna ostatní.

Vyrovnání náklonu a ticho. Nic, než ticho.

Pyanfaré zastříhala ušima; připadala si úplně hluchá a chtěla z uší vytřepat zbytky sestupového kraválu. Podívala se na svoje otřesené spolčeláky a potom zkontrolovala sestupovou chodbu. Během sestupu se sama přetočila a napojila se rovnou na střední palubu, k prostorám pro pasažéry. "Jdem ven," řekla Pyanfaré. "Podíváme se, kde nás vysadili." Hilfy odjistila bezpečnostní pásy a mohli jít. Hydraulika stroje pracovala hlučně a ztěžka. Došli až k řídicímu centru, do kterého se otevřenými výstupními dveřmi hrnulo denní světlo. Všichni ostatní sestupovali. Pyanfaré se zastavila na krátký zdvořilostní rozhovor. Poděkovala posádce Rauové, že je dovezla až sem. Posádka zabezpečila loď a pomalu se soukala ze svých míst z hloubi řídicího centra. "Jestli půjdete s námi," řekla Pyanfaré, "buďte vítáni v zemi rodu Chanurů. Ale jestli zůstanete tady, vrátíme s dalšími pasažéry hned, jak jen to bude možné."

"Počkáme," řekla Nerefy Rauová. "Posadili jsme vás co nejbliž. Připravíme loď ke startu. Budeme na vás čekat."

"Dobře," řekla. Přesně tak si to představovala. Protáhla se sníženými dveřmi do výstupového tunelu a sestoupila po spuštěném žebříku. Sestoupila až dolů, na skalnatou rovinu, na které se rýsoval klínovitý stín rakety. Ve vzduchu byl cítit rozžhavený kov a kouř z opodál hořícího keře.

Bylo poledne pozemního času. Poznali to podle stínů. Pyanfaré se připojila k ostatním a podívala se směrem, kam jí ukazovala Chur. V dálce bylo vidět stavení - panství Chanurů. O kousek dál se daly rozeznat i stavby na pozemcích Fahů. A nad stavbami se tyčily modravé hory, na jejichž úpatí se skrývalo panství Mahnů. Blízko, velmi blízko.

"Pojďme," řekla Pyanfaré a zahleděla se kupředu. V jasném světle musela trochu mhouřit oči, ale přesto se stále dívala k horizontu. Viděla krásně zbarvené skalnaté pohoří, bohové, tak nádherné barvy... Na zemi se rozprostírala taková spousta barev, odstínů jasu... A tolik vůní; vůně trávy, zvířeného prachu... Na tváři je hladil teplý vítr - z toho by se jeden mohl klidně opít. Na chvíli se jí ze všech pocitů zmocnila panika, rychle se přepínala z jednoho světa do druhého a snažila si uvědomit, kde teď vlastně je a proč sem musela přijít.

"Není to daleko," ozvala se Hilfy, jež měla zemi v nejčerstvější paměti. "Museli slyšet přistání. Budou o nás vědět."

"Určitě," souhlasila Haral.

Dozvěděli se to určitě i všichni ostatní, pomyslela si Pyanfaré a očividně zvolnila tempo. Nebylo moc rozumné se tak hnát. Všichni byli unavení a vyčerpaní. Tully si srovnal svoje dlouhé kroky s jejich tempem a Llundová, která se celou dobu potácěla vzadu, je konečně dohnala. Hřívý jim vlály ve větru. Nejvíce ale Tullymu. Slunce na ně posílalo jasné teplé paprsky a Pyanfaré se snažila uvědomit si a zapamatovat si, jakou barvu má vlastně země. Z vysoké trávy vylétala hejna nepříjemného hmyzu a zase si sedala zpět na sešlapaná stébla.

"Jestli nás viděli," řekla Chur, "určitě pro nás pošlou auto."

"Uvidíme," řekla Pyanfaré, přestože si v duchu nepřála nic jiného. Ale nic neviděli; ani obláček zvířeného prachu, ani maličkou tečku pod obzorem, která by mohla být příslibem rychlejší cesty na panství. "Možná mají plné ruce práce," řekla. "Asi je tam horko a nikdo pro nás nemůže přijet."

Nikdo na to nic neřekl. Ono se na to ani nic říct nedalo.

Šla kupředu a zařadila se na čelo jejich průvodu. Zнала tady každý kamínek. Už jako dítě tady znala každý koutek. Došli až k potoku a přebrodili ho na druhou stranu. Byl hluboký asi jenom po kotníky. V této chvíli ale začal Tully kulhat.

"Pořezal si nohu," řekla Chur a podržela ho. Zastavil se a podíval se, co se mu vlastně stalo. "Jdeme dál," řekla Pyanfaré nemilosrdně a Tully jenom přikývl, zhluboka se nadechl a pokračoval v kulhavé chůzi. Nebylo to už daleko. Napojili se na silnici, která vedla k hlavní bráně. Tullymu se po ní šlo lépe; všem se po ní šlo lépe. Pyanfaré si odhrnula hřívou z očí a zahleděla se kupředu, kde už bylo vidět zlaté kameny vnějších zdí panství. Nebyly to obranné zdi, jenom oddělovaly mírně zvlněné travnaté pláne od zahrad kolem stavení. Za zdí bylo několik dalších staveb ze stejné nazlátlého kamení. Tady budou auta, letiště je až za nimi, dolů po silnici... Přijeli by z těchto míst. Přišli by sem všichni dobrodruhové, jež se skrývali ve svatyních a poustevnách vysoko v horách a přivedli by s sebou spoustu svých přivrženců. Jejich auta by se sem přibližovala právě po této silnici. Potom by je za-parkovali na pole hned vedle domu. - Tam vždycky parkovali jejich hosté.

Jako tenkrát, když jejich strýček podlehl Kohanovi

Roky se jí v duchu odvíjely dopředu a zase rychle zpět.

Bylo to zrychlení, jako když vstupujete do fáze skoku. Tentokrát se děj a čas odvíjel na obě dvě strany. Domů... Domů. Příroda. Příroda nechala vyrůstat všechny muže tak, že byli k ničemu, naprosto nepoužitelní. Byli příliš jednostranně zaměřeni a nemohli opustit tento svět. Ne-mohla jim být svěřena nějaká vyšší funkce mimo hranice světa; byli schopni jen spravovat panství. Příroda je připravila o rozum a schopnost setrvat u jedné činnosti delší dobu.

Možná to měla na svědomí jejich výchova.

Došli až k bráně s mřížemi. Byla doširoka otevřená a táhlo se od ní několik ži-vých plotů směřujících k vnitřní hraně a k obytnému domu. Prošla bránou a otočila se. Ostatní ji zatím předešli

"Pyanfaré." Z živého plotu se ozvalo šustění listů. Někdo na ni odsud zavolal. Byl to mužský hlas. Rychle se otočila k plotu a ruka jí pomalu sjela pod opasek ke kapse. Myslela si, že se jedná o někoho z exilu. Ruka se jí ale zastavila uprostřed cesty. Zнала ten hlas, znala i sehnutou postavu, jež se před ní teď začala narovnávat.

"Khyrn," řekla potichu. Ostatní se zastavili a dívali se směrem k ní. Byl to ža-lostný pohled. Khyrn býval kdysi vznešený, urostlý. Z pravého ucha měl teď už jenom cáry, na hřívě a ve vousech měl mnoho jizev a krvavých skvrn a přes obli-čej, od obočí až po bradu se mu táhla dlouhá jizva. Na rukou měl spoustu odřenin a zranění. Zhroutil se zpět na zem do prachu. Byl ještě napůl v křoví plotu. Trásla se mu kolena a nebyl schopen vstát. Zvedl hlavu a podíval se na ni; na pravé oko nemohl vidět, protože mu hrozně szelo.

"Tahy," řekl slabě. "Je uvnitř. Vypálili dveře... Čekal jsem, čekal jsem na te-be..."

Dívala se dolů k zemi. Styděla se. Za zády měla svoji posádku a svědkyni Llu-novou. A teď před nimi ležela troska - její manžel a druh. Nemohl mít už ani jmé-no, o Mahn, jeho panství, ho připravil jejich vlastní syn.

"V hlavním sále rozdělali ohně," zamumlal Khyrn. I hlas byl jen stínem jeho kdysi mohutného a silného hlasu.

Chanurovi se zavřeli vzadu. Volali na Kohana, ale on se nešel ani podívat ven. Fahovi ho opustili; zůstala s ním jen ker Huran. Je tam ještě Araun. Pyanfaré, ty dveře zapálili pomocí zbraní, použili na ně zbraně."

"Kohan teď už přijde," řekla Pyanfaré. "A s Tahy si to vyřídím sama." Přenesla váhu na druhou nohu a chtěla vyrazit kupředu. "Jak ses dostal do Chanuru? Ví o tom Kohan?"

Podíval se na ni jedním okem. Druhé měl zalité vodou a nemohl nic vidět. "Šel jsem. Dlouho... Zapomněl jsem už, jak dlouho jsem šel. Na Kohan mě tady nechal. Věděl, že jsem tady, ale nechal mě tady. Běž dál, Pyanfaré. Běž. Nemáte moc ča-su!"

Vyrazila dolů po silnici, chtěla být co nejdřív v domě. Nedokázala ale odejít a ani se neohlédnout. Hned vedle ní šla Hilfy, potom Chur a Haral. Tully zůstal po-zadu a díval se na Khyrna. Khyrn se trochu natáhl a chtěl se ho dotknout, ale nako-nec se něj jenom upřeně díval.

Khyrn znal všechny přístavy, stanice cizí rasy a rody jen z jejich vyprávění. Teď viděl poprvé na vlastní oči Outsidera.

"Tully! " zavolala Pyanfaré a Haral se pro něho vrátila, chytila ho za ruku a rychle ho přivedla k Pyanfaré. "Khyrne," zavolala bez jakéhokoliv důvodu. Styděla se. Kohan byl moc měkký... Neměl ho tady nechávat, Khyrn sem zabloudil na cestě ze svého exilu a hledal důstojnější smrt, než by si zasloužil ubohý cizinec.

Podíval se na ni a v očích se mu objevila špetka naděje. Kývla směrem k domu; postavil se na nohy a přišel až k nim. To jí stačilo. Otočila se, rázně vykročila smě-rem k domu. Cestou pozorně sledovala každou zákrutu živého plotu. Mohli by nás přepadnout, myslela si. Byli to sice způsoby, které se u nich nepěstovaly, ale jeden nikdy neví. Na tohle si potrpěli křivě nebo mahe, ale ne hani účastníci se soud-ních sporů.

Všude byl klid.

"Rozejděte se," řekla své posádce a ukázala jim rukou, kam mají jít. "Zahradní zeď. Dostaneme se až tam a vyřídíme si to s mojí dcerou; Hilfy, běž s Haral; Tul-lyho si vezme Chur. Já a ker Llunová půjdeme branou."

Ginas Llunová přikývla, i když se jí strachem trochu sklopily uši. Pyanfaré po-čkala, až se ostatní rozptýlí za plotem z keřů a potom sama se svým doprovodem vyrazila poměrně rychle za prudkou zatáčku, kde byl hlavní vchod do stavení. Pleskání kroků se za chvíli ozvalo za nimi; byl to Khyrn. Pyanfaré se na něho oto-čila a povzbudivě se na něj podívala. Sama byla oblečena do zlatavě červeného hedvábí, její společnice na sobě měla služební černou uniformu a Khyrn se za nimi ploužil v ubohém roztrhaném oblečení, jež bylo kdysi modré. Přišel až k ní a snažil se s ní držet krok; kulhal a z jeho zranění tekly potůčky hnisu. Snažil se ale vydržet její rychlé tempo.

Všechno, co se dělo, už bylo slyšet. Šum hlasů občas pře:rušil hlasitý výkřik. Pyanfaré sklopila uši, ale hned se zase vzpamatovala a vztyčila je. Vlna rozbouře-ného adrenalinu jí projela celým tělem a rozechvěla jí všechny svaly v těle.

"To není převrat," zamumlala si pro sebe. "To je vzpoura."

"Jsou tady Taharovi," řekl Khyrn a sotva popadal dech. "Na Kahi a jeho sestra. Mohli by nám způsobit potíže."

"To bych řekla, že by mohli. Kam dal náš syn rozum?"

"Spadl mu pod opasek," řekl Khyrn. A za chvíli, když už byla vzpoura cítit ve vzduchu, dodal: "Pyanfaré, protáhni mě nějak dozadu... Mohlo by nám to pomoci... Aspoň trochu bych chtěl pomoci..."

Nakrčila nos a dlouze se na něho zahleděla. Nenabízela jí nějakou úsluhu nebo čest, chtěl jenom napravit něco, co zameškal. Ale způsob, jakým chtěl skoncovat s jejich synem...?

"Jestli se mi to šílenství nepodaří zastavit, je tvůj," řekla Pyanfaré rychle.

Khyrn se zakuckal a zapotácel se na tenkých nožkách. "Vždycky jsi byla opti-mistka."

Prošli poslední zatáčkou před panstvím. Viděli před sebou doširoka otevřenou bránu, letité stromy sklánějící své větve k budovám a zlatavě stavební kameny pomalu zarůstající vínem. Dav vzbouřenců se shromáždil před hlavními dveřmi do domu a směrem k Pyanfaré pokřikoval nejrůznější nadávky. Část mlátila do ochranných mříží oken klacky a palicemi. "K čertu se všemi," vydechla Pyanfaré a zamířila rázně k hlavní bráně. Skupin-ka opodál stojících Mahnů ji uviděla a zařvala; přesně tohle potřebovala. Mohutně zařvala, sklonila hlavu a po boku Khyrna se vřítla mezi Mahny, kteří začali spěšně ustupovat do hloubky zahrady pro posily. "Hej! " křikla jen Pyanfaré a na horní straně zahradní zdi se objevila

Hilfy a Haral. V rukou měly pušky a střelily do země za ustupující skupinku Mahnů, jež se v této chvíli rozprchla na všechny strany a hledala si úkryt.

"Dveře," zařvala jen Pyanfaré a Hilfy s Haral se rozběhly k hlavnímu vchodu. Na verandě se shromáždila větší skupinka Mahnů a jejich nohsledů. Na spodní zahradní zídce, která věrně opisovala tvar verandy, se objevila Chur spolu s Tul-lym. Chur zařvala, jako kdyby velela nejméně tisícovce válečníků a rozběhla se směrem ke skupině. Mahnové chvíli pobíhali z jedné strany na druhou a nevěděli, jak mají uniknout soustředěnému útoku ze tří stran. Nakonec se rozprchli na všechny strany a Pyanfaré mohla vystoupit na verandu po hlavních schodech. V rukou měla připravenou pušku. Připojila se k Hilfy a Haral. Kopnutím otevřela dveře a vpadla do místnosti plné kouře, snradu ze spáleného dřeva a poděšených těl vzbouřenců. Byla to obrovská místnost; denní světlo se těžce prodíralo dovnitř skrze zarnířovaná okna a trochu světla procházelo i vypálenými dveřmi na konci vstupní haly. Asi stovka haniů byla najednou úplně paralyzovaná; stáli tam a hle-děli jen na pušky namířené proti nim.

Něco se pohnulo; kupředu postoupila mladá žena. Ostatní pomalu ustupovali ke stěnám. V síních a pokojích panství se ozývaly hlasy, jež si předávaly zprávy o nejnovějším vývoji událostí. Pyanfaré držela pistoli oběma rukama a pozorně sledovala každý nepatrný pohyb.

Mladá žena se zlato červenou hřívou se jí velmi podobala - Tahy. Pyanfaré se sou-středila jenom na ni. Jakýsi mladý muž - panebože, vysoký, stojící rovně, široká ramena... Byly to roky, co ho naposled viděla... Pro její dceru a syna byly roky, co se neviděli, mnohem delší. Na planetě bylo všechno delší... Měli s sebou spojence; přidalo se k nim několik mladších členů rodu Mahnů, mužů i žen, a kolem zdi se tísnila hrstka dalších. Všimla si Kahi Tahara, na Kahiho, jejich odvěkého jižního souseda a věčného rivala. Byla tady i spousta jiných; jedna starší žena, která, jak se Pyanfaré aspoň domnívala, pocházela z Enaury. Byli tady i spojenci Tahrů...

"Vypadněte," řekla Pyanfaré. "Vypadněte... Všichni!"

"Zbraně," řekla potichu Tahy. "Chcete to řešit tímto způsobem? V tom případě máme svoje vlastní. Takhle jste si to namysleli, zatímco na Kohan se před námi skrývá a nechce s námi mluvit?"

"Odhodte všechny zbraně," řekla Pyanfaré a svoji vlastní pistoli zajistila a schovala ji do kapsy. Za jejími zády-Haral udělala totéž a ostatní následovali jejich vzoru. "Tak," řekla Pyanfaré. "Sešels ze správné cesty, milý synu, zabloudils. Běž pěkně zpátky... Tam, kam patříš."

"Sem," odpověděl Kara.

Za Mahnem se něco pohnulo. Pyanfaré zbystřila pozornost a zhluboka se na-dechla. Chanurovi. Nejlepší část z celého rodu. A Kohan, jež o hlavu přesahoval všechny ostatní. "Stůj," zařvala najednou Pyanfaré a sama uskočila na stranu. Vzbouřenci se v nastalém zmatku tlačili ke stěnám a jejich ruce se natahovaly po zbraních. V šíleném zmatku se Chanurovi najednou ocitli za zády Mahnů. Mahno-vi spěšně ustupovali a tísnili se u zdi, jež byla po jejich levici. Zůstala jen Tahy a Kara, kteří zůstali stát mezi Kohanem a zbytkem svých přívrženců. Pyanfaré rychle zamířila na druhou stranu a v jejích patách šly Chur a Haral. Dotkla se Kohanova horkého ramene. "Zpátky," řekla Kohanovi. "Běž zpátky." A potom řekla Tahy: "Běžte pryč. Nikdo nevyhrál. Jestli se Kohan zpozdl, bylo to kvůli mně. A já jsem teď tady. Je tady se mnou i Ginas Llunová, která může potvrdit, cokoliv vám řek-nu. Je tady se mnou i Outsider, jenž by mohl být dostačujícím důkazem toho, že máme problémy. Na naší stanici jsou kifové. Stanice povolala všechny kapitány. Je potřeba bránit Gaohn. Je to opravdu tak, nevymýšlím si. Nemůžeme si teď dovolit jakékoliv rozpory mezi rody."

Zakroutili jen hlavami. "Dostalo se nám jiného vysvětlení. Ne! Ty sama chceš vyřešit svoje problémy jen a jen pro svůj prospěch."

"Stanice padla," řekl z ničeho nic hlas nějakého vzdáleného příbuzného rodu Chanurů. Jedna z kapitánek popošla rychle kupředu. "Právě to hlásili, stanice vola-la o pomoc. Je to pravda, ker Mahne."

Po celé místnosti se začal rozléhat šílený řev. Llunová, jež zapomněla na svoji neutralitu, vstoupila rovnou doprostřed celého běsnění. "Jak je to dlouho? Jak je to dlouho...?"

"Hlášení ještě neskončilo," odpověděl Kohan. "Kare Mahne. Zapomenu na to. Je po všem. Odejdi. Nebudeme o tom mluvit."

Kara neřekl ani slovo. Jen vše těkavě sledoval svýma skelnýma očima. Zato Tahy vypadala nejistě a raději se přidala k ostatním.

"Máte příležitost," řekla Pyanfaré tiše a odhodlaně. "Poslouchejte mě. Máte k dispozici panství Mahn. Klidně pokračujte ve vzpouře. Ale nezapomeňte, že Tahravi nejsou naši ani vaši spojenci. Až bude po všem, sesadí Mahna Tahravi a zmocní se obou panství najednou. Jejich ambice přerůstají vaše vlastní. Llunová vám to může dosvědčit. Kapitáni Tahrů jsou dokonce ochotni vyjednávat s kify -"

"Ať se propadneš do pekel; takové impertinence nemusíme poslouchat!" zařva-la Kahi Tahravá a jedna z jejích sester se natahovala pro pistoli. "Je to lež," dodá-la za chvíli.

"Možná," řekla smířčím tónem Pyanfaré. "Nedorozumění. Neopatrnost při formulování myšlenek. Možná. Stalo se to daleko od nás, nemáme svědky a nemů-žeme to dokázat. - Tahy... Vypadni. Jednota se rozpadá. Na převrat teď není vhod-ná chvíle. Vypadněte. Všichni."

"Na Mahne," ozval se Kohan. "Nebude to pro vás výhodnější?"

"Přijdeš o panství Mahnů," řekl Khym a popošel kolem Hilfy dopředu. "Po-slouchej mě, ty lumpe... Copak to nechápeš? Přijdeš o panství Mahnů... Prohraješ buď s Kohanem nebo s Kahi. Uvažuj, prosím tě."

Karyho se to nijak nedotklo. Měl vytřeštěné oči, svěšené uši a doširoka roze-vřené nozdry. Najednou hrozně zařval a vymrštil se.

Stejně tak Khym. Pyanfaré rychle přiskočila ke Kohanovi a bránila ho vlastním tělem. Stejně tak se na jeho obranu postavila Hilfy a Haral a celá posádka kapitán-ky Rheanové. Narovnal se v zádech, oťepal se a vědom si své fyzické

převahy vrhl se na Khyma. Pyanfaré viděla, jak se jeho pohled zaostřil na strachy se chvějící klubko za jejími zády a jak Khym pomalu ztrácí sílu a jak se pomalu Karovy drápy přibližují k jeho krku.

"Zastav to," zařvala na Tahy a sama se vrhla doprostřed zmítajícího se klubka dvou těl. Dostala prudkou ránu do hlavy loktem, trochu se zapotácela a ztratila rovnováhu, ale hned se zase vrhla mezi dvě zápasící postavy. To se ale už snažili i ostatní odtrhnout je od sebe. "Tully!" zařvala Hilfy a najednou se nad postavami objevil stín, jenž zasáhl rázně a mocně. Kara přepadl s šiléným výkřikem na záda a zůstal ležet na zemi. Chanurovi drželi Tullyho a pomáhali mu na nohy. Khym ležel na zemi a těžce dýchal. O kousek dál ležel Kara, utíral si oči a těžce popadal dech. Pyanfaré se zvedla ze země a odehnala ruce, jež ji pomáhaly na nohy. Sama se zhluboka nadechla a snažila se zastavit záchvaty kašle, které se k ní neustále vrace-ly. Znala dobře zápach vzteku a hněvu, jenž se vznášel ve vzduchu a jenž se pomalu vytrácel.

Ucítila kvetoucí záhony a čerstvě nařezané květiny. "Tully," řekla a při-táhla si ho k sobě. Držela ho za krk a přátelsky s ním zatřásla. Kapitánka, která ho vzala na svou palubu, mu nyní byla vděčná a ze samé radosti ho několikrát přátel-sky poplácala, až to zadunělo. Potom se podívala na svého syna, jenž stále ležel na zemi a mokvalo mu jedno oko. "Nechme toho, Kare. Patří ti zatím panství Mahn. Řekněme, že by ti to mohlo stačit."

"Vypadni z mých pozemků," přidal se Kohan. "Taharovi, můžete být rádi, že na vás v této chvíli nezaútočím."

Vypadněte z panství rodu Chanurů. Na Kare, odejdi v pokoji. Prosím. Jsou tady důležitější věci. Nechám tě být. I když bych tě mohl pronásledovat. Ale neudělám to. Uvažuj o tom."

Kara vstal, otočil se; odmítl nabízenou ruku a zbaven jakýchkoliv zbytků své důstojnosti a převahy odcházel. Tahy zůstala, podívala se na Khyma, kterému se mezitím podařilo postavit se na nohy, i když měl stále bezvládně svěšenou hlavu. Mohla k němu přijít a zničit ho, poslat ho k zemi a dát mu poslední ránu. Neudělala to. Místo toho se nejprve poklonila Pyanfaré, potom Kohanovi a úplně nakonec i Khymovi, který to ale nemohl vidět. Potom odešla a spolu s ní i zbytek rodu Mah-nů.

Tahar kolem sebe shromáždila celý rod, na Kahiho a jeho sestry.

"Vypadněte," řekl Kohan a Tahar jenom svěsila uši. Odcházel směrem ke dveřím a cestou se k ní přidávali další členové rodu a ostatní přívrženci.

Kohan ztěžka vydechl a popošel až k Hilfy. Vzal ji kolem ramen a pohládl ji po hřívě. Lehce se dotkl její náušnice a podíval se na Pyanfaré a potom na Khyma, jenž mezitím klesl vyčerpáním na kolena. Khym se snažil dát se dohromady a bojoval se spoustou zranění i únavou.

"Nemáme čas," řekla Pyanfaré. "Ale zvládli jsme to dobře. Velmi dobře."

Kohan spokojeně vydechl, přikývl a ukázal rukou na všechny ostatní. Potom jenom kývl směrem ke dveřím. "Ker Llunová."

"Na Chanure," odpověděla Llunová. "Prosím Stanice - "

"Budete muset bojovat?"

"Asi ne málo," odpověděla Pyanfaré.

"Zvládnete to?"

"Budeme muset vzít na pomoc někoho z planety."

"Já půjdu," rozhodl se Kohan. "Půjdu tam nahoru." "A necháš Taharovou, aby se sem nastěhovala? Nejde to. Dej mi Rhean a Anfy a celé jejich posádky. Potom kohokoliv, kdo umí střílet. Musíme už jít."

Z hloubky Kohanova těla se ozval podivný zvuk a na tváři se mu objevilo napětí. Nakonec ale přikývl. "Rhean, Anfy a Jofan. Vyberte si k sobě další a běžte." Poplácal Hilfy po ramenu a šel dál k Haral a Chur, jichž se dotkl stejným způsobem jako Hilfy. Došel až k Tullymu a dlouho se na něho díval. Málem, málem se ho dotkl, ale nakonec přece jenom ucuknul. Otočil se a vrátil se na své místo. "Hil-fy," řekl.

"Na svou loď," odpověděla Hilfy. "Tati, musím jít na svou loď."

Trpěl, jako kdyby rodil. Přikývl. Hilfy se vymanila zpod jeho velké masivní ruky a popošla kousek dopředu.

"Pojďme," řekla Pyanfaré. "Pojďme, všichni. Pohněte. - Kohane, neboj se, já se vrátím."

"Všichni se vraťte," řekl jen Kohan. Někteří se odněkud rychle vraceli a spě-chali k hlavním dveřím, jiní se vraceli pro zbraně. Pyanfaré se zastavila, dívala se na Kohana; na jeho oči, zlatošedé oči a vztyčené uši. Podařilo se mu to. Přece je-nom se mu to podařilo. "Celá ta věc," řekla pomalu, "ta věc s Outsiderem, - neboj se. Vráť se domů a vysvětlím ti to. Máme teď starosti, jaké dosud nikdy nikdo neměl, slyšíš mě?"

"Běž," řekl měkce. "Vyřídím to tady. Dej se do toho, Pyanfaré."

Přišla až k němu a zlehka se ho dotkla. Potom se rázně otočila a spěchala ke dveřím. Zpomalila až na verandě; nikde už nezbylo po útoku ani stopy. Jen pošla-paná a poničená zahrada a kolona aut, jež spěchala dolů po silnici k hlavní bráně a rychle se snažila dostat z dohledu panství.

Ještě tam byl Khym. Hned vedle brány byl Khym. Plazil se po zemi a hlavu měl složenou na ruku. Na zádech měl několik čerstvých zranění. Prežil to. Pořád pře-žíval. Žil bez závislosti na době a bez jednoho jediného cíle, pro který by mělo smysl žít.

"Khyme," řekla Pyanfaré a vstoupila na malou cestičku, která vedla dozadu za dům, kde před chvílí zmizeli i ostatní, když hledali nějaké vozidlo, kterým by se dostali k raketě. Postavil se na nohy. Kulhal, ale přemáhal se a za chvíli už šel vzpřímeně. "Jsem špinavý," řekl. "Nejsem moc příjemný společník."

Pyanfaré si projela rukou po vousech a čichla si ke své ruce. "Panebože, já smr-dím za nás oba."

"Co je to zač?"

"Náš Outsider? Člověk. Nebo něco takového."

"Aha," řekl Khym a těžce popadal dech. Už zase kulhal.

Šli společně podél domu po úzké pěšince. Několik opozdílů s puškami v ruce je dohonilo a přizpůsobilo se jejich tempu. Khym se nervózně ohlížel. "Neboj se, to nic není," řekla Pyanfaré. "Khyme, chceš jet s námi? Chceš se podívat

na stanici?"

"Ano," řekl.

Došli až k úpatí kopce, kde už Haral a Chur nastartovaly dva nákladáky, kolem kterých se shromáždilo takových třicet nebo čtyřicet členů rodu Chanurů, nepočítaje v to asi deset opozdílů, kteří přicházeli společně s Pyanfaré. Tully stál vedle nákladáku spolu s Hilfy. Pyanfaré přišla k Tullymu a poplácala ho po rameni. "Dobře, Tully," řekla. "Nastup si."

Vyškrábal se hbitě na korbu. Na to, že neměl na prstech drápy, mu to šlo obdi-vuhodně dobře. Za ním vylezla Hilfy a nakonec Khym, který svoji váhou rozkýval celou korbu. Ostatní nastoupili až po nich.

Pyanfaré obešla auto a nastoupila do kabiny. "Jedem," řekla Haral a auto vyrazilo dolů k bráně, odtud na silnici a potom rovnou přes pole k čekající lodi. Zůstal za nimi jenom obláček prachu.

Kéž by bohové byli s námi, pomyslela si Pyanfaré poté, co si prohlédla osazenstvo jedoucí na korbě nákladáku. Seděla tam skupina mladých i starších členů rodu, všichni drželi na klíně zbraně, Tully a Llunová, jež se nakonec přece jenom rozhodla cestovat zpět na stanici s nimi.

Lodě odstartovaly ze stanice a hlídaly kify, jejichž lodě zůstaly ve stanici. Kifové šleli touhou po pomstě a procházeli všechny místnosti stanice a hledali před-mět pomsty. Kifové byli pro pomstu ochotni obětovat všechno, i vlastní životy.

Rozhlédla se ještě jednou kolem sebe. Nohama se zapřela o palubní desku, pro-tože auto jelo po nerovném povrchu a kolíbalo se ze strany na stranu. Haral bojovala s volantem a rychle s ním otáčela. Jeli po vlastních stopách, jež předtím zanechali ve vysoké trávě, která dokonale ukrývala všechny díry a výmoly.

"Doufám, že Aja Jin je na místě," zamumlala Haral.

"Doufám, že je tady i Hinukku a všichni ostatní," řekla Pyanfaré a zapřela se rukou o boční stěnu auta. "Jestli je tady víc kifů, než předtím... Jestli si mezitím zavolali posily... Tak nevím..."

"Časové posuny jsou na naší straně."

"Aspoň něco," řekla Pyanfaré.

Haral jen pokývala hlavou a pevněji se chytla volantu. Šplhali se do kopce pro-ti proudu malého potůčku, který před tím museli přebrodit. Nákladák se pomalu prodíral do kopce, nakláněl se ze strany na stranu a klouzal po chvíli blátivém a chvíli kamenitém povrchu. Maličký bod štěstěny se stále zvětšoval.

Slunce se odráželo na kovovém plášti lodě. Pyanfaré na ni ukázala a Haral jen přikývla. Museli je vidět. Zapnuli světla a červenobílé blikající světlo jim odvysílalo zprávu, kterou se dozvěděli již před chvílí.

Haral zapnula světla a dál bojovala s volantem.

Planetární rychlost. Za celou dobu by se při skokovém režimu dostali z jedné soustavy do druhé. Možná, že toho někdo využil a dostal se do jejich soustavy. Haniové byli nejednotní a neměli čas domluvit se na společném postupu. Ale ztráta stanice Gaohn -

Proklela sama sebe. Mohla přece tušit, že Akukkakk se nespokojí jen s tak něja-kou pomstou. Útok na stanice; to se ještě nestalo. Nestalo se to za celou historii civilizovaných národů.

Kify mezi ně ovšem nemůžeme počítat... Říkalo se, že už kdysi něco podobného-ho udělali. Stalo se to prý v jejich vlastních teritoriích při vnitřních bojích o moc. Ale to útočili na svoje vlastní stanice!

- 13 -

Motory okamžitě naskočily; ozval se šílený rachot startovacích motorů a štěs-těna pomalu stoupala. Používali staré pozemské motory a jejich ohlušující burácení bylo nesnesitelné. Pyanfaré se pomalu zasunula do potměšilého řídicího centra; stoupající loď se zmítala a několikrát ji srazila na kolena. Pyanfaré se konečně doplazila ke křesilku a opřela se o polštářky a podložky, které si vzala s sebou. Kapitánka jenom zdvihla ruku a pokynula jí. Dávala jí najevo, že si všimla její přítomnosti. Hned se ale chopila řízení a pozorně sledovala obrazovku. Štěstěna pořád stoupala a přetížení narůstalo. Pyanfaré si najednou uvědomila, že ji bolí rameno a trochu se protáhla. Doufala, že jí to zmírní bolest. Přece jenom nestoupali tak kolmo, jak předtím přistávali. Loď musela nejprve vystoupat skoro kolmo, a potom se teprve začala pohybovat kupředu. Dalo by se říct, že v této chvíli už trochu letěla kupředu. Přetížení narůstalo a všechny její vnitřnosti se přemísťovaly a opouštěly svoji obvyklou pozici.

Zbytek posádky na tom byl lépe; seděli si pěkně v kabině pro posádku a ze všech stran byli obloženi polštářky.

Obzvláště příjemná místa zabral Tully, Ginas Llunová a Khym. Haral zůstala hned na kraji a dávala pozor na to, co se děje. Ostatní byli na sebe namačkáni jako sardinky a jeden druhému sloužili jako při-jemné opěrky. Panebože, s takovouto lodí a v takovýchto podmínkách se hnali vstříc neuvěřitelnému nebezpečí. Cítila se trochu vinná. V porovnání s ostatními měla přímo královské pohodlí.

Od členky posádky na místě druhého pilota dostala nějaký předmět. Otevřela plastickou krabici a vytáhla z ní sluchátka. Zapojila je do palubního přijímače, ale nic neslyšela. Ze sluchátek se linulo jen praskání statické elektřiny, ale i tak jí to pomohlo.

Stanice vysílala hlášení o přepadu i během jejich startu, což znamenalo, že stanice stále vysílá a že velení stanice je stále pod kontrolou haniů. Zaměstnanci vysí-lací stanice měli bezpochyby plné ruce práce a nemohli se zdržovat odpovídáním na nejrůznější otázky. Stále ještě vysílali. Znamenalo, že vysílač stále ještě nepadl kifům do pracek, nebo neměli kifové v úmyslu stanici zabrat.

Ale co teprve v doku! Představila si pozemní personál; představila si, jak všichni utíkají a schovávají se, jak všude vládne panika, protože haniové se nikdy na nic podobného nepřipravovali. Útok na stanici bylo něco, co by haniové nikdy neudě-lali; proto o tom nedokázali ani uvažovat a neuměli se na něco podobného připra-vit.

Ať jdou třebas i bohové k čertu s podobným uvažováním a se samolibostí, se kterou si někdo dovedl něco podobného napláňovat. K čertu i s celým rodem ha-niů; k čertu s jejich povahou, která jim prikazovala zajímat se o věci tam i

támhle, nacházet jen to nejvýhodnější a nejlepší a myslet si, že je to tak správné, protože se to tak všude na celém světě dělá jen takto. Haniové si vždycky všechno dělali po svém; nezajímalo je nic, co se děje o kousek dál a pohrdali problémy a starostmi, které se jich netýkaly. Dokázali si klidně připustit, že nebudou ovládat vesmír a že tam vůbec nemusí létat, ale záviděli přitom mahendosatům, kteří jejich planetu objevili. Ale bylo to zkrátka tak a nic se s tím nedalo dělat. Haniové všechno dělali po starém. Tvářili se, jako kdyby neexistovaly kolonie a obchod s bytostmi z jiných částí vesmíru. Haniové si nedokázali představit jiné světy, žili připoutáni jen ke své planetě a nic jiného je nezajímalo. Ale, bohové, vždyť tady jsou i jiné ekosystémy. Úplně něco jiného byla samotná Jednota a život v rámci jejich pravidel. Zabývala se oblastmi mnohem většími, než byly travnaté pláně Anuurnu, a jednali s bytostmi, jejichž úsudky byly správné a navíc, mnohdy měly pravdu ony, a ne haniové.

V nepředstavitelném pekle života kifů existovaly normy, jež zajišťovaly kifům docela spokojený život. I blázniví chi měli svoje pravidla, podle kterých se mohli řídit a podle kterých fungovala jejich společnost. Dokonce i Tully, jenž udělal někdy něco, co dávalo smysl jen trochu, a jindy dělal úplně nesmysly, pocházel z organizovaného společenství.

Zlatozub jí možná opovrhoval; patřila do rodu haniů a musela odejít, doslova utéct, přestože zdravý rozum jí přikazoval, aby tam zůstala. Zastyděla se. Představa, že všichni haniové budou nyní v očích mahe vypadat jako zbabělci.

Někde vysoko nad ní možná sestřelili dvě lodě jejich spojenců, možná, že zničili i Pý-chu. A kifové čekají, že tady tu starou rachotinu vyhodí do povětří nebo že jí rozpárou břich.

Šílenství. Stoupali v téměř pravém úhlu. Mozku se nedostávalo kyslíku. Všech-no kolem sebe viděla přes šedý závoj.

Nic necítila, nevěděla, kde má ruce a nohy. Nesnesitelné přetížení se stále zvětšovalo.

Zvuk motorů se změnil. Prolétali nejvyšší vrstvou atmosféry a stále zrychlovali. Zamrkala a viděla před sebou několik kontrol rozsvěčujících se v tmavém řídicím centru. Potom zhasla obrazovka hlavního skanu a vzápětí se na ní objevila záplava pestrobarevných světél. Ještě jednou zamrkala a snažila se i přes široká ramena druhého pilota podívat na situaci na obrazovce.

"... Štěstěno," ozvalo se ve sluchátkách. "Tady je Pýcha. Srovnáme s vámi rychlost a připojíme s k vám."

Tirun.

Kdyby mohla vyskočit a křičet radostí, jistě by to udělala. Přetížení ji přišpendlilo do křesílka a jediný pohyb, kterého byla schopna, byl nepatrný úsměv. Srdce jí ale bušilo tak mocně, že měla dojem, že jí naráží do žeber a že se musí každou chvíli rozpadnout.

Štěstěna vypnula motory a Pyanfaré se zmocnila nepředstavitelná úleva. Neviditelná ruka, která ji před tím tlačila do křesla, byla pryč a Pyanfaré se mohla svým již nacvičeným ručkovacím způsobem pohybovat po kabině. Doručovala až k mikrofonu. "Tirun, pospěšte si. Proboha, pohněte." Potom se obrátila k Rau a řekla: "Kde jsou kifové? Můžeš je najít?"

"Staniční skany jsou vypnuté," řekla navigátorka. "Vypnuli úplně všechny, ne-jen na Gaohnu. Harn ani Tyo nevysílají. Máme jen vlastní skan. To je všechno."

"Spusťte nouzový signál," řekla Pyanfaré. "Pýcha se podle něho přiblíží až k nám. Ať chvíli pracují automaty."

"Dobře," řekla kapitánka. "Ale je to tvoje práce, ker Chanurová. Bohové nám musejí pomáhat. Nic neuvidíme a může do nás vrazit nějaká loď ve skoku."

"Udržujte polohu a rychlost a čekejte." Pyanfaré se narovнала v zádech a poho-dlně se opřela. "Spojovací ramena nás pevně chytanou. Nespouštějte ale motory. Přibližují se k nám pod automatikou."

"Bohové nás ochrání," řekla navigátorka. "Přibližujeme se," ozvala se ve slu-chátkách Geran. "Udržujte polohu."

Na ovládacím pultu se rozezvučel zvonek poplachu při velkých blížkostech. Hned ho ale vypnuli. Rozsvítla se obrazovka skanu.

"Bohové," vydechla navigátorka.

Pyanfaré se zapřela a podložila si pod sebe polštářek, který jí předtím někam zapadl.

Náraz. Štěstěna se trochu naklonila kupředu a tělo Pyanfaré se vymrštilo přes řídicí pult.

Rameny se připojili k jejich lodi. Nastalo uklidňující ticho. Stav beztlíže.

"Máme problémy," ozvala se Tirun. "Odstřelte bezpečnostní průchod. Nemůžeme se k vám dostat. Propojovací tunel je na druhé straně. Ale rychle, opusťte loď. Nemůžeme vás nijak bránit."

"Haral!" zařvala Pyanfaré dolů. "Všichni pryč. Pohněte."

"Kapitánko," řekla Nerefy Rauová.

"Pojďte," řekla Pyanfaré a přitáhla se ke kapitánskému křesílku. Podržela se jednou rukou a dívala se jí do očí. "Pojďte s námi, proboha... Pojďte. Vezmeme vás zpátky na vaši loď, až bude po všem. Pojďte! Přece nechcete umřít, aniž byste měli možnost vypálit aspoň jednu ránu?"

"Ne," řekla kapitánka a odpoutala se. Ostatní udělali totéž. Pyanfaré jim po-mohla a podívala se dolů chodbou. Uviděla lidskou postavu v bílé košili, jak se pomalu vznáší v spoustě ostatních těl haniů. Kapitánka odešla ze svého místa a pomalu se sunula k nejbližšímu průchodu. Pyanfaré počkala, až posádka opustí své místo, a potom se vrhla k mikrofonu. "Tirun! Kde jsou kifové?"

"Bůh ví! Mahijiru je daleko. Zbytek ti řeknu, až se dostaneš sem."

Těla jejich společníků proplouvala spojovacím tunelem. "Už jdu," řekla Pyanfa-ré a odhodila mikrofon. Sama se kopnutím posunula k tunelu a zařadila se mezi těla volně plující chladným vzduchem spojovacího tunelu. Nad jejich hlavami se objevovaly obláčky sražené páry jejich dechu a chvíli se dokonce zdálo, že jim zamrznou i oční víčka.

Dostali se do prostoru vnějšího rámu Pýchy, kde bylo stále ještě nulové g. Před nimi se rozsvěcovaly modré šipky a vedly je k osobnímu výta-hu a vyznačovaly před nimi cestu do bezpečí. "Khyme!" zařvala Pyanfaré. "Modré šipky!

Běž podle modrých šipek. Tully - jen po modré."

"Mám ho," ozvala se Hilfy. "Mám je oba."

Výtahové dveře se otevřely. Někdo už nastoupil. Opozdilci viděli před sebou zářivě bílý obdélník otevřených dveří. Pokračovali dál ve své cestě vpřed; sledovali modře se rozsvěčující šipky a přibližovali se. Někteří se v dálce zdáli malinkatí, jiní jako obrovské šedé stíny byli téměř ve výtahu. Někdo se stavem beztlíže pohyboval jako neobratný plavec, zatímco jiní ručkovali za pomoci zábradlí vpřed a čas od času postrkovali před sebou plavce. Jejich těla do sebe narážela, občas se do sebe zaklínili, ale přesto se všichni přibližovali k osvětlenému výtahu, kde z nich odpadl přízračný šedomodrý stín a zaskvěli se ve svých přirozených barvách. Pyanfaré doplula do výtahu; poslední byla Rau.

"Jsme tady," řekla Chur do interkomu. Haral je varovala, zavřela dveře a výtah se rozjel. Někteří byli nenadálým pohybem srazeni k zemi. "Držte se," zařvala Pyanfaré, ale to už skupina starších zkušených pilotů frachtáků chytala své spolu-cestující a pevně je držela. Výtah najednou zpomalil; dostali se do hlavního válce, který rotoval kolem svém osy a vytvářel tak prostředí s normální přitažlivostí. Za chvíli se g srovnala a výtah jel nahoru. Tentokrát je neviditelná síla tlačila k zadní stěně výtahu; Pýcha změnila směr a pomalu akcelerovala. V dálce něco zadunělo. "Uvolnila se pojistná ramena," řekla Haral. Výtah jel nahoru. Minul spodní palubu a stoupal výše k hlavní palubě. Zastavili a jejich nohy vstoupily na palubu.

Za chvíli zastavil výtah podruhé a posádka Pýchy vystoupila na hlavní palubě. Pyanfaré rychle vyběhla a hnala se dolů chodbou na můstek. Haral jí byla v patách. "Budu na spodní palubě," volala za nimi Chur. "Postarám se o ně." Dveře se zavře-ly, ale Pyanfaré neměla čas se ani otočit. Proběhla rychle kolem Tirun a Geran na druhém a třetím křesílku a sama rychle vklouzla na svoje místo. Na obrazovce skanu byla vidět jejich pozice a jejich relativní souřadnice vzhledem k planetě a ke stanici. Jedna loď patřila knnnům; právě prchala pryč od stanice a od všech zmatků a lodí kolem stanice. Dvě lodě měly identifikační symboly mahe. Obě dvě byly v nebezpečné blízkosti od stanice. Kousek od nich byla spousta neidentifikovatelných předmětů. A taky... A taky spousta střepin, jež ještě před chvílí představovaly loď v plné síle. Lodě zmizely, ale střepiny stále pokračovaly v svém původním kursu.

"Aja Jin je poškozena," řekla Tirun klidně. "Kifové přepadli dopravní středisko a vyřadili z provozu skan. Llunovi měli plné ruce práce. Každý se snažil dostat na nějakou loď a rychle zmizet. Vystartovaly jsme z doku a utíkaly jsme spolu s ostatními. Myslely jsme si, že budou zaměřovat loď směřující k stanici. Útok začal asi před třičtvrtě hodinou.

Směřujeme ke stanici. Aktuální kurs. Mám pokračovat?"

"Mluv dál. Udržujte kurs," řekla Pyanfaré a natáhla se pro mikrofon. "Pozor, budeme zrychlovat," ohlásila pro celou loď. "Držte se; nechám zapnutý odposlech, budete aspoň vědět, co se tady děje. Máme tady spoustu práce a nemám zájem, abyste opouštěli místa. - Tirun, co říká počítač na pohyb kifů? Můžeme nějak vy-stopovat jejich kurs?"

Na obrazovce se objevilo několik řádků údajů. "Všechny stanice vypnuly ska-ny. Někteří kifové opustili stanice, ale nevíme kteří. Jediná potěšitelná zpráva ve všech zmatcích je to, že stanice vypnula skan chvíli před tím, než došlo k útoku. Znájí jenom naši původní polohu. Jakmile zaútočili, většina střel nás minula. Do-stala to jenom Aja Jin. Byla na oběžné dráze; stacionární kurs. Dostal to ještě jeden frachták a asi jedna loď kifů. Nevíme to ale jistě, nikdo nic nevysílá, každý je raději potichu. Spousta frachtáků vypnula všechny signály a schovává se. Při dalším obletu se, myslím, pustí do pevných cílů - stanice, zaútočí na poslední známou pozici Aja Jin..."

"A na Anuum... Možná."

Tirun se na ni podívala se svěšenými ušima. "Uvidíme. Teď už to nezastaví-me," řekla Pyanfaré. "Povídej dál. Řekni, kde si myslíš, že je Akukkakk?"

"Myslím, že byl na jedné z lodí, co odstartovala. Nemohl letět moc daleko. Mu-sel zůstat poblíž útočících lodí. Řekla bych, že je někde tady, stejně jako zbytek jeho lodí. Poznáme to, teprve až zaútočí."

Pyanfaré přikývla. Udělal něco, co se dalo očekávat. Počkal, až všechny frach-táky opustí stanici a okamžitě toho využije. Takto uvažoval Akukkakk. Byl to přesně jeho styl a Pyanfaré se pomalu dokázala vžít do jeho uvažování.

"Bude je posílat proti stanici. Pořád dokola. Bude ji chtít rozbít na kousky," usoudila Pyanfaré. "Chce nám dát lekci. Kvůli nám se chce pomstít na všech ostat-ních. Vždyt' ale musí ztraceně dobře vědět, kde právě jsme. Jsme hrozně podezře-li. Ví přece, že Mahijiru bude vedle Aja Jin..." Podívala se na obrazovku skanu a uviděla dva světlé body, putující těsně vedle stanice. "Akukkakk bude mít jedno-duchou navigaci. K čertu s ním."

"Vysadíme naše lidi na stanici," řekla Haral ze čtvrtého křesílka. "Otočíme se a pokusíme se nějak protřít tady tu skupinu lodí."

"Něco udělat musíme, to je jasný. - Tirun: hlášení pro tebe." otočila se a přes rameno ohlásila ostatním, co chce udělat.

"Tirun, přepni si počítač na automat. Chci něco říct ostatním. - Budu vás všechny potřebovat tady na můstku. Haral, zůstaň na příjmu."

Pyanfaré se otočila a vyskočila ze svého křesílka. Utíkala směrem k výtahu a jen tak tak se vyhnula srážce se zdí, jež se jí najednou postavila do cesty. Přiběhla k výtahu a rycWe jej přivolala. Než přijel, snažila se aspoň vydýchat.

Výtah přijel, nastoupila a mířila na spodní palubu. Cítila, jak se po celém těle chvěje a jak má stažené všechny svaly. Věděla, že to nebude zimou.

Spodní paluba, hlavní chodba. Našla je tam všechny. Seděli na chodbě, na klíně drželi pušky a čekali na rozkazy. Jakmile mezi ně přišla, začali se škrábat na nohy. Byla mezi nimi Chur a Khym. Tully a Hilfy stáli o kousek dál. Hned vedle Ginas Llunové. Popošla až ke skupince chanurských kapitánek. Chytila kohosi za rameno a zeptala se: "Rozuměli jste tomu?"

"Rozuměli," řekla Rhean Chanurová. "Pokusíme se obklíčit stanici a jestli bu-deme muset projít ještě jedním útokem, stáhneme se k jádru stanice a počkáme, až nás vezmete na palubu. Bůh nám pomáhej."

"Pýcha si pro vás přijede. Bůh vám pomáhej. Kdyby pro vás ale přijela nějaká jiná loď, klidně nastupte. Nečekejte na nás. - Alfý: totéž, vezmi si kteroukoliv loď. Vezměte si všechny frachtáky nebo malé lodě a zablokujte všechny

skokové pozice. Čert ví, kde kdo je. - A vy ostatní; přidáte se k posádkám a budete je krýt pal-bou. Jakmile ale zasáhnete jiný cíl, může to být váš spojenec. Nezapomeňte na to! Dávejte pozor, na co střílíte. Budete střílet na stanici, nezapomeňte na to. Střely se mohou odrážet!"

Všichni mladí měli sklopené uši a s hrůzou v očích sledovali Pyanfaré. Hilfy měla ale úplně jiný výraz. Měla vztyčené uši a na všechno se dívala jaksi střizlivěji nebo věcpěji. Pyanfaré se na ni zahleděla a v srdci jí příjemně zahřál pocit pýchy. Nemůže ji z toho vynechat, nejde to. A ani nebude muset. Hilfy se o sebe postará. Ti, co zůstanou na stanici i ti, co poletí dál s Pýchou, budou vystaveni stejnému nebezpečí. Na lodi to možná bude riskantnější. Akukkakk se o to postará.

"Přibližujeme se k dokům," ohlásil automat. "Připravte se na přistávací brzďení."

"Nebudeme ztrácet čas," řekla Pyanfaré skupině kolem sebe. "Chur a Hilfy; půjdete na stanici. Jste jediní, koho může Pýcha postrádat. U dělejte, co umíte a vraťte se vy všichni. Khyme... Půjdeš s mojí posádkou?"

Přikývl. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Nikdo nebyl šťastný, že se o něho bude muset starat. Podíval se směrem k nim a zbytek ucha se mu povzbudivě zachvěl.

Ať je bůh ochraňuje, pomyslela si Pyanfaré. Ať je nenechá vběhnout do nějaké hloupé pasti.

Loď začala brzdit. Zapřeli se o zed' a nechali sebou zmitat. Nebylo to hladké plynulé přistání. Pyanfaré zavřela na chvíli oči a sedla si k ostatním. Hrozně si přála, aby mohla jít s nimi.

Tully se sesunul dolů k Hilfy. Pyanfaré se přísně zahleděla směrem k nim. Tully by na to mohl doplatit. Nerozuměl rozkazům a dokázal se šíleně rozčítit a udělat něco nepředloženého. Khym se odplazil o kousek dál. Styděl se, věděla to, věděla, že se stydí a že je mu trapné, že se o něho někdo musí starat. Věděla, že pro ně bude spíše zátěž, ne pomoci. Podléhal všem mužským neduhům; měl mužskou náuru a nic moc dlouho nevydržel. Khym, který v podstatě zachránil jejich rod a který dostal příležitost podívat se do vesmíru.

Přetížení se pomalu zmenšovalo. Zapnuly se přistávací motory a loď sestupovala ke stanovišti. Ti, kteří se měli čeho držet, přidrželi ostatní, takže na sobě nemu-seli být namačkáni jako sardinky.

Loď se mírně zachvěla. Byli ve stanici. Ramena se vysunula a připojila pevně loď ke stanici. "Máme spojení s hani na stanici," ozvala se Geran. "Máte volný východ. - Mnoho štěstí."

"I vám," zavolala Chur do interkomu. "Mějte se, vy tam nahoře," zavolala Hilfy.

Pyanfaré se postavila na nohy. "Tully," řekla a pomohla mu na nohy. V jeho výrazu byla vidět zvědavost, cože po něm může chtít a jaká bude jeho pozice v nastávajícím dění. Chanurovi se už seřadili v chodbě před výstupem z lodi. Jen Tully stál na místě a čekal. Počkala na něho i Hilfy a Chur.

"Běžte," řekla Pyanfaré Hilfy a Chur. "Dávejte na sebe pozor."

Spěchaly za ostatními. Utíkaly dolů chodbou a zařadily se hned za čekající dvojřad. Pyanfaré sklopila uši a ucítila, že se jí dotkl Tully.

"Dotaz," řekl. "Bojovat s nimi, Pyanfaré."

"Ne," odpověděla mu. "Nerozuměl bys rozkazům. Rozumíš? Pojdme na můstek."

Kdyby se jeho malé uši mohly pohybovat, jistě by je v této chvíli sklopil. Aspoň měla dojem, že se na ni tak dívá.

"Rozuměl," řekl.

Dveře výstupu se otevřely a za chvíli se zase zavřely. "Vystupujeme," ozvalo se z odposlechu. "Mnoho štěstí."

Tully s ní šel na můstek. Nastoupili do výtahu a Tully se jí díval zpřímá do očí. Měl v očích bolest; jeho oči jí připomínaly Kohana. I on se na ni díval bolestí za-mřelým pohledem. Celé jeho tělo se pod tíhou neštěstí zdálo menší a na tváři měl vrásky.

"Poletíme," řekla mu Pyanfaré. "Najdeme kify. Najdeme Akukkakka a vyřídíme si to s ním. Vyrovnáme skóre. Loď za loď."

"Tam?" řekl Tully a mávl rukou někam směrem k nekonečnosti vesmíru.

"Ne, jenom v této soustavě. Všechno je tady moc blízko." Rázně kráčela dlouhou chodbou na můstek. Vzala Tullyho za ruku a posadila ho na malé nouzové sedátko vedle Haral. Nebylo tak bezpečné, ale nic lepšího neměli. Sama vklouzla do svého vysezeného křesla a připoutala se. Tirun mezitím uvolnila pojistná ramena a odstartovala. Motory zapnula velmi blízko stanice. Velitelství stanice by jistě protestovalo; nelíbilo by se jim, že je to tak blízko.

"Jak to vypadá?" zeptala se Tirun.

"Řekla bych, že do dalšího útoku zbývá něco kolem půl hodiny," odpověděla jí Tirun.

"Haral, vysílejte pro všechny lodě. Řekni jim, ať začnou vysílat identifikační signály, ať dodají rod a původ. Zapni i náš ID signál."

"Dobře," řekla Haral. Na obrazovce se objevily dvě lodě mahendosatů. Několik dalších lodí bylo poškozeno a zůstaly ve stanici. Potom bylo vidět několik stěpin a větších kusů zničených lodí.

Ve stanici zůstaly tři lodě kifů. Nemůžou odstartovat. Mají poškozená řídicí a směrová kormidla. Mahíjiru se postarala aspoň o ně.

Mahe dodržují klid, nevysílají ani ID signál. Nic, vůbec nic. Ale změnili kurs. Letí teď jeden za druhým.

"Asi jsme něco rozvířili," řekla. "Naši přátelé vědí asi něco, o čem nechtějí mluvit."

"Mám identifikační signál," ozvala se Geran.

Skan rozřídil přijímané signály a všechny lodě haniů označil malým plus. Za loďmi knnnu se objevily malinkaté obláčky, které naznačovaly, že jejich lodě zapnuly motory a mění kurs. Pyanfaré si opřela jazyk o zuby a pozorně sledovala všechny lodě, jež zůstávaly na obrazovce skanu bez identifikace. Pýcha zvýšila rychlost. Kolem doku se pohybovala nějaká loď a o kousek dál byla skupina vleč-ných lodí, jež vzhledem ke své rychlosti vypadaly jako nehybné klubko. Lodě se pouštěly naslepo po náhodně vybraných trasách a doufaly, že uniknou útokům.

"K čertu s nimi," vykřikla najednou Haral. "Poškozená loď, - podívejte se na tu rychlost!"

Haral měla na mysli Jika. Aja Jin za sebou vlekla několik střepin, ale obě lodě mahendosatů neustále zrychlovaly.

Nebyly synchronizované, ale obě mířily přímo doprostřed nejhustšího seskupení lodí.

Vydechla si. Mahe jim aspoň trochu uvolnili prostor. Vrhli se bezhlavě a v šílené rychlosti přímo k srdci všech nesnází. Letěli tak rychle, že se jim asi nepodaří obrát. "Udržujte kurs," řekla smutně Pyanfaré.

Najednou se vedle nich objevil frachták s identifikací hani.

"Kapitánko," ozvala se Tirun. "Tři neidentifikované lodě v blízkosti jsou nepřátelské lodě. Mahijiru a Aja Jin se ženou rovnou k hlavní skupině."

"Ať se nám nepletou do cesty, k čertu už..." zamumlala Pyanfaré. Haral seděla u vysílačky a nabádala všechny lodě, aby změnily kurs a nestavěly se do cesty pohybu lodí kifů.

"Jestli se mahe začnou otáčet, dostanou se rovnou do střelecké linie," řekla Ge-ran. "Stílejí -"

"Necháme kify přeletět přes náš zenit," řekla smutně Pyanfaré. "Nic lepšího stejně nevymyslíme."

"Mám je," řekla Tirun a odjistila obranné a útočné zbraně na vnějším plášti.

"Přibližují se k nám knnnové," ohlásila Geran stroze. Na řídicím pultu se roze-zvučel poplachový zvonek nebezpečné blízkosti k jinému předmětu. Loď se velkou rychlostí řtila přímo do středu konfliktu. Jejich rychlost byla tak velká, že se na skanu objevily jen malé světelné tečky naznačující její pravděpodobný kurs.

"Blahopřejeme vám, Mahijiru," odvířila Haral.

Na skanu se objevily drobné body. Nedalo se poznat, zda se jedná o mahe, hani nebo kify, byli hrozně blízko sebe. Malé body se vzdalovaly; kifové se k nim při-bližovali. Někdo byl zasažen. Střelba se najednou soustředila směrem k Pýše.

"Je tam Akukkakk," řekla Pyanfaré. Neměla nejmenší pochybnosti, že jejich primárním cílem se stane Pýcha a že jsou ochotni zapomenout na mahe, kteří na ně právě zaútočili.

"Dvě lodě," ozval se Tully. Na obrazovce skanu byly teď vidět lodě. Nezrychlovaly, spíš to vypadalo, že brzdí a chystají se na obrát. Dál byla vidět skupinka lodí haniů, jež směřovala přímo do středu konfliktu a dvě lodě kifů, jež zaměřovaly Pýchu. Třetí loď kifů ztrácela rychlost a táhl se za ní oblak úlomků. "Teda, ten to dostal."

"Ty dva dostaneme my," zamumlala Tirun. Dva světelné body se k nim přibližovaly. Knnnové se pomalu vraceli. Právě mýjeli hromadu střepin. Mahijiru a Aja Jin se stále vzdalovaly. Musely nejprve zbrzdit a potom se mohly obrátit a vrátit se.

"Kterého?" zeptala se Tirun.

"Vyber si lepší cíl," řekla Pyanfaré. "Nevím, kde je." Loď haniů schopné sko-ků se objevily na skanu.

Všechny směřovaly směrem k nim, ale byly stále daleko. Frachták, i když nebyl naložený, neměl šanci závodit s rychlými vojenskými loď-mi. Neměly šanci nad nimi zvítězit.

"Teď!"

Kifové právě proletěli kolem jejich zenitu. Vystřelili po nich. Obrazovky se rozsvítily statickou elektřinou. Exploze zacloumala celou Pýchou a na řídicím pultu se rozsvítila spousta červených kontrolky. Minulo je to. Nebyl to přímý zá-sah. Pyanfaré potlačila loď dolů v osmdesátistupňovém klesání. Doufala, že se kifové budou chtít otočit a chtěla se dostat z jejich dostřelu. Mahijim a Aja Jin se mohou mezitím vrátit. Už se vracely a mohly by to stihnout včas. Pýcha vystřelila po otáčející se lodi kifů. I oni vystřelili a na panelech se rozsvítila varovná červená světla a zhasly některé obrazovky.

"Dostali jsme ho," zařvala Geran. "Podívejte se na něho, svině jedna... Panebo-že, dostali jsme ho..."

Druhá loď po nich ale stále stílela. Vzdálenost mezi nimi se pomalu zvětšovala. Ale za chvíli se loď otočí a vrátí se...

"Zlatozube," zapnula Pyanfaré vysílačku. "Roztrhám tě na kousky. Přidej tro-chu... Pohni..."

Knnnové se otáčeli. Byl to jeden z manévrů, který mohli přežít knnnové, ale který by zabil kteréhokoliv hani. Jejich loď se zběsilou otáčkou dostala do palebné linie.

"Dobrá práce," ozval se Zlatozubův hlas v odposlechu. "Mám-"

Spojení se přerušilo. Skan přestal fungovat a všechny senzory byly mimo provoz...

...skokové pole! Panebože, dostali se do skokového pole - v takto přecpaném vesmíru.

"Kapitánko," ozvala se odněkud z dálky Tirun. Tully řval, nesnesitelně řval.

Něco se před nimi objevilo. Něco, co tam ještě před chvílí nebylo. Bylo to ob-rovské. Na obrazovce skanu to vypadalo jako jeden obrovský světelný bod. Byli naštěstí mimo jeho trasu. Dostali se úplně mimo letové dráhy. Skokové pole je navedlo svým vlastním směrem a počítač se zoufale snažil kompenzovat odchylky od kursu. Pyanfaré přepnula do souřadnic soustavy a snažila se najít nějaké řešení. Panebože, nově přichází loď byla obrovská... Na skanu se objevily i jiné body - byli tam mahe a hani, samotnější knnnové a jedna loď kifů.

"Kapitánko," ozvala se Haral. Vysílačka už fungovala a z odposlechu se ozval chorál melodického kvílení knnnů. Bylo to nesnesitelné.

Obrovský světelný bod se rozpadl. Nebyly to ale střepiny; byly to celé body. Jeden bod zůstal v geometrickém středu a zbytek se rozprchl na všechny strany.

"Knnnové," vydechla Pyanfaré. "Letí v synchronizované sestavě. Bůh pomáhej nám všem."

"Hani -" ozvalo se z vysílačky. Byl to známý hlas. Patřil

kifům. "Pyanfaré Chanurová -"

Lodě knnnů se přiblížily k sobě a vytvořily opět sestavu. Mířily ke kifům. A na-jednou, z ničeho nic, začal Akukkakk zrychlovat. Knnnové se dostali za něho. Nemohl odstartovat skokovými motory; knnnové už byli moc blízko a pořád se přibližovali.

Osamělá loď knnnů se obrátila a přidala se k seskupení ostatních knnnů.

"Chanurová!" ozval se opět Zlatozub.

Pyanfaré sledovala obrazovku. Seděla a nemohla se překvapením ani pohnout. V odposlechu bylo slyšet hlasy haniů; vyptávaly se jeden druhého a zmatkovaly. Na obrazovce skanu byla vidět stále se zrychlující štvance.

Náhle se ozval signál; signál, se kterým si počítač neuměl poradit. Skan označil bod, který byl velký asi jako loď, a žádal operátora o doplňkové informace. Byl to předmět, který ve svém středu přivezli knnnové.

Z vysílačky se ozval hlas; znělo to, jako kdyby promluvil Tully, byl vystrašený a nesmělý.

Pyanfaré se podívala na Tullyho. Ten byl zpocený a unavený, ale jakmile zaslechl hlas, vyskočil a utíkal k vysílačce, měl vytřeštěné oči a poslouchal pro Pyanfaré neznámé zvuky.

„## loď," ozvalo se z překladače, který byl připojen na počítač hlavní vysílačky. „### loď ### vám."

"Počítač," zařvala Pyanfaré a Haral jí rychle podala klávesnici. Srdce jí zběsile bušilo a naráželo jí do žeber. "Tady je loď haniů. Chanurina Pýcha. Jste ve vesmíru spravovaném hani. Jste přátelé? Rozuměli jste?"

"Kapitánko," vykřikla Tirun. "Kapitánko, knnnové -"

Odpověď z překladače jí proběhla hlavou. Teď se ale upřeně dívala na zmenšující se mezeru mezi knnny a přehající lodí kifů. "Tully," řekla Pyanfaré, aniž zvedla oči od obrazovky. "Haral, pusť ho k vysílačce. Pusť ho tam!"

Zvuky z překladače najednou ustaly. Pyanfaré se podívala na Tullyho, který se mezitím vzpamatoval a v této chvíli už držel v ruce mikrofon a vysílal něco na loď, jež přijela v synchronizované sestavě s knnny.

"Kapitánko -"

Rozhlédla se kolem sebe. Knnnové uzavřeli mezi sebe Hinukku a vytvořili stejnou synchronizovanou sestavu, v jaké přiletěli s lodí Outsiderů.

"Bohové," zamumlala jen zděšeně Tirun.

"Obchodují," řekla jen nevěřícně Pyanfaré. "Jako na Kirdu, bohové... Vymění-li loď Outsiderů za Hinukku. Za Akukkakka."

"Pyanfaré," ozval se Zlatozub. "Rozumíš tomu, co ty svině dělají?"

"Loď lidí," řekla Pyanfaré. "Knnnové nám jenom předali živý náklad. Je to stejný druh, jako je Tully."

"Loď kifů opustila stanici," vložil se do rozhovoru Jik. Byla to jedna ze tří poškozených lodí ve stanici. Měla poškozené ocasní plochy, ale přesto se snažila utéct. Utíkala ve stejném kursu jako před tím jejich druhové.

Odstartovaly i zbylé dvě lodě. První z nich najednou poskočila a přešla do sko-kového režimu. Zůstal za nimi jen malý obláček. Zmizela.

Zbylé dvě lodě cestovaly v reálném čase. Vysílaly nouzový signál a celému světu hlásily svoje neštěstí.

Chťejí si zachránit holý život.

"Máme je, Pyanfaré," řekl Zlatozub. "Máme..."

"Máte. - Jen bůh ví, co vlastně máme my." Slyšela Tullyho; pořád ještě seděl u vysílačky a vykládal si s nově přichozími. Haral prostě vystrnadil z jejího místa. Uslyšela v jeho řeči intonace, zvuky a tóny, které v životě neslyšela. Věděl, že se na něho dívá. Otočil se a řekl v jejím vlastním jazyce: "Přátelé." Byl úplně zpočtený. "Všichni přátelé," dodal za chvíli.

Jen bůh ví, co si mezi sebou vykládali. Většinu nebyl překladač schopn přeložit. Jen bůh ví, co by měli udělat se skupinou Outsiderů, kteří budou zmatení stejně jako Tully.

"Řekni jim," řekla po chvíli ticha Pyanfaré, "ať přistanou ve stanici."

"Přistanou, ano."

Otočila se a podívala se na obrazovky. Sedla si k počítači a zadala souřadnice pro kurs ke stanici. Ostatní lodě haniů pokračovaly v původním kursu. Skokové lodě musely nejprve zbrzdit, a potom se teprve budou schopny otočit.

Dole se ještě něco možná děje. Kifové jsou asi ještě na stanici.

Třebas celá stovka Outsiderů oblečená do zlata ji nemohla v této chvíli zajímat.

"Kapitánko," řekla Geran. Na obrazovce se najednou objevily jiné souřadnice a z odposlechu se ozval známý signál.

"Stanice už zase vysílá."

Uslyšela, jak mahe kolem sebe rozdávají rady, jak se Tully baví se svými soukmenovci a jak se spousta haniů vyptává na kdeco.

"Stanice je naprosto mimo nebezpečí," ozvalo se z odposlechu. "Mluví k vám Kifas Llunová, stanice je mimo jakékoliv nebezpečí."

Pyanfaré letěla stále stejnou rychlostí. Ignorovala varovná světla, jež upozorňovala na poškození lodí. Znovu to dostali do kornidla, už zase do zatraceného kornidla. Čert ví, co ještě jim chybí nebo co jim poškodili; kontroly ještě zdaleka nekončily. Nemohli přistávat na automat, museli proto dávat pozor a vyhnout se čemukoliv, co by se jim dostalo do cesty.

Uslyšeli i signály z ostatních stanic; Stanice Harn obnovila vysílání a Tyo hlásila jen nepatrné škody.

Hilfy a Chur - to byly jediné osoby, na které dokázala Pyanfaré v této chvíli myslet.

A Khym; někde hluboko v podvědomí se jí mihl Khym. Nedávala mu sebemenší šanci.

Ale tohle přece hledal.

Na nose jí vyskočily kapky potu. Loď zrychlovala a špatně se jí dýchalo. Kousek od nich letěli mahe. Měli k tomu svoje důvody. A ještě o kousek dál byla loď Outsiderů. Hladce se dostávala před vlečné lodě a malé nákladní frachtáky, pro které bude cesta domů záležitostí na několik hodin.

Než se tam dostanou, bude mít stanice Gaohn vyčísleny všechny škody.

vesmíru, odkud by snad mohli přijít kifové... Nikdo s tím samozřejmě moc nepočítal a navíc to bylo velmi nepravděpodobné, ale museli se připravit na všechno. Nechtěli se nechat zaskočit. Loď Outsiderů se ke stanici přibližovala velmi pomalu a nyní ještě více zvolni-la. Uvolili se přistát, ale nerozuměli ani slovo a navíc přistávali s nekompatibilním přistávacím zařízením. "Vedle nás," řekla stroze Pyanfaré. "Kameru máte, že? Pomalu se přibližujte. Uvidíte čtyři přistávací ramena. Spojovací tunel je uprostřed. Kdyby to nešlo, zastavte. Ze stanice vystartuje nějaká menší loď a navede vás na přistání. Rozuměli jste?"

"Rozuměli," odpověděl jí umělý hlas překladače. Outsider byl blíž a blíž; váha-li... Měli pochybnosti a pohled na zbytky lodě kifů a ohořelou sekci stanice jim jistě při složitém manévru nepomohl.

Někdo ze stanice připojil k jejich lodi přímý propojovací tunel. "Kapitánko, ka-pitánko," volala Geran a hlas jí radostně zvonil. "Kapitánko, je tady Chur a Hilfy. Obě dvě jsou tady."

"Aha," řekla bez zjevného nadšení; právě na ni mluvil někdo z lodě Outsiderů a ona se musela soustředit na jejich přistávací manévr. Ale přesto jí najednou radost projela celým tělem a na chvíli ji opustila pozornost. O čem před chvílí blábolili Outsideri, už stejně nevěděla. Podívala se na posádku a na Tullyho, jehož oči se nad radostnou zprávou rozzářily jako dvě majáková světla.

"V pořádku?" zeptal se. "Chur a Hilfy?"

"Půjdem za nimi," řekla Pyanfaré. "Půjdem všichni."

Vstala a odsunula křesílko od řídicího pultu. Vzpomněla si na kazetu z překladače a zastrčila ji do kapsy. "Pojďme." Sestoupili z můstku a šli dolů chodbou. Šel s nimi i Tully. Sjeli dolů výtahem a vystoupili u východu. Jestli měli někdy příležitost, aby se na nich projevila radost, bylo to právě teď, když sestupovali dolů na přistávací rampu. Pyanfaré si ale za-chovávala důstojnost; sestupovala dolů do doku, na širokou, ohněm poškozenou plochu, na které se shromáždila skupinka hani se zbraněmi v rukou.

Byla tam Hilfy a Chur a - Proboha, Hilfy měla zavázaný bok a přes obvazy vy-stupovala krvavá skvrna. Musela se opřít o Chur, která měla zavázanou ruku. Chur objala jednou rukou Geran a Pyanfaré chytila oběma rukama Hilfy za ramena a zahleděla se na ni. Hilfy byla bílá kolem nosu a koutky úst jí pocukávaly bolestí. Uši ale držela zpřímá a pohled měla čistý a jasný.

"Dostali jsme je," řekla chraptivě Hilfy. "Dostali jsme se jim do zad. Ostatní postupovali od středu stanice a vytlačili je přímo k nám. Potom asi dostali nějaký rozkaz. Z ničeho nic se všichni rozběhli ke svým lodím jako šílení. Měli jsme s ni-mi spoustu práce. Jeden utekl, ale ostatní jsme dostali."

"Khyrn"

Hilfy se otočila a se zřetelnými rozpaky ukázala na podepřenou postavu stojící na druhé straně doku. Z dálky vypadala hrozně malá. "Náš Khyrn to dostal od stejné střely jako já."

"Ničil je holýma rukama," řekla Chur. "Říkal, že nikdy pořádně nic netrefil. Rozběhl se ale přes celou sekci, chytil jednoho kifa a na místě si to s ním vyřídil. Jednu chvíli na něm viselo pět kifů. Myslím, že kifové nikdy neviděli tak obrovského hani. Vyhnal je všechny z krytu a my jsme si to potom s nimi vyřídili."

Pyanfaré se zahleděla na vyčerpanou a unavenou postavu; byla na svého druhu najednou pyšná, ale pociťovala i smutek. Byla pyšná na to, co právě vykonal; ni-kdy se nedokázal moc rvát. A byla smutná, protože si představovala jeho budouc-nost.

Bohové, kdyby ho zabili...

Kara Mahn, její syn, si asi myslel, že ho nemůže zabít; možná měl pravdu. Podívala se na opodál stojící postavu a měla dojem, že je to někdo jiný, nebyl to starý neschopný Khyrn Mahn.

"Půjdu se za ním potom podívat," řekla. "Vy dvě musíte do nemocnice. Hned vás tam vezmu."

"To je zbytečné," ozvala se Hilfy. "V nemocnici mají plné ruce práce. Rhean to schytala škaredě. Ginas Llunová je na tom taky špatně."

"Hilan Fahová," řekla Chur, "a její posádka... Jsou mrtvé. Všechny. Byly v čele skupiny, která sestupovala do středu stanice, odkud měly zahájit útok. Trvali na tom, že půjdou v čele. Myslím, že to udělali, protože se styděli..."

"Ať je bohové opatrují..." řekla Pyanfaré po chvilce hrobového ticha.

"Taharovi," řekla hořce Hilfy, "nastoupili do lodě a utíkali na skokovou pozici. Utekli. Hlásila to stanice. Ale Fahová a její posádka s nimi nechtěla odjet."

"To bude konec," řekla Pyanfaré. "Jakmile se to roznese a dostane se to i do provincie Enafy, Kahi Tahar a jeho rodina se na panství Chanurů ani neukáže."

"Hani," ozval se hlas nějakého mahendosata. Zlatozub s celou svojí posádkou k nim pomalu přicházel. Asi tucet stvoření s tmavou srstí došlo až k nim a zastavilo se. Zlatozub přišel až k Pyanfaré, pevně jí sevřel ruku, a teprve její povytažené drápy mu připomenuly dobré vychování. "Měli jste pomoc, jedničková pomoc, co říkáš?"

Hani pozorovala familiárně vystupujícího mahe. Pyanfaré svěřila uši, ale potom si uvědomila, co všechno pro ně mahe udělali. Hlavou jí bleskl nápad, jak se zbavit jeho dotěrnosti. "Jasně, byli jste naše nejlepší pomoc," odpověděla mu. Aspoň si budou mít na stanici o čem vykládat.

"Mám obchod," řekl Zlatozub. "Kamarád Jik potřebuje opravit loď. Tak jako ty na Kirdu, pamatuješ? Chanurové to zařídí, co?"

"K čertu s tebou -"

"Je to obchod."

"Dobře," řekla Pyanfaré a za odměnu dostala další žďuchance do zad. Podívala se Tullyho a představila si účty rodiny Chanurů. Dívala se na něho a on se díval na ni; v jeho bleďých očích bylo vidět, jak ji zbožňuje. Lidé z jeho druhu právě vystu-povali. Někteří byli bleďí, jiní tmaví a někteří nebyli ani takoví nebo makoví, něco mezi tím.

"Tully," řekla Pyanfaré a očima mu naznačila, aby se podíval.

Tully se otočil a na chvíli zůstal stát bez hnutí. Potom se zběsile rozběhl; utíkal tak, jak byl. Měl na sobě oblečení haniů a vypadal skoro jako oni. Jeho přátelé byli oholení, ostříhaní a na celém těle měli nějaké oblečení. Přiběhl až k nim a hned se k němu natáhla spousta rukou. Se všemi se objímal a nad jejich hlavami se vznášel cizí jazyk, kterému nikdo nerozuměl.

Takže už půjde, pomyslela si Pyanfaré a zmocnil se jí zvláštní smutek. Bylo jí smutno, protože ztrácela kontakt ke světu cizích bytostí. Bude se muset podělit s Llunovými, kteří budou chtít této známosti využít jen ve svůj prospěch. Možná se o ně budou zajímat Kananmovi nebo Sanuumovi nebo některý jiný rod obhospodařující stanici. Pyanfaré poplácala Zlatozuba po rameni a vydala se napříč přistávací plochou ke skupince lidí. Posádka šla hned za ní. Tully ji za chvíli uviděl a rozběhl se rovnou k ní. Chytil ji za ruku a vláčel ji k ostatním členům lidské posádky.

"Přítel," řekl jí, jak jen nejlépe dovedl a vlekl ji i přes její mírný odpor k muži s bílou hřívou, vrásčitým obličejem, který jí připomněl kify, ale od nich se lišil svojí barvou barva by odpovídala spíše haniům.

Kapitán, pomyslela si, je asi nejstarší. Přežila potřepání rukou; musela dávat pozor, aby měla zatažené drápy. Uklonila se a starý kapitán s bílou hřívou se na oplátku uklonil zase jí. Tully mluvil hrozně rychle a u každé členky posádky uvedl její jméno; mluvil ale svým rodným jazykem. Představil Haral, Tirun, Hilfy a Chur a u mahendosatů uvedl aspoň druh.

"Chce mluvit," vypravil ze sebe Tully. "Chce vám rozumět."

Pyanfaré zastříhala ušima; v nabízené příležitosti se jí začala rýsovat představa zisku. Našpulila ústa do nejpříjemnějšího úšklebku, jakého byla schopna. Bohové, někteří z nich byli hrozně divní. Byli velcí a těžcí a daly se mezi nimi rozlišit dva základní tvary. Samice, blesko jí za chvíli hlavou. Jestli je Tully samec, neznámé postavy musí potom patřit ženám.

"Promluvíme si," vložil se do toho Zlatozub. "Nabízíme obchod."

"Přítel," řekla Pyanfaré v řeči lidí. Snažila se, seč mohla. Tully musel sice pře-kládat, ale efekt jejího pokusu byl téměř okamžitý. "Přijdu na vaši loď," řekla a snažila se používat jen taková slova, která mohl Tully znát. "Promluvíme si. Vaše loď."

"Já přijít taky," rychle se vetřel Zlatozub. Nechtěl se nechat vytlačit.

"Ano," přeložil odpověď Tully. "Všichni přátelé, ano."

"Kšeftuje, jak mahe," zamumlala si pro sebe Pyanfaré. Ale takovýto souhlas jí stačil. V hlavě už osnovala plán - vypůjčí si obě lodě mahe na další, vysoce zisko-vou cestu.

"Kapitánko," ozvala se Haral. Chtěla ji upozornit na skupinku postav, jež se k nim blížila z hloubi stanice.

Vpředu šla Llunová - samotná Kífas Llunová vedla výpravu. Hned za ní potom kráčela skupina úředníků ve služebních černých kalhotách.

Budou po ní chtít pásek z překladače, to bylo jasné. Pyanfaré si založila ruce za opasek a čekala. "Přátelé," ujistila Tullyho, který se na přibližující skupinku podíval s nedůvěrou v očích. Radostnou zprávu taky hned předal ostatním.

"Hilfy," řekla Pyanfaré. "Chur, ty taky. Tady u toho vás nebude potřeba. Přetr-píme si to sami. Běžte do lodě. Geran, ty běž s nimi a postarej se o ně, ano?"

"Samozřejmě," souhlasila Geran. "Pojďte, vy dvě..."

Nebránily se jejím rozhodnutím. Chur a Hilfy vyrazily směrem k lodi. Geran podpírala Hilfy. Zdržel je jen Tully. Přišel až k nim a třpal jim rukama. Tvářil se, jako kdyby už neměl mít nikdy v životě příležitost se s někým rozloučit.

Panebože, ani v nejmenším neměla teď chuť se vybavovat s Llunovou nebo kýmkoliv jiným. Bolela ji kolena a píchalo ji po celém těle. Chtěla se jít vyspat. Ale museli to vydržet; ona i Tully. Chtěla by -

Chtěla by si promluvit se svojí posádkou, zjistit, kdo je ještě raněn, chtěla by zavolat Kohanovi...

A najednou, z ničeho nic, se jí zachtělo mluvit s Khymem. Chtěla mu nějak pomoci. Udělala by to, i když už teď si dokázala představit, jak ji všichni budou pomlouvat.

"Geran," zavolala za vzdalující se skupinkou. "Vezměte i Khyma a postarejte se o něho. Řekni mu, že jsem to nařídila."

Jen neznatelně pohnula ušima. Pustila Hilfy, kterou na chvíli podepřela Chur, a sama vyrazila pro Khyma. Pyanfaré se otočila k přicházející delegaci, nasadila si ten nejroztomilejší úsměv, z kapsy vylovila kazetu a bez řečí ji podala Llunové. "Všechny příchozí Outsidery zaregistrujeme na stanici Gaohn," řekla Pyanfaré. "Rod Chanurů je bude finančně zajišťovat po celou dobu jejich pobytu."

"Spojenci, ker Chanurová?" zeptala se Kífas Llunová. "Ty vy jste pro ně posla-li?"

"Proboha, ne! Postarali se o to knnnové. Knnnové už mají plné zuby kifů ve svých teritoriích. Předpokládám, že je naši ve svém vesmíru a snažili se je v syn-chronizovaném letu předat nejbližšímu biologickému druhu v rámci Jednoty.

Po-tom si v pohnutí mysli vzali mezi sebe Akukkakka a odvezli ho tak, jak přivedli Outsidery. Jsou zvláštní a nemůžeme plně rozumět jejich myšlenkovým pocho-dům. Jsou ve skutečnosti obchodníci. Ale vsadila bych se, že naši přátelé nemají ani ponětí, jak se sem dostali. Po dobu skoku spali, neumějí jinak skokové přetížení snášet. Nikdo z nich neví, kde je vzali mezi sebe a jak dlouho to trvalo."

"Představ nás," řekla Llunová.

"Připomínám jenom," odporovala Pyanfaré, "že oni i my jsme prodělali něko-lik časových posunů. Nemůžeme si dovolit dlouhotrvající formality. Jsou hosty rodu Chanurů; náš rod financuje jejich pobyt. Jako hostitelka bych velmi nerada viděla, kdyby se jim nedopřál řádný odpočinek... Jsou samozřejmě připraveni po-depsat registrační záznamy a vyplnit všechny formuláře."

"Představ nás," řekla suše Llunová. Byla příliš stará a zkušená, než aby ji sko-čila na něco podobného.

"Tully," řekla Pyanfaré. "Máš ztraceně mnoho přátel."

Odehrávalo se to přesně, jak předpokládala. Všude vládla dobrá nálada, všichni se usmívali a všechno trvalo déle, než muselo. Vyslovilo se uznání všem obětem konfliktu, politovaly se některé rody a nejméně stokrát se zdůrazňovalo, že

haniové poprvé za svoji existenci spojili svoje síly a bez ohledu na rody se snažili setřást nepřítele. Mnohokrát vyslovili uznání Zlatozubovi, který spolu s Jikem dostali staniční privilegia a příslib opravy jejich lodí. Loděnice na stanici Gaohn se samy nabídly, že se budou podílet na krytí všech výloh spojených s opravou a už se nemohly dočkat, až se jim Aja Jin dostane do rukou. Chtěli ji během oprav trochu rozebrat a pořádně si ji prohlédnout. Mahendosatové byli spokojeni. Lichotilo jim, že je jejich technika mnohem dokonalejší a libovali si v pochvalách, které se snažely na jejich hlavy díky dokonalým lodím. Mahendosatové si chtěli prohlédnou loď Outsiderů a byli kvůli tomu ochotni podepsat i listinu o spojenectví.

Zaměstnanci stanice se také nemohli dočkat, až si prohlédnou jejich loď. Byla pravda, že Outsiderů se zmocňovaly pochybnosti, k čemu že jim to bude, ale stejně nebylo v jejich silách, aby s tím něco udělali.

Pro tuto chvíli byli totálně ztraceni.

"Hledáme, jak domů," ozval se Tully. "Nedaleko od Meetpointu. Vím toto. Vaše tabulky, vaše přístroje - pomáhat nám?"

"To nebude složité," řekla Pyanfaré. "Stačí, když pošleme vaše záznamy přes překladáč, a potom je porovnáme s našimi navigačními tabulkami. Za chvíli budeme mít odpověď."

"Mahendosatové," vetřel se opět Zlatozub, "mají nejlepší tabulka. Jedničková tabulka..."

Najednou má Tully příliš mnoho přátel, pomyslela si smutně Pyanfaré.

Tully se vrátil ke svým. Než odešel, potřpal rukou Pyanfaré, Haral a Tirun a energicky se objal se Zlatozubem. Slušně se rozloučil i s Kifas Lluunovou a odešel. Věděl, že Lluunová je důležitá osoba, a proto se k ní i jinak choval. Dělá to dobře, bude to mít dobré, pomyslela si Pyanfaré a představila si nahé nebohé stvoření zavrtané do hromady příkrývek v rohu koupelny.

Zavolala Kohanovi. Nemluvili spolu dlouho, ale i tak jí to pomohlo. Byla una-vená a začínala chřaptět. Dozvěděla se, že se Kohan už najedl a že začali dávat do pořádku dům. Kifové útočili na stanici a oni tam dole uklízeli, vařili a dávali do pořádku zahradu. Pyanfaré si uvědomila, jak maličký a nereálný je svět kolem haniů na planetě. Neuvědomí si, jak málo chybělo ke katastrofě. Bylo to pro ně, jako kdyby se dozvěděli o zemětřesení na druhé straně planety. Bylo by jim to líto, pokyvovali by hlavami a tvářili se soustrastně. Nijak osobně by se jich to nedotklo. Dokázali dát celý svět do pořádku tím, že uhrabou zahrádku.

Ať je bůh všechny opatruje.

Z posledních sil došla do nemocnice. Z celého rodu Chanurů měla na stanici nejvyšší postavení a věděla, že to všem zraněným udělá dobře. Doufala, že v jejich uzdravování pomohou i novinky z Anuurnu, které se jim chystala sdělit. Všichni budou mít velké pochopení pro zahradnické práce.

Na velitelství stanice se zeptala, jestli se Rauová a její posádka dostala ke své lodi. Řekli jí, že je tam dovezl nějaký malý frachták a že je všechno v pořádku.

A potom konečně mohla spolu s Haral a Tirun na Pýchu. Všechny byly ochrap-tělé a unavené a síla, které jim zatím zbývala, jim stačila jenom na to, aby kladly nohu před nohu a aspoň trochu postupovaly k lodi. Kulhala a navíc si všimla, že si zalomila jeden drápek. Nechtěla nic jiného než koupelnu, postel a potom, až se probudí, pořádnou snídani. Na palubě Pýchy udělala ještě jednu věc; došla na marodku a podívala se, jak to tam vypadá. Hilfy a Chur pohodlně spaly na posteli a Geran usnula na židli před vstupem na marodku.

Na tvář Geran dopadl stín a probudil ji. Vysoukala ze sebe omluvu. Pyanfaré se jen zašklebila. Haral a Geran se opřely o rám dveří a obě vypadaly jako dva znave-ní duchové.

"Khyrn," řekla jen Pyanfaré, protože ho nikde neviděla. "Spí na palandě v koupelně," řekla Geran. "Hilfy mu nabízela svoji kabinu, ale on to odmítl."

"Aha," řekla a naklonila se dopředu, aby se podívala na Chur a Hilfy. Obě měly ve tváři klid a vypadaly v rámci možností spokojeně. "Nějaké rozkazy?" zeptala se unaveně Haral. "Běžte spát," řekla a obě sestry si odešly lehnout.

Sama zamířila dolů chodbou ke dveřím do koupelny.

Khyrn spal; ležel na pohodlné posteli a měl i dostatek příkrývek. Jedno oko měl zavázané. Druhé oko otevřel a podíval se na ni. Posadil se; byl umytý, měl ošetřené a vymyté všechny rány a zašité ucho. Roztrhaný kabát asi vyhodily.

"Je to lepší?" zeptala se.

"Ker Geran do mě napíchala spoustu antibiotik. Měl bych žít věčně."

Posadila se na postel a snažila se, stejně jako Khyrn, dívat se na věci z té lepší stránky. Poklepala ho po koleně:

"Slyšela jsem, že ses vyprášil kožich kifům."

Zamračil se a svěsil uši.

"Na stanici ses už podíval," řekla. "Co na to říkáš?" Uši se mu zase napřímily. "Že stojí za vidění."

"Až se vyspíme, ukážu ti loď."

"Nemůžu tady zůstat. Musíš mi zítra najít raketoplán dolů, k nám."

"Proč tady nemůžeš zůstat?"

Překvapením se rozkašlal. "Lluunová a všichni ostatní se budou vyptávat... A to je jako kdo? Není mnoho pánů, kteří by byli tak tolerantní jako na Kohan."

"Já vím, stanice je jejich teritorium. Ale myslela jsem, že bys zůstal na pa-lubě. Se mnou. Byl bys na Pýše."

"Panebože, oni by se -"

"Co by se? Řekni mi to! Proboha, Khyrne, když jsem mohla převézt Outsidera - navíc mužského - z jednoho konce vesmíru na druhý, přežiji i všechny ostatní pomluvy a klepy. V této chvíli si Chanurové mohou dělat, co se jim zalíbí. S Outsidery jsme navázali kontakt, který budeme muset rozvíjet... Bude to trvat roky. Budu jednat s Tullym a mahendosaty. Kdo se to dozví, že jsi na lodi? Kdo se nás na to bude ptát? Budeme se pohybovat mimo domácí

teritorium. Myslíš, že si ma-hendosatové potrpí na dobré mravy haniů? Vůbec ne!"

"Na Kohan -"

"Kohanovi do toho nic není. Ty patříš ke mně a vždycky jsi ke mně patřil. Ne-chal tě na pozemcích Chanurů, že? Nezajímá ho, jestli jsi tady nebo někde jinde."

Pozorně ji poslouchal; uši měl vztyčené, ale celý se třásl.

"Myslíš, že by to šlo? Opravdu si to myslíš?"

"Co tě čeká dole na planetě? Pustevna? Co! Myslíš, že se na lodi zblázníš? Že to nevydržíš? Budeš se hádat s posádkou?"

"Ne," řekl za chvíli. A potom dodal: "K čertu se vším, Pyanfaré. Nemůžeš pře-ce něco udělat jen tak."

"Bojíš se, Khyme?"

Sklopil uši. "Ne. Ale snažím se mít k tobě co nejvíce ohledů. Vím, o co se po-koušíš. Ale nemůžeš bojovat proti něčemu, s čím se zkrátka bojovat nedá. Čas, Pyanfaré. Stárneme. Za chvíli nastane čas, abychom odešli. Nemůžeš bojovat s časem."

"Narodili jsme se, abychom s ním bojovali."

Chvíli seděl bez hnutí. Uši se mu pomalu zvedaly. "Jednu cestu, jestli to nebu-de vadit posádce. Možná."

"Chvíli budeme sedět v přístavu. Bude se opravovat kormidlo. Musíme nachys-tat navigační tabulky. Potom vyrazíme. Tentokrát to ale bude dlouhá cesta."

Podíval se na ni s nakrčeným obočím.

"Tam nahoře to vypadá jinak," řekla. "Neexistují tam zákony haniů. Dobré a špatné není totéž. Všechno se musí řešit jinak. Něco ti řeknu." Položila mu ruku kolem ramena podívala se mu do očí. "Haniové dole na planetě chtějí mít v pořád-ku svůj dům a nechtějí, aby měli v životě nějaké pochybnosti. Neptají se nás, od-kud jsme to které zboží dovezli. Nezajímá je to, pokud to není příliš drahé. Neza-jímá je, co děláme. Je to zkrátka tak. Pýcha a já máme už svá nejlepši léta za se-bou, ale... Třeba to přijde do módy."

"Jsi snílek," řekl Khym.

"Ale?" odpověděla a postavila se. Počkala, až se Khym zase uloží. Potom poti-chu odešla. Teprve na chodbě si uvědomila, že má sílu tak zrovna na to, aby se osprchovala a upadla do postele.

Tully se pohyboval mezi svými přáteli a Pýchou. Neostříhal se a ani se neholil, což Pyanfaré velmi překvapilo. Převlékl se, ale to byla jediná pozorovatelná změ-na.

Chce udělat dojem, řekla si Pyanfaré a vzpomněla si na svoje vlastní rady a zkušenosti. První dojem je ten nejdůležitější. (Proto ho taky vzala s sebou na Anu-urn, aby mohl udělat dojem. On a Kohanova nejmladší dcera slavili největší úspěch.) Tully vzkvétal; chodil a radostně přitom poskakoval, pořád se usmíval. Nebyli na něco podobného zvyklí. On a tři členové jeho posádky přišli na palubu Pýchy a připravovali navigační tabulky. Samozřejmě, že se k nim přidal i Zlatozub, který přinesl svoje vlastní navigační údaje.

Nevěděli, kde vlastně jsou. Trochu se uklidnili, když se dozvěděli, že jejich vesmír se nachází kousek za teritorii knnnů a kifiů.

"Přesně uprostřed," řekl nadšeně Tully a vzal si do rukou mapku. Na jedné stra-ně byli mahendosatové a na druhé lidé. Kifové byli přesně uprostřed. Položil ruce na obě části vesmíru a přibližoval je k sobě a nakonec je pomyslně rozdrtil mezi dlaněmi. "Tak."

Přesně tak, pomyslela si Pyanfaré a radostně se usmála. Nastal čas, kdy se vra-cel domů... Hlavní spojovací tunel se uzavřel a loď lidí opustila stanici Gaohn. Odysseus, tak se jmenovala jejich loď a Tully jí vysvětlil, že to znamená Daleká cesta. Na palubě bylo asi padesát lidí, ale zda byli spřízněni nebo ne, to se jí nepo-dařilo zjistit.

Připravovali se k odletu. Chodila mezi stanicí a Pýchou a nosila nejrůznější zá-soby. Nechtěla s sebou brát veliký náklad, brala jenom věci, o které by mohli mít zájem lidé. Možná budou mít na konci cesty příležitost setkat se s Tullym. Věděla ale, že to nebude ten stejný Tully. Patřil ke svým, to bylo to celé, ale Pyanfaré mu to nechtěla dávat najevo.

Počítala, že bude moci známosti s Tullym a kapitánem Daleké cesty nějak vyu-žít. Stejně tak s tím samozřejmě počítal Zlatozub. Měl nově opravenou loď a chtěl letět s nimi. Jik letěl napřed; musel všechny novinky sdělit co nejrychleji svému veliteli stanice. Mahendosatové se musí zavčas domluvit; bezpochyby budou mít snahu známosti využít jen pro sebe a čestné hani budou chtít vytlačit ze všech uzavřených dohod.

Ale všechno zlé může být i k něčemu dobré.

Obsah

První kapitola	5
Druhá kapitola	14
Třetí kapitola	25
Čtvrtá kapitola	42
Pátá kapitola	55
Šestá kapitola	69
Sedmá kapitola	76
Osmá kapitola	95
Devátá kapitola	112
Desátá kapitola	124
Jedenáctá kapitola	135
Dvanáctá kapitola	147

Třináctá kapitola	159
Čtrnáctá kapitola	171

SCI-FI . THRILLER . FANTASY
SVAZEK 9

C. J. CHERRYH
CHANUŘINA PÝCHA

Z anglického originálu
"The Pride of Chanur" vydaného nakladatelstvím DAW BOOKS, INC.
v roce 1982, přeložil Martin Němec. Vydal Radomír Suchánek
v nakladatelství NÁVRAT jako svou 143. publikaci v roce 1994
Z dodané sazby vytisklo Spektrum, Brno, Vídeňská 113
Doporučená cena včetně DPH 67 Kč
ISBN 80-7174-504-9